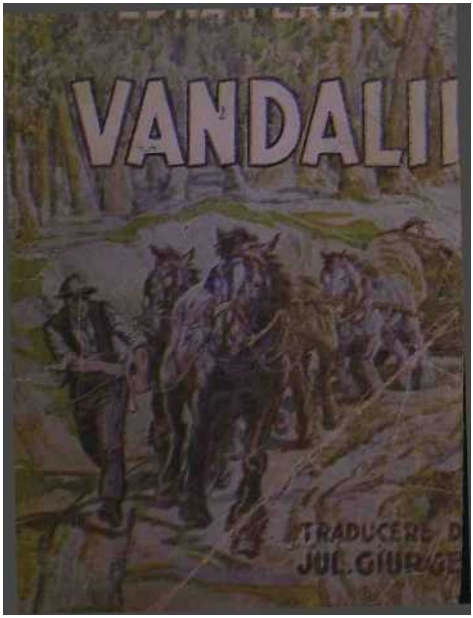
VANDALII
TRADUCERE D
JUL. GIUR

EDNA FERBER

VANDALII

Traducere de JUL. GIURGEA

; • > & DEC. IQIU

*Mn*** 'AIWiţSIII W

■ii «fc Wffi l

Versiunea românească a acc.ilcl cdrfl a fost făcută din originalul
În limba rnglcră al volumului COME AND OET IT de Edna Fcrber,

apărut tn editura Willlam Helnemanh, London, ¡937 fl este singura versiune românească autor/rată pentru continentul european care ponte fi riepândită tn Homânla.

Orice reproducere, compilaţie sau reeumat al acestei opere, fără autorhatta scrisă a autorului versiunii româneftl, va fl urmăritâ conform legii.

V A Ñ D A L I I

Barney Glasgow cobora scara interioară a casei sale, îndreptându-se spre sufragerie. O scară frumoasă, de lemn de nuc negru şi lemn de nuc alb. O casă frumoasă. Până şi Barney Glasgow era un bărbat frumos, la vârsta de cinzeci şi trei de ani. Şi tot aşa-şi zicea şi el, în timpul cât cobora scara cu paşi grăbiţi şi elastici. În dimineaţa aceasta era conştient de toate aceste amănunte. Le gusta plăcerea cu aceeaş mulţumire ca în ziua cea dintâi. Era întotdeauna profund conştient de belşugul dimprcjurul său, deşi până acum, după un sfert de veac, ar fi trebuit să se obişnuiască cu luxul în mijlocul căruia trăia. Picioarele i se cufundau în covorul gros de pe scară, cu fâşâit tot atât de stins ca şi încălţămintea unui indian când

trece pe aşternutul de muşchiu, din luminişurile codrului, şi sensaţia aceasta îi trezi o amintire tulbure şi fugară ce tremură la suprafaţa gândurilor lui conştiente. Cu vârfurile degetelor atinse uşor balustrada şi ochii îi fugiră în lungul ei, coborând în jos. Îşi zise că în lumina dimineţii, arată întocmai ca sosul unei fripturi de raţă: patina lemnului de coloare închisă, clipea în lumină, întocmai ca grăsimea aurie a unei fripturi proaspăt scoase dela cuptor. Dar n'avcal decât să te uiţi la ochii lui, cu genele puţin prea lungi pentru un bărbat şi uşor bulbucaţi, sau la
gura lui cu lmzele pline şi poate prea roşii sub mustăcioara neagră şi fină, pentru a-ţi da seamă că bărbatul acesta va fi întotdeauna susceptibil faţă de plăcerile materiale ale inimosului dimprejuml său.

În dimineaţa aceasta probabil simţurile lui erau mult mai treze decât de obicciu, deoarece în scurtul drum din dormitor până în sufragerie, constată

pre/.cnța a o mulțime de motive carc-l făceau să se simtă încântat sau înveselit. De fapt simțurile lui începuseră să trepideze, datorită unei revolte secrete împotriva femeilor din gospodăria sa; împotriva doamnei Emma Loiuso, femela de fier care-i era soție, și împotriva ficei sale Evolyïi, codana oare-și scutura cârlionții. Voința de fier a doamnei Emma Louis* fusese roasă de înăcreala anilor ce trecuseră, iar cârlionții ficei sale Evelyn fuseseră' adunați pe creștetul capului și strânși în pieptănătura ponjpwdour care tocmai acum era la modă. Dar timpul și viața tihnită își făcuseră efectul și asupra lui Ha mov, așn că apropiata discuție purta chiar delà început în- trânsa un sâmbure de incertitudine, în ceea ce privește rezultatul.

1 recii în lungul galeriei dela primul etaj, pe pereții căreia din ambele părți se înălțau în demnitatea lor masivă, ușile de mic ale dormitoarelor. Exact în mij-

locul galeriei care era de proporțiile unei cam-ere mai mari» era așezat un scaun masiv de nuc, un fel de *têUyà-tete,* tnpițut eu o stofă de plus roșu. Scaunele <*4 brațele a<W în forma unei jumătăți de opt, erau tttSr niU* pentru confidențe spuj>e în șoaptă 1« care totu.ș aici c.ri mai indrtL*Krțj urzitori de uneltiri sau iudrâ- go#tiți oricât de nebuni, nu și le-ar fi putut] hm: uitași Sntr'un loc atât d-e expus șederilor. Așezat în mod mb~ «ard t*r.n«i în locul ace.șU, ixprc.3cnU» o dovadă «.

gustului părinţilor do a mn e 1 ţin m a Louisa şi ceva din personalitatea ci însaş. Superb lemn de nuc şi pluş indestructibil, aşa că nu se'-jiutuse decide să renunţe la el sau să-l expulseze iitjcjeva într'o cameră dcla mansardă.

„— Lucruri de adunăturiţV – îşi zise Barney, apoi îşi continuă încet drumul în icrşţLl scării care îmbrăţişa din două părţi hollul dela parter. Aci privirile lui se opriră mulţumite pe tapetul care acoperea (lucru de mirare) toţi pereţii acestei case din Wisconsin. Era un tapet veritabil, atât în ceea ce priveşte desenul cât şi coloarea. Nici chiar fraţii Giles & Jean Gobelin n'ar fi avut motive să se ruşineze de el. Privirile lui Barney se opriră o clipă pe nuanţele de verde, de bronz şi do liliachiu ale tapetului. În timpul secolelor ce trecuseră, chipurile celor care fuseseră ţesuţi în acest tapet, începuseră să . dispară din nou în adâncul ceţei din care răsăriseră. Nimenea nu ştia tocmai precis, de unde reuşise bătrânul Jed Hewitt – tatăl doamnei Emma Louisa – să-şi procure acest tapet. Unii spuneau că ar face parte din prada ce a luat-o tlela un bancher din New York care fusese destul de naiv să-şi încliipue că exploatatorii de păduri din Wisconsin sunt nişte naivi. Emma Louisa însă afirma întotdeauna cu mândrie, că tapetul acesta a fost adus de tatăl ci din Europa, după ce s'a întors din călătoria făcută pe vechiul continent. „Piratul cel bătrân!" murmură Barney cu admiraţie. Razele soarelui de dimineaţă tremurară pe prismele de cristal ale policandrului ce atârna din tavan şi le făcură să clipească cu lumini de topaze, de rubine, de smaragdo şi acuamarine.

Cei din partea de răsărit a Uniunei, care se mândresc cu arhitectura dela începutul cpocei New England, sau cf;t dcla .sfârşitul e[x>cci Victorianc, ar fi rămas uimiţi dară ar fi văzul această casă într'un mic "orăşel din \\'isoonsin, şi s'ar fi mirat cu atât mai mult, dacă li sar fi spus că -stanic în eleganţa soliditâţiici de cărămidă gălbuie, cu cupolele, turnuleţele, cu ccrdatu- ri'e şi

debarcaderul ci, de aproape ojumătatevooc. Chiar astăzi, în anul 1907, dacă se întâmpla ca cei din ' ta;ele din răsărit să se gândească la Wisconsin, nu-şi | 11Uv.u închipui despre el altceva, decât că este cu ceva m-ii mult decât o întindere uriaşă, acoperită de zăpezi, presărată ici colo cu brădet, cu corturile colorate ale indienilor, cu mici lacuri interioare şi cu berării ncm- i. -şi), care toate sunt pierdute undeva în mijlocul de- ■ . .ului ce se întinde dela Chicago spre miazănoapte.

1 'o.'..e acestea HamcyGhisgow le ştia foarte bine şi-i l t ea deosebită plăcere săurmărească mirareacc se i'.'iiidca JH* o b razele fabricanţilor de hârtie di« .tiu .Kîmsetts «mu din l'cnnsylvaiua, când veneau să ririie/.e pentru prima dată uriaşele lui întreprinderi ¡>cntru ; ; icai ca hârtiei, din oraşul Huite des Morts. Cu plăi.ere iinhibată de o uşoară maliţiozitate, încerca să le ♦•».«-.'cdea-scă. fără nimic ostentativ, toi ce lc poato oferi V. isconsin (<k'Sj>re care vizitatorii săi vorbeau în mod Ku urc. ca despre „regiunile din West") în privinţa con- b itului şi a vk-ţii civilizate. După cc-i vodca că rămân i i gurile casca te, Harncy lc oferea câte o masă eu fripturi de culicki, de fasani, de prepelițe şi potârniclu aduse ui ciintonaiiK-ntul Iroii Hidge, de hari şi păstrări])riuşi m lacurile adânci si roci din miazănoapte. Îi culca în j r. urile luxoa.se. aşternute cu rufăria de olandă, bru- dr.tâ şi oi volane, *m* doamnei Ktnma Loui.su; ii plinit*» >. t trăsniră tras.*» de cei doi cai negri al căror păr bă les :n «ribnjtn:, im fi ducea să vizile ac fabric«] c -»ale <k>

hârtie care se ridicau în mijlocul unui vast teren de luţiră, sau dincolo, la fabrica unde să prepara hârtia de cârpă şi era în mijlocul unei văi Îi ducea cu vagonul suit special, în largul vastului său domeniu care se giţşea dincolo de Iron Ridge – în lungul a sute de kilometri de codru secular, do ferestraie, căi ferate, râuri, opozite, oficii poştale, bănci, biserici, hoteluri, oraşe -;rfre toate purtau numele lui Glasgow sau

i

Hewitt. La începutul secolului al douăzecilea nicăiri nu se mai putea vedea o astfel de măreție feudală, decât cel mult în n i i. Aci fusese un regat care-și aștepta cuceritorul și bătrânul Jed Hewitt, cu Bamcy Glasgow care venise <'upă el, își tăiascră dintr'ânsul câte o bucată sdrayăna și după pofta inimii.

,,— Trebuc să recunosc fără nici un incunjur, dragă 'df.asgow, că dumneata reușești foarte bine aci în... Wisconsin".

O, îmi pare rău că nu vă pot oferi luxul cu cara voi băieții din Statele de răsărit ați fost obișnuiți de acasă. Noi aici nu ^suntem altceva decât niște bădărani tăietori de păduri", răspundea Barney.

Oaspeții săi murmurau câteva cuvinte politicoase și învârteau între degete lanțurile dela ceasornice, iar după eu ajungeau din nou acasă, povesteau soțiilor lor sau asociaților, despre minunile ospitalității celor din mia-zănoapte.

,.— Are o casă care trebuc să fi costat o sută de răii de dollari, ca un ban,, și unde mai pui că a fost c ădită acum cinzeci de ani. Toată lemnăria întrebuințată, caise nuc de coloare inclusă sau nuc alb pe care L-au anus eu plutele iu lungul râurilor și cu tânjala șt jugul de Boi în lungul prairiilor, înainte de introducerea căilor ferate. Lemnăria este lucioasă ca mătnsa și sclipește

de-ţi vine s'o mănânci cu lingura. Mobilierul este .şi cl foarte fiu mo s,]>e cinstea mea. În toate părţile vezi tapete, covoare şi policandrc. Tatăl doamnei a fost unul dintre pionierii exploatatorilor de păduri şi se spune despre el că pe vremea când fiică-sa s'a căsătorit Cu Glasgow, jumătate din Wisconsin .şio bună partedin Michigun a fost al lui. Sunt convinscă a avut ceamai mure nevoie de zestrea aceasta. Este tot atât de urâtă ea şi ui) butuc de molift. Astăzi Glasgow este un fel de rvgel... Acolo la el acasă, stăpâneşte un adevărat imperiu. Eu mă aşteptasem să întâlnesc un bădăran, îmbrăcat în seurteieă de lucrător. Dar se îmbracă tot atât de bine ca şi John Drcw". *)

Totu.ş ultima frază nu corespundea în întregime adevărului, deoarece îmbrăcămintea lui ISarney Glasgow dovedea minuţioasa grijă a omului sportiv din naştere şi n'avtxi nimic din meticuloasa distincţie a unui dandy. l'e vremea aceea se purtau])antofi cu vârful ascuţit ca tăişul unui !)riciu, dar pantofii „făcuţi de mână" ai lui Itarnev erau cu vârfurile late, uşori şi dintr'o piele ca măUnea. Anii petrecuţi în mijlocul pădurilor din miazănoapte, hi calitate de bucătar, de prăvălitor al buştenilor de pe ţărmul zăpoarelor primejdioase, îl învăţaseră să-şi mjpccte pkăoauele. I ol aşa eră caracteristic pfcntru el, ea batist« din cea mai fină ţesătură de olandă, stropită cu câteva picături de apa de colonia, său]>oarl* deobieeiu lr) laminarul dcln spate al pantalonilor, şi numai rareori şi-o băga în cel dcla piept «1 hainei cu care era îmbrăcat. lVirtw un costum nou,]κ- care în această răcoroasă şi strălucitoare dimineaţă de Noembrie ii îmbrăcase* pentru prima dată; un costum de coloare cafenie cu o ful- guire abia vizibilă de fir roşcăt. La gât îşi legase,! deşi nuanţa nu

---

* ***Jupt-prim*** **al trepv. d» i#»U-u diai Qiienfî>.**

se potrivea tocmai bine, o cravată plastron, de coloarea aurului închis, pe fondul careia erau ţesute flori de crin roşu, şi exact la mijloc scăpăra însângera- rea rubinului din acul de cravată, prins în ghiara de aur a unui leu cu laba. întoarsă în sus.

Wentzel, croitorul din Milwaukee, avusese de gând ca la costumul acesta nou să-i pună umeri de vată. În fiecare primăvară şi în fiecare toamnă, de douăzeci de ani încoace, Wentzel făcea hainele lui Barney Glasgow, precum şi ale tuturor celorlalţi milionari care erau proprietari ai fabricelor de hârtie din Butte des Morts, micul oraş din Wisconsin. Barney întinsese mâna pe sub piepţii hainei şi smulsese cu violenţă hălcilo de vată aşezate pe umeri, întocmai cum ai fi smuls intestinele dintr'un puiu, pe care vrei să-l tragi în frigare.

— Epoleţi... mai dă-i încolo! Mic, Herman, să nu-ini pui niciun fel de sdrenţe în umerii hainei.

— Astăzi epoleţii sunt la modă, domnule Glasgow. Toată lumea cere ca hainele să fie făcute în felul acesta. Aceştia sunt aşa zişii umeri de foot-ball.

Barney era mândru de statura lui. Umerii săi se ridicaseră şi coboraseră în ritmul loviturilor de topor cu care tăiase cel puţin zece mii de pini seculari.

— Impat;hetează-mi umerii aceştia işi-i voi duce acasă, ca să-i dau fiului meu, căci probabil se vor potrivi • cu pantalonii pe care-i poartă. Sau eventual nevastă-mea va avea nevoie de ei, ca să-şi facă o turnură.

Wentzel începu să râdă discret, în timpul cât mânile lui alergau grăbito, ca să repare defectul pricinuit do smulgerea vatei din umeri.

— Ideea nu >e tocmai rea. Totuş am constatat că tâ-

EON A FEKHER

■ **Arul Bcrnie are o pereche dc umeri destul de sdravcni. în timpul din urmă, când i-ain făcut**

costumul, a trebuii[1] *ă i-l fac mai larg în spate cu cinci centimetri. Ce s-o fi întâmplat cu el? A mai crescut? Cred că treime ■ â aibă – ia să vedem – douăzeci şi cinci dc ani, nu-i aşa?'

— În timpul celor două sau trei ierni din urmă, l-am trimis în codru ca să se obişnuiască cu viaţa dc act>!;>(

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu ai dc gând, să faci dintr'ânsul un tăietor de păduri! Tocmai <iiim- neata, care eşti un om atât dc bogat!

Cei douăzeci dc ani de rclaţiuni dintrcclicnt şi furnizor asiguraseră lui Wcnlzel anumite privilegii.

•— Şi adecă de ce nu? Tatăl duinilale te-a făcut .şi pe dumneata croitor, dacă nu mă înşel? răspunse Ilara, , .

Da, dar asta este cu totul altceva. Croitoria...

— Nu este de loc altceva. înainte de a putea deveni croitor, a trebuit să începi cu cârpitul şi eu călca tui, eu-i aşa?

Bine, dar un fabricant de hârtie...

Cum crezi că va putea să ştie ceva despre feiuj; în pare se fabricăhârtia, dacă nu este în stare să tu

Ui

^ ci insuş un copac din care sc face pasta. Cu toate i-; l eon tea, Herman, dumneata ai drepUile. Nu voi reuşi îvtoi- odalâ să fac din Bcrnie un tăietor dc păduri. Băiat..-i nce/ţta seamănă cu cei din neamul maicii sale. Îi pid«t, sn «dune coloane dc cifre, intru» birou pe uşa căruia se vede inscripţia „Particular".

În di ui ia ou ţa aceasta Barncy întârziase cu îmbrăcatul,

■ u din ¡»ricina costumului său celui nou care-i făcea p!..- oere, ci în nădejde că până să coboare el în sufragerie, tânărul Bcrnie vafi demult plecat la fahridS.

Aven -â

l . le spună o»vu şi era încredinţat. că vorbele luivor pro- l voea rmjjotrivims soţiei sale şi probabil chiar a fii «fi

sale Evclyn, deşi între Bamey şi iiică-sa exista un Iei do camaraderie – o neaşteptată înţelegere reciprocă, aproape ca cea dintre doi bărbaţi. Astfel de raporturi to-ai fi putut aştepta să existe mai curând între un tată şi fiul său. Totuş uneori se întâmpla ca pe neaşteptate mama şi fiica să se asocieze între ele şi să-şi desfăşure forţele feminine împotriva lui. O astfel de eventualitate putea fi formidabilă, chiar pentru vitalitatea robustă a unui om ca Barney. Iar ceea ce avea să le spună el acum, interesa mult mai mult pe Evelyn decât pe doamna Emma Louisa. Cu toate acestea era probabil ca Ewy să înţeleagă situaţia. Era fiica lui, exact cum Bemie era fiul său; aci nu mai încăpea niciun fel de vorbă. Foarte ciudat... cum se întâmplă uneori ca fiii să semene cu mama lor, pe când fetele...

Gândurile acestea îi fulgerară prin minte, în timpul cât cobora scara, ca să intre în sufragerie; un bărbat din înfăţişarea căruia se vedea limpede prosperitatea şi buna dispoziţie fizică. Păcat 'că el care era un bărbat atât de frumos, arăta mai tânăr decât ar fi trebuit să arate un bărbat la vârsta lui, iar doamna Emma Louisa, urâta sa soţie, care era mai mare decât el cu mai bine de trei ani, arăta mult mai bătrână decât ar fi trebuit să pară o femeie de vârsta ei. Duşmanii săi spuneau despre el că seamănă cu un manechin din vitrina unui magazin de haine gata, dar deşi afirmaţia aceasta cm exagerată, conţinea totuş un sâmbure de adevăr. Probabil afirmaţia se datora şi mustăţii lui negre, pentru eare-l bănuiau – deşi pe nedrept – că şi-o cânejte. C- brazul lui era trandafiriu, probabil o reminiscenţă care mai dura încă, din vremea anilor de primă tinereţe pe- !i'.';.,'ută în mijlocul codrilor, la care se adăuga presiunea ujri/erială de acuma, de care avea mai puţiue motive

să se bucure. Oeliii lui erau de un albastru adânc, ceea ce probabil se datora .şi umbrei ce o aruncau genele lui neobişnuit de lungi. Ochii aceştia uşor injectaţi, indrăsneţi şi cercetători, făcuseră în oraşul Butte des Morts l>e multe matroane – care aveau în urma loc douăzeci do ani de impecabilă fidelitate conjugală – să se întoarcă acasă cu sufletul plin de visuri, datorită unei conversaţii de câteva minute ce o avuseseră cu Barnev care .se plecase peste spătarul canapelei spre ele; ajunse în intimitatea camerei lor se desbrăcau în faţa oglinzii .şi-şi examinau cu cca mai mare atenţie trupul mono- goma tic. Niciuna dintre ele însă nu ştia de ce procedează în felul acesta; sau chiar dacă se întâmpla să ştie, niciuna n'ar îi achnins că se supune acestui examen intim, datorită lui Barncy care în public procedase la fel cu ele, ccrcctându-le cu ochii lui albaştri şi îndrăsneţi, încercând să le descoperă formele prin învelişul de mătăsuri, dincolo dc corsetul cu balene şi sub rufăria fină.

Dar amănunt foarte straniu, indrăsnclilc lui Barncy Glasgow nu treceau decât rareori, dincolo dc apropierea optică sau verbală. Era o fire dc scnsualist rece şi dc cunoscător, un amestec care se datora tatălui său d-® origine scoţiană şi mamei sale care fusese irlandeză. Căsătorit cu o femeie urâtă şi bună, care devenise tot urni urâtă şi tot mai bună, pe măsură ce trecuseră anii, în Urnind sfertului de secol ce-l petrecuseră împreună, păstra»«" faţă de ea un desăvârşit standard de integritate fizică, oare sc datora fie prevederii, fie fidelităţii, o por tunis- muhri sau înclinării sale f născu te.

Prevedea că Emma Louisa treime să fie acum aşezată la masa. Ea era un fel de femeie care consideră drept datorie să numânce întotdeauna împreună cu soţul oi. 1« fi ocaie zi obrazul ei lmhăit şi livij întâmpina soarele

delà opt dimineaţa, cu acelaş calm care te scoate din, minţi, al omului care se aşteaptă numai la bine. Toaleta ci sumară şi grăbită fusese începută şi terminată în timpul cât Bamey se săpunise pe obraz, ca să se' radă. Până acum privirile sale nu întâlniseră încă nimic ce î-ar fi putut tulbura plăcerea acestei dimineţi. Costumul cel nou dela Wentzel, covorul de pe scară, balustrada, tapetele de pe pereţi, policandrul, lumina do soare – toate erau admirabile şi la locul lor, aşa cum trebuiau să fie.

Ca ultim îndemn pentru mulţumirea sa de acum, simţi în nări mireasma delicată de cafea, amestecată cu mirosul aluatului proaspăt copt şi a costiţelor prăjite, afumate cu cimbru. Nu erau mirosuri stăruitoare, ci mai mult um fel de emanaţie ce se simte în timpul prânzului, într'o casă bine clădită, a cărei bucătărie este despărţită de restul camerelor, datorită unei cămări de provizii destul de impunătoare ca dimensiuni. Începân- du-şi astfel în mod satisfăcător dimineaţa acestei zile, Bamey trecu pragul intrării cu arcada înaltă a impunătoarei uşi dela sufragerie, unde exact cum îşi închipuise, îl aştepta prima (şi zilnica) impresie a zilei care începea.

Emma Louisa Glasgow era aşezată la masă. Pare de necrezut ca o femeie – chiar o femeie urâtă de cin- zeci şi cinci de ani, care s'a căsătorit cu mulţi ani în urmă, datorită banilor pe care i-a avut şi care este conştientă de această realitate – să poată fi atât de lipsită de simţul cochetăriei, încât să apară în faţa unui bărbat, îmbrăcată în astfel de haine mohorâte. Costumul ei în această strălucitoare dimineaţă de toamnă era format dintr'o fustă de postav cafeniu, pe poala căreia erau trei fâşii de catifea ceva mai închisă; fusta era

■ Z

largă, aşa că acoperea trei sferturi din fotoliul pe cam se aşezase; partea de sus era un Tel do bluză dinlr'o ţesătură al cărei model şi coloare reprezenta un grup de scorpioni cafenii care treceau grămadă peste oevu

care trebuia să fie un teren mlăştinos. Bluza era strânsă pe umeri şi cobora amplă şi în falduri spre mijloc, iar Ja mâni şi în partea de jos avea benzi de aceeaş coloaro ea şi cele de pe poala rochiei. În cap Emma Louisa avea o scufiţă de dantelă şi panglici, cunoscută sub numele de *bonctlc dc boudoir.* Dacă scopul acestei scufiţe era să ascundă laţele părului răvăşit, atunci trebue adnus fără încunjur "că scopul a fost ratat atât din punct de vedere utilitar, cât şi din punct de vedere estetic. Cu capul în scufiţă, doamna Emma Louisa semăna foarte de aproape cu lupul întins în pat, ca să aştepte întoarcerea *Scufi[ci Iloşii,* după ce a înghiţit pe bunica ei. După o căsătorie cu caracter romantic, care dura de mai bine de un sfert de veac, după ce născuse trei copii dintre care pe unul il îngropase, Emma Louisa (jjiisgow ₅₀ menţinea încă în rolul pentru care o predestinase soarta: rolul unei fete care din naştere a fost predestinată să rămână fată bătrână.

Era cu amândouă coatele pe masă. lntr'o mână ţinea o ceaşcă de cafea |>e care o ridicase la gură, cealaltă ii atârna moale din încheietură, eu degetele moi care făceau pe spectatorul din faţa ci să se recolte 111 faţa unei asLfcl de inerţii, l'c al treilea deget al mânii acesteia lucea verigheta.ei de aur masiv şi alături dc eastrălucea inerustlată tot în aur, piatra inelului de logodnă. Enuuft. lxjuisa sar fi gândit tot atât de puţin să apară în public fără aceste două inele, pc cât s'ar fi putut gândi si spcirâ desbrăcută.

- Bernic te-a aşteptat, dar după ce a văzut că întâr/ i atât do mult, a plecat.'

Prin urmare începutul nu era tocmai rău:

— De, astăzi am întârziat puțin.

Femeia se uită la el cu mai multă atenție:

— Bernard, costumul pe care l-ai îmbrăcat acum, este unul dintre cele noi? Ea era singura care-i spunea Bernard sau uneori, domnule Glasgow. Când o auzea, avea aceeaș sensație, ca și când o mână grea i s'ar Îi așezat pe umăr, căci în glasul ei vibra simțul posesiuneișsi îndrăsneala caracteristică femeii urâte care a adus parale în casa soțului ei.

Bamey plecă privirea, și se examina cu prefăcuta indiferență.

— Da! apoi făcu o pauză: Îți place?

— Mie mi-se pare că arată exact ca și cel veehiu pe care l-ai purtat până acum.

încruntă din sprâncene și luă ziarul în mână. Constată numaidecât, deși soția sa avusese grijă să pătu- rească ziarul din nou și să-l așeze alături de farfuria lui – că în dimineața aceasta nu s'a mulțumit să-l. răsfoiască numai, ci l-a cetit cu toată atenția. *Mihuaukea Seritînel* era ziarul pe care-l cetea, și nimic nu-l putea nemulțumi atât, cât îl nemulțumea constatarea că cineva l-a cetit înainte de a-l ceti el însuș. Ziarul sosea 1n Butte des Morts cu primul tren de dimineață. La orele șapte mâna îndemânatică a tânărului Schwerke care trecea încălecat pe bicicletă, îl făcea să răbufnească în ușa dela intrare a casei lui Glasgow. Gest specific pentru milionari, familia Glasgow nici nu s'ar fi gândit să aboneze două exemplare din acest ziar. Lui Bamey îi. plăcea să simtă că ziarul este proaspăt, când îl deschide. Pe Emma Louisa n'o interesau subiectele articolelor de pe prima pagină a ziarului, dar uneori în vederea târ-

guiclilor cc trebuia să lc facă în oraşul Milwaukee, ţinea să se înarmeze cu toate informaţiile cc le găsea în paginile destinate reclamei magazinelor. Tot aşa,, viaţa mondenă a aristocraţiei berarilor din Milwaukec – a familiilor Pabst, Schlilze, Uhlein – o interesa foarte puţin. Bogăţaşii aceştia trăiau în casele lor masive de piatră sau de cărămidă, pajiştile din faţa acestor clădiri erau pline de piticii de piatră ai basmelor germanice, de grilaje de fier şi d<-' statuile greoaie ale zeiţelor prea îmbrăcate. Toluş Enuna Louisa ştia că averea familiei Glasgow este mult mai marc decât a milionarilor a- cestora. Era cea mai uriaşă avere cc s'a pomenit vreodată în Statul Wiseonsin; cel puţin aşa spunea lumea.

De după ziarul deschis în faţa sa, Barncy simţea privirile mioape ale doamnei Emma Louisa îndreptate spre el, şi din pricina asta se simţea tot atât de nemulţumit, ca şi un copil când se simte supraveghiat. Imediat după ucoea întoarse pagina, cu o mişcare grăbită care făcu foile să fâşâie sgomotos. Cu toate acestea soţii Glasgow nu aveau niciodată discuţii mai aprinse între ci. Faţă do soţia sii era întotdeauna politicos, aproape curtenitor, aşa că celelalte soţii din Butte des Morls oftau, când comjKirau i>e soţii lor greoi, cu bărbatul acesta frumos şi întotdeauna atent. Nici el şi nici ca şi nici contimporanii lor nu cunoşteau otrava pricinuită de desainăgirile .şi dorinţele ascunse. Uneori Barncy părea morocănos sau îngândurat; în astfel de cazuri Emma Louisa spunea,: „Bernard este din nou indisjms". Cuvântul în sine părea »uvUuie destinat să-l facă să-şi piardă cumpătul. Altădată când se întâmpla să boa prea mult coniac (cl nu bea decât cu moderaţie), sau când la fabrică nu mergeau lucrurile uşa cum ar fi vrut el, când preţul Icmmdyi nu era oel jkî caro l-a.r fi dorit, când ştirile primite dia-

tr'un cantonament dc pe Iron Ridge sau do dincolo de

Wliite Pine i se păreau neliniştitoare, sau când rutina de fiecare zi a gospodăriei sale bine ordonate şi instinctul de posesiune feminină al soţiei sale sau al lui Evelyn amenințau să pună desăvârşită ştăpâniro pe el, făcea o escapadă spre codrii din miazănoapte, de unde venise el odinioară, şi în mijlocul atmosferei aceleia încărcate de mirosul răşinci, îşi găsea liniştea.

înainte de această evadare, la suprafaţa gândurilor lui ai fi putut vedea cum tresare ceva înspăimântător şi că în privirile ochilor lui frumoşi se tulbură ceva, dar numai pentru o singură clipită, în timpul cât se uită la Emma Louisa. Erau gânduri urâte, pe care lo alunga repede, întocmai ca o râgâlală pe care te grăbeşti s'o ascunzi cu o tuse uşoară, dar cu care nu poţi amăgi pe nimenea. În astfel de împrejurări Emma Louisa simţea o uşoară nelinişte şi se cutremura do un fior ca de gliiaţă.

„— Simt că cineva trece peste mormântul meu. Toată pielea de pe mine s'a făcut ca de gâscă", îngâna ea.

îndrăgostită de el ca o nebună, până în ziua de astăzi, amăgită de aparenta lui curtenire şi lipsită până şi de cele mai inocente arme ale cochetăriei, femeia aceasta părea că simte adevărată plăcere să jignească simţul lui estetic, întocmai ca atunci când ţi se pare că-ţi uşurezi durerea unei carii, când apeşi eu degetul pe dintele cu gingia umflată. Prima dată când o văzuse pieptă- ndându-se (părul fals pe care-l întrebuinţau la pieptănătura pompadour, ca bucle, codiţe şi alte nebunii, ajunsese tocmai atunci la modă), simţise o indispoziţie delà stomac. Sta eu trupul plecat şi-şi pieptăna coada subţire de păr. cenuşiu, ca o coadă de şobolan, purtând pieptenul cu o mână, iar cu cealaltă nelezindu-şi-o uşor. Pentru ca

să poală manevra mai repede, apucase între dinţi partea care era împletită, ca să nu o încurce cu părul din cealaltă coadă. În aceeaş clipă când dete cu ocliii de ca, se întoarse repede şi murmură aproape înspăimântat:

— Nu face aşa ceva!

— De ce? îngână ca cu dinţii încleştaţi.

— E orib... Efectul pentru dinţii tăi este oribil.

În dimineaţa acestei zile însă Bamey se frământa din cauza propriilor sale gânduri. Evident ar fi fost foarte greu să găsească motive de critică în camera aceasta atât de bine orânduită. Poate cel mult prezenţa doamnei Emma Louisa. Dar astăzi ca era exact cum fusese întotdeauna. Spaţioasa sufragerie cu tavanul înalt, cVa curată, strălucitoare şi bogată. Toată casa era ca o A pilea. Pe parchete erau covoare lucitoare, la ferești draperii grele de brocard, împrejurul său scaunele grele şi masa de inahon, iar în vasele uriaşe erau ferigi aduse din seră. Între ferestile cu arcado înalte erau ficoşi cu frunzele uleioase care dovedeau atentă supraveghere şi lucirea lor se reflecta în tăbliile bufetului, iar de aci reflexele erau prinse de lucrurile înşirate pe masă, căc,i Emma Loui.su avea obiceiul să cutrccre destul de des magazinele din Milwaukcc şi se pricepea destul de bine cum treime aşternută o masă în timpul prânzului de dimineaţă. Toate soţiile milionarilor din Butte des Mort* se pricepeau ce şi cum Irebuc să procedeze, când era vor!« să fii la curent cu moda. Evelyn ştia pâpă şi coca ce nu treime să faci, pentru a îi fcofruş la KKxlă.

Era ade\ărat că astăzi ziarul părea puţin răvăşit, dar încolo fusese păturii cu grijă şi aşezat alături de far-furia lui. Ciussic, îmbrăcată în rochia ei curată de pereni albastru, ii n*e/.â pe masă numaidecât prânzul fi

gustos. Uriaşul ceainic care aburea, mnplu sufrageria de savoarea ceaiului proaspăt. În timpul anilor grei din tinereţea lui petrecută în cantonamentul tăietorilor de păduri, ceaiul fusese pentru el singurul lux, singura plăcere, singura băutură caldă care-l stimula. Toţi tăietorii preferau ceaiul, faţă de orice băuturi. În vremea copilăriei sale şi la începutul anilor de bărbăţie Bamey îşi zisese de multe ori, că dacă se va întâmpla să ajungă vreodată oin bogat, va bea atâta ceaiu cât va pofti, ceaşcă după ceaşcă de ceaiu fierbinte, de ceaiu tare şi parfumat. Acum era foarte bogat şi putea să-şi permită această plăcere. Pentru el ceaiul va fi întotdeauna un lux. Obiceiul acesta era destul de ciudat, căci deşi Emma Louisa era o femeie strânsă, îi aşternea întotdeauna o masă copioasă. Bamey stăruise să procedeze în felul acesta, căci îi plăcea să vadă împrejurul său belşug împărătesc, dorinţă care reprezenta triumful principiilor moştenite dela maică-sa, care fusese irlandeză, faţă de tatăl său de origine scoţiană. Cirul, ouăle, costiţa prăjită, cornurilc proaspete, pesmeţii, dulceţurile făcute în casă, feliile de muşchiu, cartofii fripţi în coajă, fiecare în parte sau toate împreună, erau considerate drept prânzul său obişnuit.

Aci nu era nimic ce ar fi putut să-i ofere prilej de nemulţumire.

— Bună dimineaţa, Gussie! Astăzi nu sunt ficaţi de pasăre ?

Fata tresări şi păru că s'a speriat.

—Ţ. Doamna nu mi-a spus nimica. Nu cred să fie. Puii pentru masa de astă seară n'au sosit încă dela fermă, - răspunse fata şi se uită spre doamna Glasgow, ca şi când ar fi vrut să o facă. po ea responsabilă do această întârziere.

— Nu iaco nimica.

Gussie mai întârzie o clipă şi mişcă mai la o parte

farfuria fierbinte pc care i-o aşezase în apropiere, dar mişcarea aceasta nu păru cu nimic justificată; apoi ii întinse vasul cu frişca şi apropie tingirea în care erau rulourile de şuncă prăjită, care fuseseră acoperite, cu să nu abureze.

— Poţi să te retragi, Gussic, se auzi glasul puţin cam răstit al doamnei Enuna Ixmisa care începuse sS soarbă din ceaşca de cafea şi să ciugulească o bucată de pesmet.

Harney deschise ziarul şi-l ridică în faţa ochilor cu mâna stângă, în timpul cât mesteca ceaiul cu dreapta. Sprâncenele i sc încruntară. Pe prima pagină a ziarului se vedea obişnuita caricatură a lui Theodore Hoosevclt, un energumen făcut numai diu pumni, din dinţi, din ochelari şi pretenţii de autoritate; pe balonul care ieşea din gura unui balaur era inscripţia: *Marile Inlreprin.lerL* Balauiul acesta părea că se luptă cu energumenul alin faţa lui. Va să zică Marea Autoritate şi Marile Întreprinderi. De ce nu şi-o fi văzând omul acesta do treburile lui; de ce na se ocupă de conducerea guvernului, în loc să-şi bage nasul în afacerile altora! Cine în af;iră de Marile întreprinderi a contribuit la crearea şi consolidarea acestei ţări? Marile întreprinderi sunt coloana vertebrala a America. Acum a început să se ocupe. d© regiunile forestiere şi <le conservarea lor. A ceas Ui era una dintre noile sale lozinci: Conservare«. 'Poate ziarelte erau pline <le cuvântul acesta. Salvaţi pădurile din mâna vandalilor! Auzi, vandali! Cu impozitele care-ţi ingliit Vot venitul, jnise asupra regiunilor unde sau făcut tăieturile şi unde ar fi imposibil să pontă creşte un copac pe care su-l întrebuinţezi, în mai puţin de o sută dş» ani. Ce ştie el despre trunchiurile copacilor tăiaţi? Şi ce drept are omul acesta să vorbească despre salvarea pădurilor? Pariez că nu este în stare să taie un copac,, nici să cioplească un buştean, să-l prăvălească şi să-l conducă pe apa râurilor, săltând din picioare tot atât. de îndemânatic ca şi o

pisică. Iar în caricatură alături dc cl, pentru a-l susține și a-l îndemna, so vedea Bob.. La r ollettc, cu părul lui ca o țesală, cu maxilarele încleștate și buzele subțiri, cu pumnul ridicat în vânt și ochii ieșiți din orbite. S'a pornit lupta împotriva căilor ferate și a Trusturilor. Bine am ajuns, dacă un astfel dc caraghios poate să reprezinte în Senat un Stat ca Wisconsin. Nu c de mirare că țara se găsește tocmai: acum într'o panică fără precedent în toată istoria ei și că nu mai are nieio încredere în viitor. La ce altceva s'ar fi putut aștepta din partea socialiștilor acelora care guvernează dela Washington. Bătrânul llte Stephcnson n'ar fi încercat să dărâme marile cointeresări care au contribuit vreme de cinzeci de ani la ridicarea prestigiului țării. Tot așa nici Pcnrose și nici Elkins sau Dcpevv. Aceștia erau băieți cumsecade și cu scaun la cap, care-și cunoșteau lungul nasului; nu caraghioși care- să înghită flăcări, cum fac cei de azi. Fiind prea mic de statură pentru a putea juca pe Ilamlct – singura lui ambiție – a renunțat la planul acesta și acum declamă în incinta Senatului. Auzi, să îndrăsncască să spună că vor ridica biletele de liber parcurs dela funcționarii Statului, dela membrii Corpului Legislativ și chiar dela Guvernatori. Incliipue-ți așa ceva! Un guvernator care să nu aibă bilet de liber parcurs pe căile ferate; unde va ajunge țara, cu anarhiștii aceștia care-, o conduc acum! Data viitoare cu siguranță vor alege, pe Debs în scaunul de Președinte al Uniunei,

Profită tic ocazia ce i se oferea acum, jventru a so transpune într'o stare de nebănuită revoltă. În felul atesta va avea curajul necesar, ca să poală înfrunta femeile din propria sa casă. Deşi în contactul de afaceri cu bărbaţii era fără milă, neîmblânzit şi prădalnic, tle fiecare dată când era vorba să încheie o transacţie, îndrăsneţ când făcea planuri pentru a începe ceva, în mii* locul familiei sale era totuş prototipul soţului american pe care-l conduc fustele din propria sa casă. Situaţia aceasta era paradoxală, o rămăşiţă din epoca vicţ.ii de pioţiicr, când femeile erau preţioase, din pricină că nu sc prea găseau la îndemână; femeile acestea au fost solii admirabile care lucrau mână în mână cu soţii lor, mânau jugul de boi, luptau împotriva triburilor tle indieni şi lucrau din greu pământul, ca să-şi poată scoate îlintr'ânsul hrana de toate zilele. Aceasta a fost o cjxxă <n care au apărut amazoanele care astăzi, în lipsa unei juste posibilităţi tle a-şi cheltui energia, s'au întors cu Luată puterea de voinţă şi forţa lor distructivă împotriva duşmanului firesc, a bărbatului din propriul lor trib.

Imuna l.ouisa se uită la dosul ziarului pe care Barncy i! ţinea ridicat în faţa ochilor, si începu fără să mai : nţâr zic.

- Constat că Chapman face reclamă pentru şaluri, Nkinner pcntiu mătăsuri tle toate colorile, pentru paturi siiapU şi duble, la preţul de douăzeci şi cinci şi do patruzeci de dollari. Asta înseamnă că magazinele acestea supt mai ieftine tlecât Marshall Ficld'a. Dacă nu :v,\>ş yâudi la seratele acestea cure no aşteaptă, n'.i-:u' fure şi mie plăcere să tlau o fuga împreună cu Kvvv până ia Mjhvaukce.

Sosise momentul t»l mai indicat. Trebui» să dea Iovi tura plănuită. Obrazul lui Bamey Glasgow apăm din dosul ziarului.

—'Atât tu cât şi Evvy va trebui să mă scoateţi din

combinațiile voastre în legătură cu aceste serate, pentru tot restul săptămânii. Sunt obligat ca astă seară -să plec la Iron Ridgc.

— Astă seară! Dar bine, domnule Glasgow, nu înțelegi că nu se poate să faci așa ceva? Știi foarte bine că astă scară este dineul lui Ewy.

— îmi pare rău, Emma Louisa, ■ dar n'am ce-i face. În ziua de astăzi afacerile trebue să ocupe primul loc.

— În viața mea n'am mai auzit astfel de vorbe. Evvy își va pierde cumpătul. Cc-și va închipui familia lui Or viile despre noi?

— își vor închipui exact ceea ce-și închipuc și acum, și tot așa Orville. Pentru el va fi un noroc neașteptat, să se poată căsători cu o fată ca Ewy. .

— Cred că tot atât de bine vei putea pleca și mâinjj, Gândcște-te la toată lumea care va veni astă seară la noi. la spune-mi și mie, ce lucru important ai de făcut

acolo tocmai astă seară?

Prin fața ochilor lui se șterse viziunea căprioarelor din păduri, a potârnichilor din hățișuri. Se vedea pe sine cu arma pe umăr, îmbrăcat în scurteică de tăietor, în picioare cu bocancii grei, și pe zăpadă dâra urmelor lăsate de vânatul care fuge ca să poată scăpa. Sc uită la soția sa:

— Pe vremea când nc-am căsătorit noi, îți închipui că tatăl tău ar fi renunțat la afaceri de dragul unei serate? Afară dc asta eu voi fi toată seara împreună cu invitații voștri. Atât . în timpul dineului, cât și după aceea. Voi lua trenul numărul patru care nu pleacă decât după orele unsprezece.

— Dar gândește-1* la serata familiei Breminer care va fi Miercuri, .și la balul tineretului care se va da Joi! Repetiția generală a ospățului dc nuntă va

fi Vineri seara. Să ştii că Evvy iţi va face o scenă cum n'ai mai pomenit.

Evclyn care avea acelaş simţ precis pentru momentele dramatice, ca şi tatăl ci, găsi de cuviinţă să apară în sufragerie exact în această clipă. I'urta o bluză albă şi o fustă bleumarin; avea aceiaş ochi limpez.i ca şi tatăl ci şi acelaş păr negru şi obraz trandafiriu. Gulerul scrobit şi înalt al bluzei cu umerii plisaţi, exagerau pieptănătura ei pompadour şi dimensiunile fundei negre, prinse cu o agrafă la ceafă, întocmai ea două aripi negre. Evelyn era prea sănătoasă, pentru a putea să-şi iâ -dejunul întinsă în pat. Afară de asta, cu .şi tatăl ei, prefera ca dimineaţa mâncarea să fie îmbelşugată şi caldă. Nebunia colectivă a siluetei emnclute încă nu începu sa să facă ravagii printre femei. Treci repede în dosul scaunului pe care se aşezase Bamey şi-l sărută pe creştetul capului.

— Ilello, Gusto!

Gusto era aproximativul ei infantil pentru numele Glasgow, .şi datorită procesului de afecţiune filială, devenise numele indicat cu caro alinta pe tatăl ci. Luă ziarul în mână, cu gestul caracteristic al celui căruia i se cuvine, se aşează în apropierea lui şi se întinse «lupă o banană coaptă «lin fructiera aşezată la mijlocul mesei.

— Ai auzit ce sjnine tatăl tă«»?

întrebarea era o simplă figuri istorică, pentru a atruge atenţia fetei care începuse să cetească coloana mondenă a ziarului ***Sentinel.***

— Tatăl tău «pune că va pleca la Iron Riilge cu trenul dc astă seară.

Evelyn îşi turnă frişcă peste foliile do banană po caro şi-l« tăiase în farfurie.

— Ei şi!

— Cum ei şi! Se poate ca tu să stai indiferentă po scaun şi să-mi răspunzi *ei şi,* când astăzi este serata

ta şi mâine a familiei Bremmer, iar pe noi ne aşteaptă atâtea de făcut în vederea căsătoriei tale? Dacă vrei să ştii adevărul, purtarea aceasta este o insultă la adresa lui Orville şi a familiei sale, şi la adresa ta şi a mea!

Barney încercă să le explice din nou, de astă dată puţin ruşinat şi speriat de acceptarea calmă a fiicei sale Evelyn care părea că nu se supără din pricina dezertării lui.

— Sunt obligat să plec. Este vorba de afaceri. Voi femeile nu înţelegeţi situaţia de astăzi şi nici grijile între care ne sbatem. Dar afară de asta, nu voi pleca de acasă înainte dc orele unsprezece.

Bătălia încinsă continuă să se desiăşure pe deasupra capului ei plecat spre farfurie şi a ziarului pc care-l ţinea în mână.

— Invitaţii nu vor pleca dela serată înainte de miezul nopţii şi vor fi şi de cei care vor pleca chiar mai târziu; mai ales când te gândeşti şi la dineul nostru, căci sunt convinsă că nu ne vom putea ridica dela masă înainte de orele nouă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Emma Louisa, doar nu-ţi închipui că fac cine ştie ce crimă, sau vreo necuviinţă. Nu vrei să înţelegi, că eu sunt obligat să plec?

Evelyn ridică fruntea. Privirile ei întoarse spre el, aveau calitatea entusiasmului şi a înţelegerii unei soţii când[1] încearcă să-şi îndemne bărbatul, şi nicidecum ale unei fiice faţă de tatăl ei.

— Faci foarte bine, Gusţo! Dacă aş putea, aş pleca

30 **şi eu numaidecât, dar din nenorocire eu nu pot pleca. Evclyn Glasgow fusese elevă la Milwaukee Downer, 0 şcoală de educaţie pentru domnişoare. Fusese în Europa, si acum trebuia să se mările cu Orviile Brcinmer – un tânăr pânlccos, cu obrazul aprins, un tânăr complet şters şi ca înălţime cu patru degete mai mic decât ea. Căsătoria aceasta era un fel de căsătorie a fetei regelui fabricanţilor de hârtie din Bullc des Morts cu fiul vice-regclui fabricanţilor de hârtie. În realitate ea n'ar fi dorit să se căsătorească cu e! şi nici cu altcineva, decât în cazul când ar fi semănat cu tatăl ci. Dar nu se găsea niciun tânăr care să semene eu tatăl ci. Nimenea pe care ea să-l fi întâlnit în drumul ci. Prin urmare ce importanţă mai putea – â aibă aşa ceva. Fetele trabuc să se mărite în orice caz. Toate fetele de vârsta ei se măritaseră. Orviile era un băiat cumsecade. Elevele şeoalei Milwaukee Dowuer în-ă nu văzuseră nici pe Oedip .şi nici pe Electr a, deşi trăiau la începutul secolului al douăzecilea.**

Clei din Butle des Morts treceau cu pasul domolit prin faţa casei Glasgow şi întindeau gâtul, ca să vadă ce! 1 hi ţin În treacăt rufăria domnişoarei Evclyn caic era înşirată pe frânghia din curte. Cămăşi şi pantalonaşi de mălasă trandafirie, bagă de scamă, când restul celor din oraş, restul lumii femenine purta fuste de raătasă, obişnuită pentru tocurile de umbrele, cu volane şi broderii. Lumea spunea că domnişoara are fuste do aeecr ; coloare cu rochiile. O cămaşă albastră de tafta, cu rochia albastră]>c care nici n'o poţi vedea, decât o auzi cad mult cum fâşâie. Apoi o rochie de coloarea lov&nţichii, «: nuanţe de verde şi cafeniu (un fel de mătuşă c*re se numeşte changeable) pentru rochia cea cafenie. Toate oehiile erau cumpărate de.la Marshall Field's şi

-'(l'ltti *HiW

spune că numai ruiăria costă peste cinci mii de dollarl. Afară de asta se mai spune că Ewy Glasgow este o iată. care nu ține socoteală de nimic; o vrednică descendentă a înaintașilor ci.

Pentru Evelyn nu însemna nimic să plece cu trenul de 8,10 la Milwaukee și să alerge o după amiază întreagă după târguieli prin magazine sau să vadă un spectacol în matineu, ca apoi să se întoarcă acasă cu trenul de 7,f>2. La vârsta de optsprezece ani cutreerase tot orașul Buttc des Morts într'un docar de coloare galbenă la care erau înhămați doi cai în tandem. Lumea ieșea în pragul caselor, femeile încinse în șorțul de bucătărie .și bărbații fără haină, ca să se uite după ea. Ei bine, asta e prea mult; cc va urma de aci înainte! Spectacolul ce urmă. după aceea, fu primul automobil în Huite des Morts pe care-l conducea Ewy și sperla toți caii fermierilor pe care-i întâlnea în lungul șoselei; vacile începeau să se frământe în mijlocul pășunilor, ca apucate de streche, și răsturnă o mulțime de cariolc, fac- loanc și cărucioare de ale băcanilor care-și duceau mărfurile pe străzile din inima orașului. Barney spunea că a mers atât de departe, încât de fiecare dată când se. întâmpla să-i iasă în calc câte un fermier |pu biciul în mână, cl își scotea numaidecât carnetul de cecuri.

Stăpânită de o energie nelimitată, pe care nimic nu o canalizase și care se pierdea fără folos, Evelyn luase hotărârea să se mărite. Avea o minte limpede, înțelegătoare și judecată dreaptă pe care nu o întrebuința niciodată; un trup bine făcut și frumos pe care nu sé gândise niciodată să-l cultive; o independență morală pe l care reușise să și-o păstreze în parte, deși în cci douăzeci vie ani Emma Louisa nu ezitase să i-o frâneze, de fiecare dată când încerca să-și dea drumul.

32**Ai* Îi fost o admirabilă soție pentru un bărbat sărac și ambițios, dar ca se căsătorea cu un bărbat gras, bogat și șters. Dacă s'ar fi născut în altă cjxjcă, de pildă cu zece ani mai târziu, fala aceasta ar fi putut să-și asume conducerea fabricci de hârtie a tatălui ci; tir fi fondat un spital de ambulanță și l-ar fi condus în dosul frontului din Franța, sau și-ar fi ales ea insaș o carieră care să-i facă plăcere. Dar așa, Evelyn trebuia să se mărite.**

— Faci foarte bine, Gusto! Dacă aș putea, aș pleca și cu numaidecât, dar din nenorocire cu nu pot pleca.

— Foarte frumos fel de a vorbi, din partea unei fele care se va mărita peste câteva zi'te. Pe vremea când ou eram logoditâ cu tatăl tău...

— Ei bine, asta u fost cu totul altceva. 'Fata a fost altfel de bărbat.

Eroina Ixniisa înțelese numaidecât că drumul pe care a apucat, este primejdios si că ceva nu e tocmai așa cum ar treimi să fie.

— De, n'am ce zice, frumoase sentimente. Dacă]>e vremea mea m'aș fi gândit .și eu cum te gândești tu astăzi, în primul rând nu m'aș mai fi logodit și prin urmare #iei nu m'aș mai fi măritat.

— vȘtii că ideea nu e tocmai proastă, răspunse Evelyn îngândurată.

Când auzi glasul liniștit, dar categorie al fiicei sale, Emma Loui.Hu se simți înfiorată de spaimă. Ilidică fruntea, gata să se repeadă cu gura. Dar Ilamoy i-o luă înainte. Feri farfuria «lin fața lui și declară categoric.

— Ascultă Evvy, dacă nu vrei, nu te obligă nimenea să te căsătorești ou Orville, și nici cu altcineva. Co să-ți spun adevărul, eu aș prefera să nu te măriți. Părerea mea... Se opri, fără să știe ce ¡^i mai adauge.

Nu mai ştia nici el însuş la ce se gândeşte; ori dacă ştia, gândurile acestea ale lui nu puteau fi formulate în cuvinte şi nici n'ar fi fost în stare să le admită ca posibile. Evelyn căsătorita! Când te căsătoreşti, înseamnă că vei avea copii. Copiii copiilor tăi îţi vor fi nepoţi şi Bamey Glasgow nu se simţea câtuş de puţin îndemnat să devină bunic. Se uită la Emma Louisa şi se gândi la vraiştea ce o vor face aceşti nepoţi, la lipăitul picioruşelor pe scară şi prin casă, la mânile încleite de sudoare şi nespălate care vor păta mobila de nuc. Bamey cel care avea cinzeci şi trei de ani, dar se simţea ca un bărbat de patruzeci, protesta cu toată energia împotriva acestei eventualităţi. Natura făcea ultimul protest desnădăjduit împotriva stingerii vigoarei virile. Cu sufletul sfâşiat, eventualitatea aceasta îl alunga din casă spre pădurile din miazănoapte, ca să evite spectacolul prenupţial de care-i era silă.

Cu totul pe neaşteptate fata care era mai matură şi mai înţeleaptă decât tatăl ei, se uită la el, în priviri cu un fel de compătimire şi resemnare. Dar se mulţumi să-i spună o banalitate.

— O, nu face nimic. Orville este un băiat cumsecade.

Dar Emma Louisa nu era femeia care să lase să-i scape o astfel de ocazie. Buclele de fetiţă părură că încep să tremure sub scufiţa ei de dantelă.

— la ascultă, ar trebui să ştii că m'am săturat de maimuţăriile acestea,. domnişoară Evelyn Glasgow, şj tot aşa şi de ale tale Bemard. Mi se pare că nici voi nu ştiţi ce v'a apucat, pe amândoi dintr'odată. Dumneata domnule Glasgow cu „nu te obligă niminea să te căsătoreşti" şi tu domnişoară cu „Orville este un

băiat cumsecade". După cât ştiu eu, tânărul acesta esto chiar prea bun pentru tine. Vrei ca Sâmbătă să te căsătoreşti

cu Orvillc Brcmraer sau nu vrei, asta este întrebarea?

— Da, răspunse Evelyn întunecată. Apoi se uită la tatăl ci. Şi imediat după aceea, fără niciun motiv justificat, începură amândoi să râdă cu hohote.

— Foarte bine, şi-ţi mulţumesc. În cazul acesta ţi-aş mulţumi de asemenea dacă te vei decide pe care dintre hainele de blană o vei reţine. A trecut o săptămână de când ţi-au fost trimise, pentru ca să-ţi alegi una, şi nu cred că Weinlraub va fi dispus să aştepte la infinit, nici chiar de dragul domnişoarei Evelyn Glasgow.

— Eu nu vreau nicio haină de blană.

— Nu vrei o haină de blană! Emma Louisa vorbea j>e tonul înspăimântat al femeii care a cunoscut cinzeci şi şase de ierni ale Statului Wisconsin.

— Nu! Mie nu-mi trebuc iucruri de acestea pretenţioase şi vulgare. Prietena mea Bclle Tescher mi-a arătat lucrurile pe care lc-a cumpărat în timpul călătoriei po care a făcut-o în Europa. Are un costum albastru şi o rochie pe care le-a cumpărat dela Worth din Paris. Pe din afară haina este de postav, iar pe dinăuntru e căptuşită, cu astrahan.

— – Cum adecă, blana hainei nici nu se vede, după ce ai îmbrăcat-o?

— Sigur că nu se vede. Cel mult pe gulerul care este drept si se întinde împrejurul gâtului.

— În viaţa mea n'am auzit încă o astfel de prostie. Auzi, o haină căptuşită cu blană care nici nu se vede.

Îşi uitaseră amândouă şi cu desăvârşire de planul lui de evadare. Barnev îşi feri scaunul şi se pregăti să părăsească această atmosferă care devenise pe neaşteptate femenină. Astă seară voi scăpa şi de asta; nu voi putea s'o suport mai mult decât până astă seară, îşi zise e). Apoi se îndreptă spre vestibul.

— Aş prefera să nu vii acasă pentru dineu! strigă doamna Emma Louisa după el, gândindu-se la dineul de amiază. Cu serata de astăzi şi toate pregătirile ce se fac la bucătărie, toată casa va fi val vârtej.

— Pentru numele lui Dumnezeu,, n'ar fi mai bine să comanzi dineul acesta dela un restaurant din Milwaukce!

— ...mâncarea accca mizerabilă, auzi el răsunând pe urma lui, când uşa grea dela intrare se închise cu sunetul înăbuşit, caracteristic lemnului de bună calitate al uşilor care se mişcă în bălămăli bine unse. În dimineaţa aceasta aspră aerul toamnei târzii din Wisconsin, îi năvăli în plămâni, rece şi parfumat, cu un gust pişcă- cios ca de cidru vcchiu.

Câteva frunze veştede se mai ţineau încă .şi astăzi cu toată îndrâsncala de crengile frasinilor seculari, aruncând pete de rugină aurie pe albastrul de ccr. În faţa casei şi la capătul aloci, pc tivibura de piatră a căreia se vedea scris cu litere groase – llewitt 18G0 – exact ca pe o piatră de mormânt, aştepta Scolty cu cabrioleta. Casa avea şi un portic unde trăgeau trăsurile, dar pc acesta nu-l întrebuinţa decât II mina Ixtuisa; Bar nev Evelyn şi Bem ie nu-l întrebuinţau niciodată. Astăzi coloanele acestui | X)rtic suportau o terasă acoperită, prima în lluttc des Morts, în care dormea Bemic. Procedeul acesta era un fel de sfidare, deoarece Bernie făcea băi reci.

Barncy îmbrăcase un par<lesiu <lc coloare cafenie (făcut de Wenlzcl, deşi el nu fusese de acord cu alegerea, deoarece Wcntzel prefera ca la pardosi« să întrebutn- ˛ţeze colori mai seww), puse-sc o pc recite de mânuşi groase, anume pentru trăsură, şi în cap

avea o gambetă de coloare cafenie. În Butte des Morts nimenea nu se îmbrăca în felul acesta, şi oricare altul, afară de Bernard Glaagovv, ar fi fost considerat drept o paparudă, dacă ar fi apărut într'un astfel de costum. Aleea care dinsei din faţa casei până în stradă, era aşternută cu cărămizi galltene de lxi/alt, on şi cele «lin zidurile casei, şi colxrra M
în pantă reped«, căci partea aceasta a regiunei era eeva mai ridicată decât albia fluviului. Cu aşternutul de brumă al acestei zile de Noembrio, aleea era lunecoasă, dar Barney Glasgow înainta eu paşi uşori şi siguri, caracteristici omului ale cărui picioare au manevrat mii de bușteni în lungul zăpoarelor repezi şi al drumurilor primejdioase pe ape.

Cabrioleta era de coloare neagră, lucioasă ca patina unui pian învechit, şi singura coloare mai luminoasă era linia roşie şi subţire de pe spiţele roţilor. Fusese făcută special pentru el în atelierele de caroserii ale firmei Studebaker, şi la această cabrioletă Barney întrebuința doi cai negri ale căror nări .neliniştite şi roşii ca sângele, se potriveau cu linia de pe spiţele roţilor. Caii erau supţi în pântece şi puternici, iar copitele lor ar fi putut face ţăndări acest vehicul uşor, dacă s'ar fi întâmplat ca hăţurile să fie ţinute de o mână mai puţin pricepută decât a lui Barney sau a unui ora mai puţin obişnuit decât Scotty. Un drum cu caii aceştia înhămaţi la o trăsură atât de şubredă, era tot atât ca şi când ai fi încercat să treci cataractele Niagarei, într'o barcă făcută din scoarţă de mesteacăn. Emma Louisa {care o singură dată şi fără nicio intenţie încercase să facă un drum cu ci – din care se întorsese tremurând şi cu obrazul îngropat în palme – ar fi preferat să întrebuinţeze pe Bellcrophon la care să fie înhămat

Pegas, decât să se mai urce în această cabrioletă.

— Astăzi aţi întârziat mai mult decât de obiceiu, zise Scotty pe un ton de familiaritate caracteristică între un lucrător care stă de vorbă cu tovarăşul său. Se feri pe cealaltă parte şi dete hăţurile lui Barney, după ce acesta săltă cu uşurinţă în cabrioletă. Canadian de origine, acest Scotty era foarte priceput la cai. Cu ani în urmă Barncy il întâlnise în pudurile din Mieii ¡pan .şi-l văzuse la lueru, manevrând jugul la carălc cu buşteni şi la tânjală, aşa că-l luase în slujba lui. Era mic do statură, cu picioarele ca două leuci şi un obraz de pariaţă; braţele lui erau atât de lungi, încât întreceau cu mult proporţia timpului.

— Femeile! răspunse Barncy laconic, ca şi când s'ar fi adresat unui prieten caro nu arc nevoie de alte explicaţii. -

În toată lumea aceasta Scotly nu ţinea la nimenea decât la cai şi la Barney Glasgow. Grajdurile lui erau tot atât de curate ca şi sălile de operaţie ale unui spital. Hamurile luceau şi alămăria sclipea. Compartimentul trăsurilor, boxele cailor, camera unde erau h a rn aşa montele, puteau rivaliza în ceea ce priveşte curăţenia şi demnitatea sobră, cu orice parte a casei bine întreţinute a doamnei Emma Louisa. Despre automobilul domnişoarei Evclyn spunea că este o cotigă puturoasă şi nu admisese s'o bage în grajdurile lui, aşa ci trebuiseră să con s tiu iască un mic hangar, destul de departe do grajdurile lui Seotty care spunea că nu s'ar atinge dc maşina aceasta nici cu bastonul, dela distanţă.

Amândoi bărbaţii întoarseră obrazelc spre casă şi amândoi părură că formulează ace laş gând în minte. Gândul acesta, indiferent la ce s'ar fi referit, era un fel

de simjxitic masculină, căci în a ceea ş clipă pe obrazele lor se oglindi o identică expresie de adâncă silă.

Acum se putea vedea exteriorul casei, atât de durabil clădită «le «led lLewitt, |>e care astăzi o stăpânea Barney Glasgow. Fusese o casă frumoasă acum aproape o jumătate veac şi tot frumoasă va fi .şi după ce un ve»ie întreg va trece peste ea, «leşi porticurile mici, turnuleţele şi ferçstilo cu arcade ii stricau puţin armoisia.

Grajdurile erau clădite din cărămidă de coloare galbenă, ca şi casa, iar cabina dela debarcader era de cărămidă roşie. Pajiştea din dosul casei cobora uşor până în marginea fluviului, deoarece curtea se găsea pe o uşoară înălţime. Casa aceasta, ca şi casele celor mai mulţi milionari, fabricanţi de hârtie din Butte des Morts, fuseseră clădite – datorită unei minuni de bun simţ şi prevedere – pe o fâşie de pământ care forma un fel de peninsulă. Pe o parte a acestui teren cobora fâşia lichidă Fox Rivcr, ca o panglică de argint care bate în verde, iar pe cealaltă erau apele lacului Winnebago. Nota specifică care deosebea acest mic oraş din Wisconsin de celelalte mii de oraşe asemănătoare, erau apele, şi acestea împrumutaseră istoriei lui atmosfera romantică; astăzi oraşul era prosper, datorită forţei pe care aceste ape o puseseră la îndemâna fabricelor de hârtie, la începutul acestei industrii.

Era deajuns o singură privire, pentru a-ţi da seamă că această casă este tot atât de trainică pe dinăuntru, ca şi pe dinafară. Draperiile atârnau grele şi în falduri ■ sobre la fcreşlile salonului, sugerându-ţi cu dantelăria şi brocardul lor un interior bogat şi elegant. La etajul de sus, pe tot frontul erau dormitoarele, la fereştilo cărora atârnau perdele de tuli încreţit şi învălurat, astfel că-ţi făceau impresia unui grup de doamne la o curte regală, dansând un menuet.

Exact de cealaltă parte a fluviului, în mijlocul unui teren uriaş, de pe ţărmul din faţă, erau clădirile fabri-cclor Glasgow Pulp and Paper Company. Coşul principal al fabricelor se ridica până la înălţime de trei suie de picioare în aer. Toată valea Fox Rivcr mişuna '■de activitatea fabricării hârtiei. În fiecare dimineaţă. Barncy Glasgow se trezea în cântecul neostenit şi surd
nl uriaşelor za că lo are care măcinau lemnul de molift şi de mesteacăn în giganticul lor pântece de metal. Svonul

acesta era pentru auzul lui Barncy Glasgow întocmai ca acordurile unei muzici. Zi şi noapte svonul acesta stins continua fără întrerupere, venind de dincolo de Fox River, întocmai ca bălaia domolită a unei inimi fn trupul unui uriaş. Dacă se întâmpla uneori, ca datorită unui defect al maşinilor sau lipsei imediate de luciu, uriaşele zăcători să fie oprite peste noapte sau în zorii zilei, Barncy se trezea numaidecât în patul său, căci liniştea aceasta neobişnuită era pentru simţurile lui treze, întocmai ca un semnal de alarmă. Tresărea, ca şi când propria sa inimă ar fi încetat să mai bată.

Drumul în lungul căruia apucase Barncy acum, cu Scotly alături de el, era cunoscut de localnici sub numele de Aleea Milionarilor. De fapt se numea Butto Street şi cartierul era cunoscut sub numele de Butto, La început cartierului îi ziceau Bullc des Morts, dar cu vremea ultimele silabe fuseseră eliminate, pentru o mai uşoară pronunţare. Oricare ar fi fost însă realitatea, dacă un străin neiniţiat s'ar fi întâmplat să audă numele acesta pronunţat de vreun localnic, nu i-ar fi spus nimic. Primii exploratori francezi numiseră această regiune Butto des Morts, movilele morţilor, deoarece nci daseră peste mormintele triburilor indiene Monomince Pntlowattoinmee, YVinncbago, precum şi peste mormintele răzlxnnicilor Saco şi Fox. Locuitorii oraşului nu se interesau niciodată de semnificaţia acestui nume, şi fără îndoială nu se străduiseră niciodată .să-l pronunţe corect franţuzeşte, aşa că-i ziceau Bcwdamorc. „Bewdaroore este cel mai frumos oraş «lin valea Fox River", se mân-«Lreau ci. ,,în 'raport cu numărul populaţiei, Bc-%vd«r«ere arc mai mulţi milionari «lecât oricare alt oraş de. }>e

teritoriul Uniunei Americane". -

Parc foarte ciudat, dar cu toate acestea afirmaţia lor nu era lipsită de temeiu, deoarece oraşul care nu avea mui mult de zece mii de locuitori, era plin de bani, ca stupid de albine, doar că stupul acesta îşi concentrase toţi fagurii în partea de jos a oraşului.

„— Dacă s'ar întâmpla să vină o bandă, ca să prade cartierul Butte – ţi-ar fi putut spune orice lucrător déla fabricóle de hârtie, întinzând mâna cu mândrie spre impunătoarele clădiri care pe o parte coborau spre ţărmul Fox River, iar pe cealaltă spre lacul Winnebago, despărţite numai de o arteră largă, pavată cu cărămidă de bazalt, – ar putea ridica dintr'odată un billion de dollari şi poate chiar mai mult".

Nimenea nu se gândea să dușmănească aceste clădiri şi nici milioanele pe care le reprezentau; nici jaful ce se făcea în codrii de brâzi, nici stăpânirea pusă pe apele fluviilor sau pe căile ferate şi nici pentru devastarea munţilor. Pe deasupra acestui plăcut orăşel tremura o atmosferă acrie, îmbibată de acizii carc-ţi pişcau nările, şi de aburul de sulfur şi amoniac, stimulentul digestiei marilor zăcători, întocmai ca fumul de tămâie la giganticul catafalc al copacilor seculari care dispăreau. Miasmele acestea locuitorii oraşului Butte des Morts le inhalau cu tot enlusiasmul.

Bamey Glasgow trecea acum în jos pe Butte, în drumul său spre fabrică, întocmai ca o sclipire neagră de mahou, vărgată de roşu, cu luciri de argint. Copiii în drum spre şcoală, funcţionarii de birou şi gospodinele ieşite în piaţă după târguieli, se opreau în loc şi se uitau după el cu mândrie şi admiraţie. Cei doi cai negri erau impresionanţi şi vederea lor le făcea plăcere; Bamey sta drept şi cu picioarele proptite în tăblia clin faţă a cabrioletei, înfăşurat într'un plaid călduros, cu inânilc

încleştate pe hăţuri şi intre dinţi cu o ţigară neagră şi groasă de foi pe care n'o aprinsese; hamurile susurau şi se auzea clincătul argintăriei; Scolty sta îngrămădit •ca un pitic alături de el, cu braţele încrucişate pe piept. Deşi cabrioleta mergea repede şi Barney conducea caii cu toată atenţia, totuş nimic nu putea scăpa vederilor lui treze; saluta pe cei care-i ieşeau în calo şi răspundea la saluturile lor.

— Ei, Barney!

— Ce faci, Ed!

— Noroc, Gusto! (Numele acesta se răspândise de multă vreme şi fusese adoptat de către toţi localnicii).

— Dimineaţa, Sam! Frumoasă dim... restul cuvintelor lui se pierdu în mijlocul ropotului de copite al cailor.

Trecură':un pod, apoi alte două – căci oraşul eră brăzdat în toate părţile de canaluri frumoase, în orice caz mai puţin frumoase decât păreau – şi se opriră impunători în faţa intrării dela Glasgow Pulp and Paper Mi'.l. Barney trecu hăţurile în mâna lui Scotty şi cohoră cu uşurinţă din cabrioletă.

— Astăzi la amiază nu c nevoie să vii să mă iei, căci nu mă voi întoarce acasă. .Voi pleca la Iron Ridge eu trenul numărul patru, la orele unsprezece. Pregăteşte'-le ca să fii gata de plecare la gară.

Scotty îşi arătă dinţii în semn de înţelegere, întoarse cabrioleta şi dispăru întocmai ca un liliac când scapă din pojaFul infernului.

Birourile erau în vechiul local al fabricci. Odinioară, în zilele lui .led llcwitt, vechea fabrică fusese la început ■o roonră cu un singur etaj, transformată dintr'im cuptor pentru ars piatra- de var. Prin anii 1830 la această clă-dire fusese adăugată o mică clădire la intrare – - mai

mult pentru a-i da oarecare eleganţă – cu trei trepte de piatră care plecau dc pe alee. Cu vremea vechea clădire luase o înfăţişare plină de pitorescul pe care noile aripi şi clădirile laterale nu l-ar fi putut avea. Vrejurile iederei o îmbrăţişaseră din toate părţile. Cărămizile zidurilor prinseseră patina lăsată de anii trecuţi şi aveau acum o coloare galbenă-spălăcită. Canalul trecea prin apropiere, iar dinoolo dc el era Fox River. Nici chiar fabricele care se înşirau una după alta pe ţărmul fluviului, nu reuşiseră să strice cu desăvârşire încântătorul peisaj al costişelor învăluite în neguri. În orice parte ai fi trecut prin orăşelul Butte des Morts, vedeai cursul fluviului sau erai petrecut de şopotul apelor – mugetul dela stăvilarul cel mic şi dela cel mare, murmurul stins al fluviului, clipocitul domolit al ;.yal urilor uşoare care bateau ţărmul lacului WinnebagcT şi panglicile, – catifelate ca o labă de pisică – ale apelor din canaluri. Proprietarii fabricelor de hârtie întrebuinţau apele fluviului şi le abateau din cursul lor, aşa cum le dictau interesele. Nimenea în Butte des Morts nu punea la îndoială acest drept al lor.

Pe partea stângă a uşii, în biroul dela intrare era Ghcrkc, un cerber cărunt, dar fără să fie fioros; omul acesta îmbătrânise şi se alesese cu reumatisme în timpul cât fabricase hârtia – fiecare fir de păr cărunt şi fiecare încreţitură de pe obrazul său, fiecare tresărire de durere a ciolanelor lui erau o mărturie mută a anilor pe care-i petrecuse în această fabrică, lucrând în echipa de zi şi în echipa de noapte, în timp ce lumea sorbea încet sângple lui, în formă de hârtie pentru cărţi, pentru reviste şi pentru ziare, cu fiecare literă ce era tipărită pe această hâr.lie şi cu fiecare pachet învăluit într'ânsa. Compartimentul de aburi, acizii, cuptoarele, ferestraiclo

care seârţâinu, norii rumeguşului do lcinn, toate acestea îşi lăsaseră urmele pe trupul lui, cuci bătrânul acesta servise fabrica în tot lungul drumului p*> care-l făcuse, din mijlocul codrilor seculari, până în sala unde erau maşinile de vălţuit. Bătrânul Ghcrke nu reuşise niciodată să se deprindă cu cotitul. La rarele ocazii când se întâmpla să vină cineva să vadă fabrica şi să solicite o întrevedere cu vreunul dintre conducători, dacă în do- 1 rinţa de a-l impresiona îi întindea o carte de vizită, bătrânul se uita la ca bănuitor, apoi îi spunea să aştepte, murmura ceva şi apuca şchiopătând în lungul coridorului întunecat, unde găsea pe Bertha, mica lui nepoată care era stenografă, şi ca ii descifra numele şi orice ar fi fost scris pe cartonul ce-l ţinea în mână. Apoi apuca din nou în lungul coridorului cotit, spre biroul celui^ căruia îi era destinat.

Când văzu pe Barncy că apare, toate creţurile de po obraz i sc lărgiră şi se adânciră întocmai ca apa unei dulbine în care ai aruncat o piatră.

— Bine ai venit, domnule Glasgow. Credeam că astăzi nu vom avea ocazie să vă vedem. Apoi se întoarse şi se uită la ceasornicul de pe celălalt perete.

— Asta înseamnă, dragă Augie, că mă vei reţine în clasă şi după terminarea lecţiilor, strigă Bamey uitân- du-se la el peste umăr şi continuându-şi cu paşi repezi drumul în lungul coridorului. Pe urma lui se auzi chi- hotitul răguşit al lui Augie, întocmai ca ecoul sgorno- tului făcut de un strigoiu.

Datorită unei minuni nebănuite a bunului simţ, pereţii de cărămidă din interiorul morii nu fuseseră nici lam- brîsaţi şi nici tencuiţi, cu ocazia transformării în fabrică de hârtie, şi tot aşa nu se gândise nimenea să .--cliimbe cevn nici mai târziu. Cineva ii văruise şi-i lăsase uşa

cum fuseseră. Efectul pe care-l făoeau, dădeau. specta-, torului o sensaţie de lume care a dispărut de multă vreme. Lui Bamey îi plăcea interiorul acesta, fără să ştie nici el de ce anume. Fiul său Bemie spunea că aceste cărămizi vechi sunt mucede şi nesănătoase, aşa că ar trebui acoperite cu ceva. Camerele birourilor care sc deschideau de pe coridorul acesta îngust şi cotit, erau mici şi cu tavanele joase, aşa că arătau ca nişte celule de închisoare a căror austeritate era probabil exagerată şi de perenii de cărămidă văruită. La capătul cel mai depărtat al coridorului, acolo unde începea să se lărgească, era biroul lui Bamey, cea mai mare cameră din vechea clădire şi cea mai impunătoare. Camera a-ecasta, împreună cu biroul exterior al domnişoarei Şinnott care era stenografă, ocupa întreagă partea din urmă a clădirii. Ferestile laterale dădeau spre canal, cele din fund erau cu vederea spre fluviu, dincolo de perenii groşi pe care se căţăraseră vrejurile nodoroase de iederă.

Deschise uşa biroului său, apăsă de două ori pe butonul unei sonerii mute, ca să dea de ştire domnişoarei Sinnott c'a sosit şi că peste cinci minute va trebui să se prezinte la el.

„— Dacă şi ca-mi va spune că am întârziat, îşi zise Bamey scoţându-şi pardesiul şi pălăria, şi Bernic îmi va spune c'am venit târziu şi tot aşa Van der Boogaart... pe cinstea mea voi fi foarte mulţumit ca astă seară să scap de toate şi de toţi şi s'o iau rasna până la Iron Ridge".

îşi aprinse ţigara pe care o ţinea între dinţi din clipa când plecase de acasă, trase un fum adânc, îi dete drumul, se bătu' uşor cu degetele pe pântece, se frământă pe picioare cu o mişcare ciudată care dovedea neliniştc, sau probabil nerăbdare şi se aşeză în faţa elegantului său birou.

O singură privire aruncată în largul acestui birou, îţi oferea ocazie să cunoşti destul de bine pe Barney; Un covor oriental acoperea aproape în întregime duşumelele şi colorile lui ca rubinul, ca aurul şi ca topazele încălzeau aspectul pereţilor austeri care încercau să-l sfideze. Pe pereţi erau înşirate capetele şi coarnele cerbilor pe carc-i împuşca se el în timpul vânătorilor trecute, iar pe poliţele din lungul unui perete erau tro- fclc sale piscatoriale. Biroul său era o uriaşă masă de mahon, iar călimara şi scaunul său păreau atât de masive şi de metalice, încât ar fi corespuns mai curând ca piese de arsenal, decât ca mobilier într'un birou. Ln vasul aşezat pe un coif al mesei era un trandafir frumos roşu, pe carc-l adusese din sera lui de ucasă. Sera aceasta era un capriciu al lui Barney; în sera n- censln cultiva trandafiri şi garoafe, uriaşe ferigi cu frunza fulguilă, iar în sezonul Paştilor, crini de caro era foarte mândru. Doamna Emmn Louisa, fiind o fire sentimentală, cultiva plante neobişnuite şi caraghioase, întocmai ca nişte inimi însângerate, flori de cerceluşi şi oleandri în găleţi. Sera aceasta nu avea toate instalaţiile necesare pentru conservarea plantelor, dar cu toate acestea lui Barney îi plăcea să simtă acrul ei plin de abur şi greu de exhalaţia plantelor, mirosul pământului gras şi reavăn, verdeaţa şi aerul încărcat de mirosul frunzelor veştede. Uneori seara, după ce terminau cu cina, îi plăcea să sc plimbe prin această seră. Atmosfera ei grea de mirosul acriu al mucegaiului, îi liniştea nervii, îl făcea să sc simtă mulţumit şi-i domolea pornirile sen suni e. Se oprea fascinat în faţa câte unei pansele cu corola întoarsă spre el, apoi întindea un deget .şi-i mângâia pe-

talele, întocmai cum ar fi mângâiat obrazul unui copil. Domnişoara Sinnott avea grijă ca în fiecare dimineaţă, să fie primit în biroul său <le zâmbetul unei flori aduse din această seră. Tot aşa avea uneori grijă să-i aducă, o floare pentru cheutoare» hainei, dacă se întâmpla să-găsească ceva potrivit. În dimineaţa aceasta constată că alături de scrisorile care aşteptau să fie deschise, era şi o garoafă roşie şi un ac mic eu gămălie. Barney îşi puse floarea în cheutoare» hainei costumului făcut de Wentzel, exact în clipa când în uşa biroului so auzi bătaia discretă a domnişoarei Sinnott. Ridică, privirea. Costum cafeniu, cravată de mătasă cu flori de crin, acul de cravată cu piatră de rubin şi floarea aceasta roşie.

— Ooo! exclamă domnişoara Sinnott. Era. îmbrăcată. într'un costum strict utilitar şi indicat pentru slujba cc o avea: o bluză albă şi o fustă, iar pe braţe avea mânecuţe de satin negru, pentru a se feri de praful ce l-arr fi luat de pe birouri. În apropierea umărului drept avea un lănţişor de aur prins într'o agrafă şi din. lănţişorul, accsta îi atârnau ochelarii pe carc şi-i scoase şi şi-i potrivi pe nas: Acesta este unul dintre cele noi, nu-i aşa? întrebă ca, făcând aluzie la costumul lui cafeniu. Se împliniseră cinsprezece ani de când. era stenografa lui. Barncy:E foarte frumos şi coloarea extrem de plăcută. Garoafa pare/aproape de prisos, sfârşi ea cu glasul liniştit. Făcu un pas ca să se apropie de birou şi aşteptă să primească ordinele. Domnişoara Sinnott era prototipul nenorocit pe care uneori îl întâlneşti între fetele bătrâne, rămase ncmăritatc, dar încă neînăcrite: o femeie îngustă în umeri, cu pieptul ca o scândură care soumflă pe măsură ce coboară spre cingătoare. Părul abundent al domnişoarei Sinnott era acum vrăstat do-

.şuviţe cărunte şi chiar în fulguirca de mustaţă ce o avea pe buza superioară, se vedeau fire cărunte. Dragostea ei pentru Barncy se confunda cu respectul unei funcţionare

devotate, al unei nume desinterésate, al unei soţii nepretenţioase, al unei surori mai în vârstă (deşi ca avea numai patruzeci de ani) .şi al unei amante dispreţuite. Nu cerea niciodată nimica .şi cunoştea fabricarea hârtiei dela .cantonamentele de unde veneau buştenii, până la calendarele de pe pereţi. Cunoştea pe Bamey Glasgow, începând dela suflet până la ţigările pe care le fuma. Nimenea—nici chiar Barncy—nu cunoştea pe Ilamvy Glasgow atât de bine cum îl cunoştea ca. Având acasă o soţie ca Emma Louisa, te-ai fi aşteptat din partea lui Bamey ca să dorească o compensaţie la birou, dar el era prea prevăzător şi prea şiret pentru a face asa ceva. Tânărul care la douăzeci .şi şapte de ani fusese cel mai frumos flăcău între tăietorii de păduri din miazănoapte, şi reuşise să se căsătorească cu bogata fiică a stăpânului său, exact ca în romanele lui llcnty, nu putea să se lase stăpânit de o intrigă a Uit de lunială, tocmai în propriul său birou.

— Comandă-mi un vagon salon la trenul numărul patn* care pleacă astă scară spre Iron Hidge, zise Bamev. I

— Pc numele cui? *

— Vagonul este pentru mine.

Pleoapele cafenii .şi groase ole domnişoarei dosit Sinnott rămaseră coborâte cu discreţie şi atenţie asupra carnetului în care stenografia cuvintele patronului. Doar o uşoară tresărire se simţi pc obrazul ei, care mi pulen fi considerată drept o expresie, ci mai curând reí U'. ui unui gând ascuns în adâncul sufletului, lluîtn. Ya r.â zică încearcă să mai scape <le tirania lor. Asta *e*râ este şi dineul pe care-l organizează Kwv în cinste-»

familiei lui Orvie. Cred că bătrâna cu Obrazul de Cal trcbuc să-l fi scos din fire. Oare de ce ţpemai... dar fi-reşte, astăzi începe sezonul pentru vânătoarea de cerbi. În orice caz plecarea aceasta îi va face numai bine.

— Da!

— Telcgrafiază lui Svvan Bostrom – sau mai bine cheamă-l la telefon, ca să fim siguri. Cred că vei putea da de urma lui înainte de amiază, undeva la fabrica de cherestea din Iron Ridge, deşi s'ar putea să fie plecat în inspecţie, prin cantonamentele tăietorilor – în orice caz încearcă; poate-l găseşti. Spune-i să facă ordine în cantonament şi să dea de ştire lui Pete Devine, Tom Melendy şi Jcss Chouteau... Iluim – cam atât ar fi tot.

— Nu trimiteţi niciun fel de instrucţiuni, privitoare la armele de vânătoare? întrebă domnişoara Sinnott care nu se putu stăpâni să nu-i pună această întrebare.

— Nu c nevoie, răspunse Bamey şi glasul îi tremură de demnitate. Apoi zâmbi cu înţeles, întocmai ca un copil viclean.

„Iubitule", gândi domnişoara Josie Sinnott.

— înainte de orice, caută să obţii postul din Ridge, şi imediat după aceea vom rezolvi corespondenţa. Spune domnului Bernie, c'aş vrea să vorbesc cu el. Unde este Van der Boogaart?

— A întrebat de dumneavoastră mai demult. S'a dus căneolo, la fabrica din Grand Chute. Poli Ivrupa care lucrează la guilotină şi-a...

— Te rog, nu acum. Vom vorbi despre asta mai târziu. Trimite-mi pe Bernie. Nu dorea să afle nimic. Fără îndoială' se întâmplase ceva neplăcut. Când era vorba de fetele care lucrau în compartimentul unde erau cârpele, se întâmpla întotdeauna câte ceva. Un accident, o .mcăorare, un copil sosit înainte de vreme.

Bnmey nu putuse şuieri niciodată fabrica din Grund Chute, unde se lucra hârtia de cârpă, la o depărtare de zece kilometri şi jumătate. Fabrica aceasta făcea hârtia de scris de cea mai bună calitate ce se »iţea obţine – o hârtie mult superioară în ţesut .şi calitate, faţă ele hârtia

ce o scotea din pasta de lemn, aci la falnica din Bultc des Morts. Din cauza aceasta nu o vizita niciodată .şi numai atunci când prezenţa lui era inevitabilă. Nn putea suferi sdrcnţele care se îngrămădeau în compartimentele fabricei, până la înălţimi uriaşe; îi era silă de sala în care se făcea selecţia, cu norii de praf şi scamele ce se ridicau de pe mosoarele deasupra cirorn femeile stăteau cu trupul frânt din mijloc. Toate lucrătoarele acestea î.şi legau fâşii do organdină ¡veste obraz, ca să-şi apere gura şi nările, cu toate că această precauţie nu le putea folosi la nimic. Toate tuşeau şi nuacju nişte obraze ciudate, de par'că ar fi fost măşti de argilă cenuşie. Majoritatea lor erau poloneze sau ou ho şi locuiau dincolo de linia ferată sau în cealaltă porte n coloniei.

Deşi nici mirosurile din atelierele de ¡vastă ale fabricei acesteia nu aveau nimic din miresmele unei grădini înfloiite, Barney totuş nu le găsea primejdioase. IX'spre fabrica unde se măcinau sdrcnţele însă spunea că *fmla.* Părea că în acizii care reduceau sdreuţcle în pasta albă pentru fabricarea hârtiei, ar fi descoperit ceva deosebit de nociv. Pe Barney nu-l putea interesa nici magicul proces eu ajutorul căruia o salopetă numai ferfeniţă putea fi transformată inlr'o parfumată misivă de dragoste, şi nici o cămaşă vcclvc snu o pereche de pantalonaşi de muslină din care, întocmai ca Ccmişercasa, putea să iasă o invitaţie, cu delicate nuanţe de coloare, la un hal. F.l prefera procesul de transformare în trebuiaţat în fabrica aceasta de aci. Uriaşele camioane cu roţi joase care treceau prin curte, încărcate eu buşteni de ulmi, de molift, de cetină şi trunchiuri de pini, lăsau mirosul pişcăcios în urma lor, ca să-i aducă aminte de regiunile din miazănoapte. Buşteni, despieături de lemn, argilă, sulf, piatră acră, acizi – pe toate acestea le putea suporta. Aci nu erau niciun fel de cârpo murdare şi nici praf. Atitudinea aceasta a lui era copilăroasă, deoarece

baloturile de cârpe erau alese şi curăţite cu ajutorul 'unui procedeu preliminar, înainte de a fi aduse la fabrică.

Tânărul Bcrnie era devotat cu trup şi suflet fabricei care prelucra cârpele.. Nu trecuse. nieio lună dela întoarcerea lui din Universitate, şi reuşise să convingă pe Van der Boogaart, care era inspectorul general al fa- bricclor, că toate cârpele aduse din Egipt 6unt cele mai bune pentru fabricarea hârtiei, datorită fibrelor lungi ale bumbacului ce *sc cultivă în această ţară. Cu mult înainte de a-şi lua licenţa la Universitatea din Wisconsin, Bernie cunoştea toate fabrícele de hârtie şi complicatul proces de fabricaţie, începând dela giganticele întinderi de păduri din partea de miazănoapte a Statuhii Wisconsin şi peninsula Michigan, până la uriaşele baloturi de o mie de kilograme greutate, care stăteau înşirate unul lângă altul în sala cea mare de finisaj, întocmai ca nişte fecioare care aşteaptă să fie sacrificate pe altarul nedemn al cuvântului tipărit.

La Universitatea din Wisconsin Bernie studiase chimia, ingineria forestieră, economia politică şi tot felul de probleme practice. Datele statistice şi informaţiu- nile economice le avea în vârful degetului mie. La cea mai mică ocazie când îl provocai, era gata să-ţi deseneze în câteva clipe hărţi, cu linii în zig-zig, întocmai ca fulge-

rele, sau cu linii negre paralele, unele lungi, altele scurte, şi altele mijlocii. Toate acestea indicau creşterea sau descreşterea în cutare sau cutare domeniu. întrebuinţa termeni tehnici de fiecare dată când vorbea despre raportul dintre braţele de lucru şi mecanizare, despre cerere şi ofertă şi capacitatea de consum. În această regiune sau găsit atâtea milioane de metri cubi de brad alb în anul 1884; atâtea milioane de metri cubi de ulmi în districtul cutare, în anul 1893. Când Hernie începea să vorbească despre Muncă, vorbea cu *M* mare, ca şi când ar fi vorbit despre o sectă religioasă sau despre o rasă aparte, nu despre oameni care lucrează. Pentru Barooy munca însemna lucrătorii pe care-i cunoştea şi-i cunoscuse de ani de zile – Otto şi «Jake, Cari şi bătrânul Gherke; Swan Bostron, tovarăşul său suedez de j>c vremea când era şi cl tăietor de păduri, dincolo de Iron Bidge; Melcndy, Devine şi sutele de lucrători din mulţimea anonimă a celor care tăiau codrul în cantonamentele din timpul iernii şi care lucrau în fabriccle de cherestea; lucrătorii cumsecade şi serioşi de aci din Butte des Morls şi dela fabrica din Grnnd Chule. Aceştia erau vasalii săi mulţumiţi şl cl era regele care-i ocrotea. Toţi aceştia ii îndeplineau poruncile, căci ştiau că altfel îşi vor frânge gâtul. Eventualitatea aceasta includea şi]X.‘ Van der Boogaart care se ridicase din rangul de al patrulea lucrător în sala maşinilor, până la gradul dc inspector general.

Bem ie lucrase vreme de doi ani în fa bricele acestea, în pădurile din miazănoapte şi în fabrieeie de chercsu-a din Iron Bidge, fără să fie scutit de niciun fel tic corvoadă. Chiar în timpul cât îşi făcuse studiile universitare, îşi petrece« şase săptămâni din ' ac.inţjt de Urci luni ee o avea, lucrând în fabrioelo acestea sau în codrii din miazănoapte. Luase parte la expediţiile pentru explorarea pădurilor, însoţit de Tom Melcndy care era

cel mai priceput explorator din toată regiunea de ¡miazănoapte. Tom era în stare să se cațere pe trunchiul unui pin și să examineze copacii pe o distanță cât poate bate ochiul, ca apoi să coboare și să-ți spună cu exactitate până la diferența de un metru cub, ce ¡cantitate de lemn ar putea fi scoasă din copacii care se vor tăia și ce valoare ar putea să reprezinte, în raport cu prețurile pieței. Bernic suportase rigorile unei ierni în cantonament, se ridicase din așternut de odată cu ceilalți lucrători, înainte de revărsatul zorilor, mâncase ncccaș hrană ca și ei, tăiase copaci, cioplise trunchiuri și luase parte și la încărcarea bușteniIor; dar cu toate acestea nu reușise să se impună la astfel de însărcinări. Totuș se încăpățânase să facă de toate și încercase chiar să încarce bușteni, ceea ce reprezintă partea cea mai primejdioasă dintre toate îndelitnicirile unui om trăit în mijlocul codrului. De însărcinarea aceasta avusese norocul să scape cu un singur picior rupt, căci pentru a putea încărca bușteni, înseamnă să fii un fel de amestec între acrobat și pisică. Bernic, cum spunea tatăl său, era predestinat din naștere să lucreze într'un birou. Barney ținuse ca fiul său Bernic să treacă prin toato aceste încercări ale uceniciei, dar fiul său nu se plânsese niciodată de greutățile ce trebuii să le înfrunte. Dimpotrivă, mersese atât de departe încât reușise să nemulțumească pe Barney cu stăruințele lui de a învăța tot ce poate fi învățat în legătură cu fabricarea hârtiei.

„— Am făcut tot ce se putea face pentru el" își zioea Barney, cum spusese și croitorului Wentzel când începuseră să vorbească despre fiul său. „Nu este acelaș kicrn. Eu am fost obligat să fac această meserie. Bernic

o face ca simplă distracție. Acelaș procedeu ca și Ewy cund se duce la bucătărie să prepare o prăjitură, dar bucătăreasa este lângă ca și-i unge forma și-i întinde bătătorul pcnliu ulbuș de ou. Ea știe foarte bine că nu va fi obligată'să pregătească toată viața prăjituri și că ceea co face acum, este o simplă distracție".

Barney și Bemio nu se înțelegeau împreună, ceea ce nu însemnează că se certau; din punct de vedere chimic și temperamental, intre ei exista un fel de ideosyncrasic. Pregătirea lor ora tot atât de diferită în cea ce privește cauzele și efectele, pe cât era de identică în ceea eo privește rutina. Din acest punct do vedere Barney avea dreptate.

Se întâmpla ca uneori Barney să dea un ordin. Imediat ciupit aceea Bernic apărea în biroul lui, în mână cu o foaie de hârtie. Urma o discuție violentă care se termina întodeauna cu acecaș declarație din partea lui Ik-rnic:

,,— Bine, dar nu înțelegi că nu se poate să faci așa ceva?"

‚r— Vorbă să fie; do ce să nu se poată. Am procedat întotdeauna în felul aceste".

‚ț·— Astăzi este altă situație. Guvernul nu va admite..."

¿fi— Ce mă interesează pe mine Guvernul! Când tvate vorba despre afacerile mele, cu sunt Guvernul și nu altcineva. Pentt^eă astăzi se întâmplă ca un politician de a doua mână să-și conslilue o bandă și si înceapă să se rățoiască, vorbind despre regiunile împăikiri-te, dospr-e căile. ferate sau despre drumurile de apă? Eu fmi voi tăia copacii .și-mi voi fixa pre-furLU și vai transporte buștenii așa cum toi crede cu de cuviință. A-,-o am făcut întotdeauna. Așa vo-i face și de ari inapte.

Da, știu. Teste aceste« au *fc&l* ltins* și Li kisd

lor în vremurile de altădată. Fiecare pentru sine. 55
Dar (ine minte ce-ţi spun – aceasta era expresia lui favorită pe care Bamey nu o putea suferi – ţine minte oe-ţi spun; într'o bună zi s'ar putea să ' vină cineva să te întrebe, dela cine ai cumpărat pădurile, cine ţi-a acordat dreptul să construeşti linii ferate şi cu cât plăteşti lucrătorii pe care-i ai".

„— Mi se pare că tu ai cetit discursurile lui Rooscvclt sau orăcăielile lui La Follette de care sunt pline ziarele".

Motivul acestor discuţii nu se datora faptului că Beinie ar fi avut un simţ social mult mai dcsvoltat decât tatăl său. Dar el fusese crescut la altă şcoală[1],. Barncy şi asociaţii săi sc întruneau pentru a discuta în conclavă chestiunile care-i interesau. ^Afacerile şi-le puneau la calc, fumând ţigări negre de foi, bând whisky şi povestindu-şi anecdote pipărate. Toţi aceştia erau un fel de piraţi îmbrăcaţi în rufărie fină, cu nasturi de diamante la cămăşi, aşa că ştiau cc vor şi puneau numaidecât mâna pe ceea ce doreau, exact cum făcuseră toată viaţa. Adversarii lor erau un fel de cchilibrişti. La începutul carierei lor majoritatea acestor piraţi îşi câştigaseră pâinea de toate zilele, lucrând din greu şi în sudoarea frunţii. Erau în raporturi intime cu lucrătorii din generaţia lor şi chiar cu oei mai tineri decât ei; vorbeau prietenoşi şi serviabili, când stăteau de vorbă cu ci. Erau sentimentali şi fără milă în Telul de a-i trata, după cum era cazul. La rândul său Bcrnie îi considera drept o grupare pe care trebues'o mulţumeşti, nu pentracă ţi-ar façc plăcere ci din cauză că din punct de vedere politic şi economic, este mult mai bine ca oamenii să fio mulţumiţi de soarta lor şi bine dispuşi, întocmai ca animalele din cuşcă pe care vrei să le îmblânzeşti. .

„— Otto, mii banditule! striga Barney unui lucrător din fabrică, om de cinzoci de ani despre care aflase că ncv.astă-sa i-a născut al .șaptelea copil. Cc-i adevărat din afacerea asta cu copilul? Dc xinde știi că...” Amândoi începeau să rudă cu hohote la insinuarea pe care Barney o făcuse în șoaptă; Barney trântea lui Otto o palmă între spete și Otto își putea permite să îm'uoldcască pe Barney între coaste, cu degetul său ros de munca din fabrică.

Hernie îl cinstea cu cinci doi lari, ca să deschidă un cont curent la bancă pentru noul născut.

,,— Ce ai zice, Otto, dacă acesta ar fi cel din urmă? Știi foarte bine că nu este loial să procreezi copii, decât atunci când ești în stare să le oferi toate înlesnirile la care au dreptul”.

Otto zâmbea, dar nu prea încântat și-i răspundea:

„— Pe al optulea, domnule Hernie, îl voi botauxa ou numele dumitale, dacă-ini făgăduești, ca .și dumneata să dai primului dumitale copil numele meu”.

Acum, după terminarea uceniciei, Bcmic avea biroul său propriu, într'o aripă a vcehei fabrici, un birou pe jumătate cât era cel al tatălui său, dar curat și îngrijit. În biroul acesta nu existau covoare orientale și nici trofee kyncghctice aduse clin miazănoapte, nici flori proaspete în glastre. Era caracteristic «a tocmai pe pereții acestui birou și nu pe coi din nl lui Barney, să sc găsească o gravură stângace care să reprezinte vechea clădire, tocmai în epoca transformării ci din moArti în fabrică dc hârtie. Gravura reprezintă o clădire *<sjf* un singur etaj pe deasupra căruia se încolăceau lcnc'/to4pi- rulcle de fum negru, scăpate din coșurile joase. În fața intrării erau camioane cu cai cane bâtoau «lin picioare, iar dincolo se vedeau doamne în rochii cu turnuri și om-

m

brele de soare, stund de vorbă cu domni care purtau ' jobene şi păreau că nu ţin socoteală de primejdia la care se expun în apropierea căruţelor şi camioanelor încărcate cu sacii de făină şi cereale.

Chemat de domnişoara Josie Sinnott, Hernie intră acum în biroul tatălui său, în mână cu nelipsita foaie de hârtie. Un tânăr cu capul prelung, cu nările neliniştite şi nasul puţin coroiat al bunicului Ilcwilt, din partea mamei; cu părul uşor arămiu, cu trupul superb din punct de vedere fizic şi virilitatea celtică a celor din familia Glasgow, moştenire dela tatăl său. Se putea spune despre el că este cel mai preferat tânăr din Rut te des Morts şi chiar din Wisconsin. Foarte multe fete începuseră tobuş să-l evite. În fiecare Duminecă ţinea lecţii la şedinţele Clubului Tinerilor. Ţinuse o conferinţă la ultima întrunire a Asociaţiei Lucrătorilor dela fabriccle de hârtie din valea Fox River, întitulată Ce *în-* | *seamnă să fii un Conducător.* Prin urmare nu părea să fie un pedant. Din cea mai fragedă copilărie, în calitate de prim născut, fusese dominat de maică-sa care era o desamăgită. Tatăl tău face cutare, tatăl tău a făcut cutare; bagă de seamă să nu faci şi tu ca el. Îi strecurase în suflet picătură cu picătură otrava desaprobării – un fel de răzbunare a soţiei urâte care-şi dă seamă că soţul ei ^strălucitor şi adorat n'a iubit-o niciodată. În mod inconştient se măsurară unul pe altul cu privirea, ca şi când ar fi fost doi duşmani.

Frumos în felul său, exact ca şi Barney într'al lui, Bcmie părea mai curând fratele mai tânăr decât fiul celui care sta pe scaunul din faţa biroului.

- Astăzi ai întârziat, nu-i aşa? zise Bemie.

— Oprcşte-te, răspunse Barney.

Ocliii albaştri şterşi ai lui Bcmie înregistrară numai-

decât garoafa clin cheuloarca hainei, trandafirul roşu din vasul <lc pe birou şi ţigara groasă şi neagră de după dejun, cu cenuşa ca iu părea solidă, ca o bucală de marmoră cenuşie, şi sta ne scuturată.

Bamcv ştia aproape întotdeauna ceea ee-i va spune Bcmic, chiar înainte de a-şi formula cl gândul în cuvinte.

— Tc-a căutat Van. Nu putea să mai întârzie. A fost obligat să plece la Grand Chute. Una dintre polonezele care lucrează la ghilotină, şi-a retezat un deget şi probabil va trebui să i-l amputeze cu totul.

— Ştiu. Poli Ivrupa.

Ghilotina, (numită probabil în felul acesta dc vreun subaltern cinic) era un cuţit primejdios, cu un capăt înşurubat pe marginea unei mese şi cu vârful 111 jos, întocmai ca o lance. În dosul acestei maşini era postată o lucrătoare şi alături de ca avea un coş plin de cârpe. Cu manile scotocea intre sdrenţe şi scotea o pereche de pantaloni, o cămaşă, o salopetă sau o rochie <Jfe. stambă. I.j examina repede, ca să descopere un nasture, o 1 hl ca Li de cauciuc sau ceva metalic, şi imediat ce le găsea, acestea erau retezate de cuţitul ucigaş caro s% cu tăişul'în jos. Bucata de cârpă trebuia ţinută, Au amândouă mânilc; clac şi nasturele sau metalul ¿ârca. 0* fracţiune dc milimetru în stânga sau dre.igU^'cra d©- ajuns pentru a provoca un accident. Poli Knipă lucra la această ghilotină dela vârsta de cinsprczeee ani (astăzi- ii ziceau ghiltină, căci nimenea nu se mai sinchisea «le originea cuvântului) şi născuse cinci copii, apro-ap-e f.-irw să lipsească dela slujba aceasta curo dura zilnic vrem*? <k* opt ceasuri.

— Nu este vorba mumii de accidentul hi sine. Yaa sjHiuc că lucrătoare« aşteaptă să nască <lin

nou un copil. Cuțitul i-a retezat jumătate de deget și nu și-au dat seamă de ce s'a întâmplat decât în momentul când au văzut-o că-și înfășură degetul în niște cârpe murdare din camera de selecționare. Vom avea mare noroc, dacă nu va interveni o infecție. Adevărul este că i se întâmplă pentru a cincia oară să-și reteze câte o bucată de deget. Cred că ar trebui să ne gândim la aplicarea unui aparat de siguranță.

Barney își scoase țigara din gură și se uită mirat la ' cenușa pe care o făcuse.

— N'ai decât să instalezi un aparat de siguranță. Krupa însaș, împreună cu celelalte feto din secțiunea aceasta, au fost cele care au protestat împotriva aplicării aparatului. Nici n'au vrut să audă de cl. Spuneau că le stă în cale.

— Ei bine, dacă tu ești de acord ca fabrica s'o lași în grija lucrătorilor, atunci c altceva.

Cu o mișcare ușoară Barney desprinse cenușa țigării Aceasta se așternu în forma ci cilindrică desăvârșită,, exact în mijlocul scrumierei de onyx aurit de pe birou,

— Vei avea ocazie, ca timp de câteva zile fabrica să fie lăsată în grija ta. Eu plec astă seară la Iron Ridge.

— Nu sc poate să pleci. Astă seară este serata lui Evvy.

Prin urmare iată realitatea. Presimțirile se potriveau sută la sută.

— Voi sta. acasă până la orde unsprezece, ca să ■distrez pe caraghioșii aceștia.

Nările lui Bcmie începură să tremure de indignare.

— Cred că la Iron Ridge vei putea pleca tot atât de bine și mâine. Judecând după tonul cuvintelor lui, făcea impresia că vorbește tatăl, cu fiul său Barney.

Barney deschise plicul scrisorii care era deasupra mal-

clarului de corespondența ce aștepta să fie rezolvită; npoi sună să vină domnișoara Sinnott.

— Păcat că n'ai putut să te căsătorești cu maică-ta! Voi doi păreți lăcuți anume unul pentru altul.

După jumătate ceas domnișoara Josie Sinnott își înfipse creionul în părul des din care-și înodasc cocul pe creștetul capului. Dar de vreme ce mai avea un creion înfipt în păr, efectul pe care-l făcea acum pieptănătura ei, îți aducea aminte de pieptănătura chinezoaicelor.

— Toate răspunsurile acestea cred că le voi putea scrie până la amiază, zise ca și închise carnetul de stenografiat.

— Nu, răspunse Barney. Vreau să vizitez fabrica și am nevoie de dumneata, ca să faci note.

La răspasuri neregulate – odată pe lună sau probabil odată la două luni – avea obiceiul să viziteze toate secțiunile fabricei. Josie Sinnott îl însoțea, în mână cu carnetul și creionul. Pentru expedițiile acestea în timp de iarnă era echipată cu o glugă de lână de coloaro cafenie mohorâtă și o haină de birou pe care o abandonase cine știe ee funcționar plecat din slujbă. Gluga nu-i slujea la nimic, din cauza pieptănăturii pe care o purta, iar haina bărbătească nu și-o putea încheia, datorită dimensiunilor ce le luase mijlocul ei. Calmă și cu pasul tot atât dc ușor ca și al lui Barney, Josie își purta statura masivă, manevrând în lungul coridoarelor strâmte, pe scări cu treptele ca fușteii de scară, pe sub aurelele dc transmisiune, în lungul dușumelelor lune-
coase .și umede, prin apropierea fercslraiclor care scrâșneau și prin sala cu atmosfera încărcații de acizi. În timpul acesta cu o mână își ridica rochia la spate, întocmai cum fac doamnele elegante când trec o stradă plină de noroiu.

De astă dală dispăru în anticamera biroului lui Bamey. Așteptând-o să se întoarcă, se ridică dela birou și cu

lûânilc în buzunarele dela pantaloni sé apropie de fereastră, unde se opri şi se uită la apele canalului care în această dimineaţă de Nocmbrie coborau încet spre cealaltă parte a oraşului. Cu sgoinolul maşinilor din falnică era atât de obişnuit, încât nu-l auzea decât atunci când maşinile se opreau. Clădirile, oraşul Huile des Morls, întreagă valea Fox River era plină de susurul acestor maşini. Oraşul era tocmai acum într'o stare dintre cele mai puţin favorabile.. În timpul verii se aşternca plin de verdeaţă şi moleşit, cu râpele frumoase şi colinele blânde acoperite de copaci seculari. Dar verdele verii .şi arama toamnei trecuse, iar mantaua albă a iernii nu venise încă să le ia locul. Iama lungă şi geroasă din Wiseonsin era aproape. Bamey se gândi în ea, apoi îşi întoarse gândurile cu desgust în altă parte. Vor fi serate la care se va juca vvhist; familia Bremmer va veni la ci la masă şi «i se vor duce la Rremmer, căci «auraa împotriva voinţei sule va fi legat de ei, datorită căsătoriei nepotrivite dintre copiii lor. El şi Emma l-ouisu vor pleca din câne' în când la Milwnukee şi Chicago. Vasta întreprindere a fabricelor de hârtie era atât de bine organizată, încât Bamey n'ar fi avut nevoie să se devoteze lucrărilor sale de birou nici jumătate din timpul pe care il întrebuinţa acum, şi cu toate aceste*» le-ar fi produs în fiecare an destule milioane.

Bamey se gândea la iama ce trebuia să vini .şi-şi dele seamă că nu-i va face nieio plăcere. Fără Evvy casa i se va părea pustie. Mai ales când dimineaţa, la amiază şi scara va fi obligat să stea singur, faţă în faţă cu Emma Louisa şi cu Bemie. Avea cinzeci şi trei de ani. Cc i-a mai rămas din viaţă? O călătorie. Hai să zicem o călătorie în Europa sau undeva într'o regiune mai caldă. Prietenii lui începuseră să facă astfel de călătorii. Dar o călătorie însemna că va trebui să ia şi pe Emma Lcuisa, ori Emma Louisa nu putea suferi călătoriile? În sufletul acestei

femei nu exista nici urmă de spiritul aventurai şi era duşmanul firesc şi ireductibil al oricărui proprietar dc hotel care o găzduia, şi chelnării se mişcau înspăimântaţi dc privirile ei dc gliiaţă cu carc-i urmărea. Şi cu toate acestea copilăria lui Barney se desfăşuraso aşa fel, încât astăzi nu se putea' bucura de escapadele extramaritalc de care beneficiau colegii săi. Toate metropolele din Uniune erau pline de bărbaţi care veneau să se distreze din fundul câte unei provincii întunecate, undc-şi aveau fermele, fabrícele şi industriile forestiere. Probabil soţiile acestor oameni erau femei care nu puteau face faţă pornirilor virile ale soţilor lor, aşa că se refugiau din calea vieţii într'un fel de semi-invali- ditate. Bărbaţii la rândul lor se consolau cu femei care aveau un fizic mai rezistent şi concepţii morale mai puţin severe. Pe acestea le luau cu ei ca însoţitoare în lungi călătorii şi le plimbau în uriaşe maşini de lux. Femeile erau tinere şi prezentabile.

Despre Emma Louisa Glasgow nu se putea spune c'ar fi invalidă, dar uneori recurgea la obişnuita ei apucătură pe care o numea „migrena mea". Când prevedea că so apropie criza, începea numaidecât să se vaiete: „Presimt că migrena mea se apropie din nou". Altădată scâncea resemnată: „Trcbue să recunosc că cu nu sunt.

o femeie rezistentă".

Din când în când escapadele acestea ale confraţilor lui Bamey se sfârşeau în mod tragic. Prinşi în vârtejul patimii lor întârziate, te pomeneai pe neaşteptate ca gentilomii aceştia comiteau marea greşeală socială de a muri în pat străin. Astfel deveneau eroii dramelor misterioase care se colportau în şoaptă dela un capăt al continentului până la celălalt. Trupurile lor inerte .şi complet îmbrăcate, erau scoase pe ascuns şi cu multă îndemânare, ca aj>oi nenorocirii şi exuberanţii milionari să fie aşezaţi în paturile lor cu toată discreţia, iar aci trăgeau draperiile grele de brocard împrejurul lor, înainte ca lumea să afle în mod oficial că domnul Morlon W. Lcwos, regele căilor ferate (sau regele fabricclor de cl vere st ca, sau regele cerealelor sau al fierului – toţi aceştia erau regi ai unor întreprinderi sau ai unui negoţ de mărfuri) a decedat acasă la cl, în timpul somnului. Anunţul funebru va urma ulterior.

Totuş se întâmpla uneori ca aceste doamne pline de iniţintl*n ale legilor cu pricina – ajunşi în faza senilităţii – să se înarmeze cu biciuşca sau cu pistolul, peţitru a revendica pe faţă îndreptarea.unei nedreptăţi reale sau imaginare ee li s'a făcut. În astfel de ocazii scopul urmărit de ele era destul de convingător, căci un refuz de satisfacţie putea înlătura cu desăvârşire posibilitatea unui gentleman rege al vreunei întreprinderi, de a mai afirma că a murit frumuşel în propriul său p«t conjugal.

Că Bamey era mult mai cireumsjx'et decât să se *x-pună la o astfel de eventualitate, aceasta se datora Influenţei exercitate a;«upra lui <le către nuic.ă-sa, în timpul anilor copilăriei. Nenorocirile ¡»rin care trecuae în copilărie şi greutăţile tu care fusese obligat să lupte în anii care au eontrilaiit la formarea c.irs.i terului său. ti

instilascră adânc în suflet fierul deplinei stăpâniri de sine. De unde ar fi putut el să ştie că mai târziu fierul acesta va fi mâncat de rugină şi va contribui la propria lui distrugere! În clipa aceasta se amăgea cu gândul unei călătorii, într'un loc foarte depărtat, spre o linişte ca de vis şi-şi propuse să ia pe Erama Louisa c!u el, dar renunţă numaidecât la această idee cu desgust. Dar afară de asta, îşi zise el, mie-mi place gerul regiunilor din miazănoapte. Îi făcea plăcere să se gândească şi astăzi, că el este în stare, şă înfrunte acest ger şi să-3 suporte tot atât de bine, ca şi pe vremea când era tăietor de păduri.

O scurtă călătorie până la Ridge – este tot ce-i lipseşte. Il va înviora şi-i va da ocazie să scape de toată vorbăria afurisită şi de frământarea pricinuită de hainele şi rochiile pentru nuntă, de dineul în casa familiei Bremmer, de darurile ce trebuiau să sosească şi de prezenţa familiei Bremmer în casa lui. Sfinte Atotputernicei

La Iron Ridge vitrina magazinului Klug va fi acum încărcată de arme Winchester, de cuţite de vânătoare; de bocanci cu carâmbii înalţi, de lămpi electrice, de cămăşi de lână şi de scurlcici. 'J'urloâielc de ghiaţă stau înşirate ca o danielă» împrejurul balconului dela hanul Ridge I!ousc, iar,,tăietorii şi lucrătorii minelor de fier sunt aşezaţi roată în tinda hanului, discutând, râzând şi scuipând în toate • părţile.

— Sunt gata, domnule Giasgow! se auzi glasul domnişoarei Josie Sinnott carc-şi vâra capul prin deschizătura uşii, arătându-şi gluga aşezată cu cochetărie .pe o ureche. Barncy îşi puse gambeta cafenie în cap şi-şi aprinse o nouă ţigară. Rondul inspecţiei începu.

Vizitarea în felul acesta a fabricei n'avea niciun rost şi Barncy era conştient de această realitate şi tot atât

<1 c conştientă era şi Josio Sinnott. Dar pentru amândoi inspecţia reprezenta o imensă plăcere, deşi pe Bamey nu-l interesa căluş de puţin procedeul amănuntelor mecanice ale fabricării liărtici. Privirile lui urmăreau atente posibilitatea de a descoperi defectele, neglijenţele sau îmbunătăţirile ce trebuiau făcute, dar pentru mecanica propriu zisă nu avea niciun fel de înţelegere. Anumite amănunte dramatice ale procesului de pregătire însă il interesau şi-l emoţionau întotdeauna. Afară de asta contactul cu lucrătoiii săi ii făcea deosebită plăcere.

Fabricarea hârtiei este unul dintre cele mai importante* realizări ale civilizaţiei. Dar Bamey Glasgow se mulţumea pur şi simplu să fabrice aceasta hârtie. Făcea milioane de kilometri în fiecare an. Nu cetea nimic afară de ediţia de după amiază a ziarului *Cresecul* din oraşul Butte des Mor ts şi *Seni inel* din Milwaukee, u- neori *Tribune* şi *Gazda Forestieră* care apăreau la Chicago.

Dar fabricarea hârtiei în sine avea o calitate spoefiilâ ,pe care el probabil o înţelegea în mod intuitiv, l'abri-caiUul de hârtie – mai bine zis lucrătorul unei fabrici de hârtie – este mândru de meseria lui. Marfa' pe care o produce, este curată, de primă necesitate şi complicată. Procesul, producţiei cerc ceva mai mult decât îndemânare mecanică. Acesta se întinde foarte departe în urină, până în trecutul tulbure al epocci când în anul 105 înainte de Christos, hârtia se făcoa în China. Arabii Q făceau la Meeca. Maurii în Spania. Meseria «eeasts era o moştenire rămasă din timpurile papyius-ukii. În valurile de hârtie ieşite din fabrică, puteai vedea călugări cane stau cu trupurile frânte asupra p-ergnmentelor cu anlymir.uri făcute de mână, mj*j un f«tr*on egiptean descifrând sulul pe care sclavii din Nubia, cu braţele rid»,- cate deasupra

capului, îl desfăşură în faţa ochilor lui. De două mii de ani cele mai importante întâmplări din univers au fost scrise pe bucăţi de hârtie. Datorită bucăţilor de hârtie, naţiuni întregi s'au ridicat şi au dispărut; milioane de vieţi au fost sacrificate sau salvate; regi au fost urcaţi pe tronuri; sclavii au fost liberaţi; bilioane de oameni au fost subjugaţi; religiile au fost răspândite peste tot globul şi educaţia a devenit universală, datorită acestei hârtii.

Pentru Barney Glasgow hârtia nu era altceva decât marfă albă.

Obrazelc lucrătorilor din fabrica de hârtie erau grave şi inteligente. Era bărbaţi svelţi şi palizi, cu capete prelungi, oameni care şi-au trecut meseria din tată în fiu, multă vreme după ce spiritul de breaslă a încetat să mai existe în Statele Unite. Trăsăturile lor erau limpezi şi energice, ca cele ale unei medalii, cu priviri care trădau noblefea inerentă lucrătorului care-şi respectă meseria. Nu se întâmpla niciodată să întâlneşti în fabrica de hârtie un lucrător care să fie gras. Mulţi dintre oamenii aceştia erau originari din New England, şi veniseră în părţile acestea, exact cum venise şi bătrânul Jed Hewitt cu soţia sa Hannah, tatăl şi mama doamnei Emma Louisa. În timp de o jumătate veac, de când se statorniciseră în Middle West, se căsătoriseră în familiile coloniştilor din Wisconsin care veniseră din Europa, iar fiii şi fiicele acestei prime generaţii se căsătoriseră şi ei la rândul lor, aşa că astăzi găseai numo poloneze, germane şi olandeze, amestecate cu nume de origine mai veche, aduse din New England – Lcmpkc, Gratz, Van den Moen, Schweinert, Kent, Wenarski, Nevers, Porter, Burmeistcr..

Când apăru Barney, oamenii aceştia ridicară frunţile

si se întoarcerii spre el. Toți ii zâmbiră sau dctcră din cap și unii prinseră vorbă cu ci. Cunoștea JH; nume [x* foarte mulți dintre ei – și fără îndoială cunoștea bine pe lucrătorii mai vechi în slujbă.

— Cum merge, Ernie?

— Bine!

— la spune Al, câte kilograme ai reușit să scoți pe ziua de ieri?

— – Aproape o sută de mii, domnule Cilasgow.

Oamenilor acestora le era drag și-l respectau. Erau mândri de înfățișarea lui, de hainele frumoase cu care se îmbrăca, dc acul lui de cravată, , de inelul pe care-l purta în deget; de indiferența cu care se uita la încălțămintea din picioare, când se întâmpla să-l stropească cu pastă, cu apă sau cu acizi; de felul în care se uita . la tot ce vedea în apropierea sa, cu ochii lui îndrăsneți jj*i albaștri, și de faptul că el era cel mai bogat om din întreg Statul Wisconsin.

Vreți să învățați meseria aceasta, domnule Cliisgovv?" întrebau ei și făceau eu ochiul spre .Joilc. Fucrătorii simpatizau și pe Josie. I'ață de ea se [nirfau lot atât de frumos, cu și cnud ar fi fost o adorabilă-fetiță în primăvara \ ieții. Spuneau despre ea ea este o fata pricepută. Numai Van dor liioogaarl, inspectorul gc- neriȘI, care o cunoștea de douăzeci de ani și mai bine, :și permitea uneori să-i trântească câte o palma »dra- \ an.ă la spate, eu rezonanțe șjKwifie olandeze. Dar p&ui .și gestul acesta era 0 dovada de camaraderie.

În lungul și complicatul proces de convertire a uștvi copac într'un «ui de hârtie albă de tipar, crnu patra fazt* pe care Barney nu >e satura Niciodată să !e

urmii- tcoa-ca. În curtea Fabrioci aşteptau uriaşele camioane eu roţile joase*, încărcate cu cadavrele giganţilor aduşi clin
pădurile din miazănoapte, întocmai ca un cortegiu funerar – trunchiuri de molift, de cetină şi de pini. Uneori rănile pe trupurile.lor erau proaspete şi mustul care era sângele vieţii lor, continua să curgă dintr'ânşii. În interiorul fabricei începuse ritualul pentru primirea lor. Auzeai icnitul metalic al joagărelor, mugetul covcţilor de măcinat şi simţeai mirosul de sulf amestecat cu aburul pişcăcios de acizi.

O impunătoare piramidă de trunchiuri aşteptau grămadă şi pe ele se vefteau petele ca de sânge închegat, sub scoarţa verde-aurie. Barncy lovi cu vârful ghetei frumoase un buştean cam de şapte metri lungime. Omul a cesta mai păstra încă dispreţul caracteristic tăietorului de păduri din Wisconsin şi Michigan, faţă de orice copac coborât din munte, care nu era pin cu lemnul alb.

— Proastă marfă, declară el şi buza inferioară i se repezi înainte. Pe vremea mea nici nu neam fi pierdut vremea cu el, ca să-l tăiem. Noi alegeam numai pinii albi cu trunchiul drept... acela este lemn adevărat.

— Sigur că este, răspunse Josie cu amabilitate, şi-şi zise că Barncy de fiecare dată când iese în curtea fa- bricci, repetă aecleaş' cuvinte. În timpul din urmă a început să se gândească adeseori la viaţa de altădată; ca şi când ar fi dorit să devină din nou tânăr, murmură ea cu glasul mult mai ridicat decât ar fi crezut.

În timpul drumului pe carc-l făceau împreună prin fabrică, făcea observaţii scurte pe care ca trebuia să şi le

noteze, de obiceiu în locuri foarte puţin indicate pentru dictat, ciim ar fi de pildă pe treptele unei scări înguste şi precipitate sau în mijlocul mugetului din sala vie maşini, dar cu toate acestea cârligele stenograficc se înşirau unul lângă altul pe foile carnetului ce-l avea în mână.

„— Procedează în felul acesta numai de afurisit co este", spunea Josie Sinnott înveselită, când scara se întorcea acasă unde o aştepta mama ci bătrână care zăcea În pat, exact cum păianjenul aşteaptă musca să-i cadă în plasă. „După /elul în carc-i strălucesc ochii când se uită la mine, îmi dau numaidecât seamă, c'ar fi foarte mulţumit să mă poată prinde omiţând ceva din ceea ce mi-a spus. Dar până acum n'a reuşit încă să mă prindă şi sunt atât de obişnuită cu el, încât aş fi în stare să-i prind cuvintele şi să le notez, chiar trecând cu o barcă peste marele slăvilar unde apele mugesc cu glas ca de tunet".

Lui Bamcy îi făcea plăcere să simtă că ţine în mâna lui toată organizaţia acestei uriaşe întreprinderi -şi că-i pipăie pulsul în orice clipă.

,,— Informcază-tc cum a reuşit pasta pregătită în fabrică, după reţeta aceea suedeză; informaţiile le vei obţine în aripa de răsărit".

„— Fă o notă pentru Bernie în care să-i spui că covcţile cele noi pentru măcinat sunt prea costisitoare. Dacă are de gând ca şi de aci înainte să fiarbă patruzeci de tone de pastă într'un singur cazan din Ir'odată, atunci va fi mai bine să găsească pe altcineva care să plătească cheltuielile".

,,— Spune-i lui Van, că după părerea mea întrebuinţează prea marc cantitate de albastru la piuă. Ultimul transport de hârtie arăta exact ca părul bătrânei Lady

Pettibonc – mai mult albastru decât alb”-.

Îi plăcea să examineze sulful adunat grămadă, întocmai că un mu ști rom de praf de aur și se bucura ca ura copil, când putea să ne uite în adâncul eazanclor, unde buturii erau fierți vreme de nouă ceasuri și mai bine. Sta ca vrăjit și urmărea procesul mcsmcric al săgeților

care frământau pasta lichidă în uriașele coveți; o materie umedă, albă-cenușie pe care mașinile o băteau, o frământau și o întorceau pe toate fetele, o presau și-j dădeau forma exactă, pe care cu secole în urmă oamenii se căzneau să i-o dea lucrând-o cu mâna liberă. Trecând prin fața șirului dublu de uriașe covcți, nu se putea niciodată stăpâni să nu bage mâna, pe degetul mic al căreia era inelul cu piatra de briliant, și să scoată un pumn de pastă, ca apoi s'o scurgă de apă. O ținea până se scurgea bine, apoi o pipăia întocmai ca pe un ghem de vată, pentru a constata lungimea fibrelor, iar după aceea o arunca din nou în covată, ca să fie frământată împreună cu cealaltă.

Dar mai mult decât orice, îi plăcea să vadă cum trece hârtia prin tamburul mașinilor de presat. Procedeul acesta îl emoționa întotdeauna. Fabrica era plină de tot felul de mașini pentru preparat hârtia, dar când cineva vorbea despre Mașină, lucrătorii se gândeau la una singură. Aceasta era o uriașă structură de fier şj otel, valț peste valț și sul peste sul, de' lungimea unui bloc de case în strada unui oraș. Mașina aceasta oră ser\ită de o echipă de patru oameni: supraveghetorul din față, supraveghetorul din urmă, lucrătorul al treilea și lucrătorul al patrulea. Deși fiecare dintre ei ar fi putut îndeplini această însărcinare, totuș era datoria lucrătorului al treilea să treacă pânza de hârtie peste

tamburul mașinii. Hârtia sosea umedă din sălile de preparație, ca să se apropie de lungul și complicatul sfârșit al procesului de fabricare. La compresoarc pasta lichidă fusese presată într'o foaie de hârtie care mai conținea încă optzeci de procente de apă. Era acum datoria acestei mașini ca din valț în valț și din sul în sul, să reducă acest conținut de umezeală, până când la urmă de tot hârtia ieșea numai eu patru procente. Hârtia alerga, sălta, se ridica tn sus, alerga din •nou și iarăș sălta și se ridica în sus, până când lucrătorul al treilea lua capătul de hârtie ca.iv tremura în aer, it apropia de primul valț împrejurul că tu ia începea să sc înfă.șure, lua capătul din nou când apărea și-l trecea pe nit valț și așa pe fiecare la rând. Era nevoie de o desăvârșită sincronizare ;i ochilor, a mișcării picioarelor și a mânilor. O diferență de calcul cât de mică în partea aceasta, și nu mai puteai apuca la timp capătul hârtiei așa că ieșea în cealaltă parte toată hoțită, și trebuia să rupi fâșia, ca să ici totul dela început:; o diferență de calcul în cealaltă parte, însemna că o mână sau u,n braț întreg ar putea fi prins și • sdrohit intre valțuri. Sus-jos, sus-jos, limba albă a valului de hârtie sălta întocmai ea o limbă de flacără și-ți făcea aceeaș impresie ca și când cineva ar alerga cu o torță aprinsă pe deasupra mașinii uriașe.

Lucrătorul al treilea era un bărbat tânăr și numai mușchi; cu pântecele supt, îmbrăcat în niște pantaloni ferfeniță si o cămașă fără mancei, i.și risca în fiecare zi viața, pentru ca națiunea să poată să cetească. „Nimenea nu s'a gândit vreodată să ridice acestui lucrător o statue în sala celebrităților, «leși la răspândirea științei contribuția lui este mult mai importantă decât a oricărui savant.

— Văd că mergi destul de bine, Kd, dar pariez că |w vremea când eram tânăr, a.ș fi reușit sa Le bat im meseria asta, zise Humey.

— Eu pariez că ai fi în stare să mă baţi chiar acuma, răspunse Ed cu îngăduinţă şi-şi .şter>e rn căuşul braţului sudoarea de pe frunte.

Probabil Barnev îşi simţea conştiinţa grea din pricim escapadei ce o pusese la cale, deoarece inspecţia pc carc o făcu în fabrică, fu dc astă dată foarte minuţioasă. Creionul domnişoarei Sinnolt alerga neostenit în lungul paginilor blocului dc dictat.

— întreabă pe Van der Boogaart...

— Fă o listă din...

— Spunc-i lui Bcrnie...

În realitate însă toate acestea îl interesau foarte puţin. Aparatul funcţiona în mod desăvârşit. Totul se reducea la accelerarea sau domolirea ritmului. Zilnic o sută dc mii sau nouăzeci de mii dc kilograme.

La orele cinci şi jumătatea Bcrnic ascultă cu dinţii încleştaţi lista amănunţită a instrucţiunilor carc trebuiau să preceadă plecarea tatălui său.

— Probabil tu-ţi închipui despre mine că simt o nă- tăflcaţă carc-.şi pierde vremea prin fabrică, sau că vei întârzia cel puţin o lună pc unde tc duci. Cred că (ie vei întoarce la timp, ca să fii de faţă la căsătoria lui Fvvy? întrebă el cu glasul tremurând dc ironic.

Barney începuse să ciocănească cu degetele în jăblia biroului.

— Dacă s'ar putea, aş prefera să las şi grija asta în seama ta, împreună cu toate celelalte. În rolul acesta le-ai complace mult mai bine decât mine. N'am nicio bucurie să mă întorc acasă... când mă gândesc că va trebui să dau pe Evvy caraghiosului aceluia.

— Ce ai împotriva lui Orvic! Este un băiat cumsecade.

. – Da, este cumsecade. Şi-şi netezi mustaţa cu arătătorul îndoit, pc o parte şi pe alta. a gurii, cum făcea întotdeauna când era nemulţumit. Adecă să vorbim limpede: cam cc-ţi închipui; care ar putea să fie motivul că ţine să se căsătorească cu Ewy?

Bcmie tresări. Problemele de dragoste nu se discută cu părinții. Afară de asta nici el n'ar fi îndrăsnit să afirme că Evvy se căsătorește cu Orvio din pricină că l-ar iubi.

— Orvie ar putea să sc căsătorească cu orice fată din Statul YVisconsin.

Barncy lovi cu piciorul în coșul de hârtii .și începu să bată din picioare sub birou, ca un copil nemulțumit

— În cazul acesta dc ec nu sc căsătorește cu alta? Ce l-a determinat să sc oprească la Evvy? Ce urmărește omul acesta? Este un bărbat foarte cumsecade, dacă sc căsătorește în felul acesta; mai ales că se găsesc și alte luciuri care ar putea să-l intereseze, nu numai o femeie; prin urmare de ce... Se opri speriat dc ceea ce era cât pe aci să-i scape.

— Orcillc Brcmmer este un bărbat distins și cu sufletul curat, declară Bernie cu demnitate. Și mă simt foarte mândru că-mi va deveni cumnat.

— Foarte bine, răspunse Barnev în bătaie dc joc; Păcat că nu ești tu tatăl lui Evvy. Pcntrucă cu sunt convins că omul acesta este un imbecil cu obraz «le ceară; care n'ar fi în stare să câștige nici cel puțin zece dollari]>c săptămână, dacă n'ar avea la spate averea bătrânului Brenuncr, și dacă aș fi cu ir. locul lui Evvy, l-aș da dracului chiar astă scară.

Defer drumul unui nor dc fum din țigară care se îm-pânzi sul» tavan, apoi respiră ceva mai ușurat. Ilciule- fă cu o strâmbătură și ieși din birou.

La întoarcere, găsi toată casa fremălAnd de pregătiri, cu fercștilc luminate -și în toate camerele se simțeau miresmele florilor, subliniate de câte o undă discreta de mâncări, scăpată din dosul u:iei uși închise cu grabă. împrejurul celor două coloane ale scării erau înfășurate ghirlande de iederă. Frunzele lucioase ca de ceară și spiralele delicate ale ghirlandelor îmbrățișau consola de marmoră a căminului și intrarea dela bibliotecă; o cunună de frunze era prinsă împrejurul policandrului, și pe masa

din sufragerie, trandafirii dela mijloc erau îmbrăţişaţi de alta. Aceasta era decoraţia la modă şi grădinarul »Iloîner se străduise din toate puterile, ca s'o execute cât mai desăvârşit. Alte flori pentru cununia care urma să se ţină peste şase zile, fuseseră comandate unui florar din Milwaukee, şi trebuiau să sosească împreună cu o întreagă echipă de decoratori şi o ado- vărală junglă de verdeaţă.

Policandrul din haliul principal, pe care-l cumpăraseră la New York cu ocazia serbării centenarului oraşului Phi'adclphia, vărsa o lumină orbitoare şi tot aşa celălalt polieandru care atârna în salonul extrem de elegant. Căldură plăcută, colori şi miresme – Barney începu să reacţioneze în faţa acestor sensaţii, fiind din fire un sensuál.

Bernié se întorsese acasă împreună cu el şi acum Tirca scara tot câte două trepte dintr'odată şi fluerând. Când urci scara în fugă, flueri întotdeauna.

Barney îşi scoase haina şi pălăria în vestibul, apoi le întinse lui Gussie care în seara aceasta avea o însărcinare specială. Se opri o clipă şi începu să-şi frece mânile care îi înţepeniseră din „pricina frigului de afară, în timpul cât ţinuse hăţurile cabrioletei. Intră apoi în sufragerie şi apropiindu-se de bufet, îşi turnă un pahar de Ilye Whisky şi-l dote peste cap dintr'o înghiţitură. Mai întârzie puţin. în faţa mesei aşternute cu damascul lucitor ca o măta'să, cu argintărie, cu coşuleţe de migdale şi cristalurile înlre care se împleteau ghirlande de

verdeață. Cu manile 111 buzunarele pantalonilor, apucă încet împrejurul mesei, înregistrând toate amănuntele, eu priviri distrate și laconice. Din bucătărie se auzim glasul vesel și ascuțit al servitoarelor care nu bănuiau că pot fi auzite de cineva.

— Nu găsești nimic la omul acesta, ce n'ui putea găsi și bi mine, se auzi glasul ascuțit al bucătăresei, pe uri ton din care se vedea limpede eă nu este» de' loc închipuită.

E vorba despre Evvy si Oreille, îșl zise Barnev.

— Aș vrea să știu și cu, de ce se căsătorește cu el.

Banii trag întotdeauna la bani – și fetele bogate nu se mărită cu oameni săraci, decât în romane.

Răspunsul fu acoperit de sfârâitul unturii într'o tigaie, dar fără îndoială femeile dela bucătărie nu inlâr- /.iaseră să-l dea.

— Ia lugiți! Maieă-sa a știut ce vrea, imediat ee l-a văzut, și a reușii să obțină ce a vrut, deși este așa cum este .și cu obrazul pe care-l are.

— M'am întrebat, ee o fi căutând la Iron Bidgiț, fa îfi plece de acasă tocmai astă scară?

-- Ascultă, dacă aș li eu în locul lui, aș pleca și aș sta acolo. După ce Evvy se"va mărita, pentru el casa aceasta va fi exact ca 1111 cimitir.

Se întoarse în loc și apucă rejxxle spre scară, apoi se opri în fața ușii dela camera lui Evvy. Ușa era deschisă. Îmbrăcată într'o jachcțică de mătușă, Evvy iți Tăcea buclele la ceafă. Domnișoara I.ou Shifty, coafez.i mulatră venise ca să pieptene pe Emma Ixmisa și amândouă reușiseră să convingă pe Evvy, să încerce cum i – ai 1 : veni pieptănătura de mireasă. Era un fel de camera p.u-tru o fată de scoabă cu mobilă de frasin ,,în ochiu de pasăre", la pat cu perdele și volane; cu Cupidoni și

pisicuţc în rame albe, şi fete în genul Gibson în pas» partuuri. Pe pat era întinsă rochia ei albă în *poirit d'es* prii,* peste albastrul de tafta, şi cu o fundă marc de panglică. Emma Louisa ar fi rămas consternată, dacă cineva i-ar fi vorbit despre o cameristă. În Aleea Milionarilor nu se obişnuia aşa ceva.

Evelyn îl văzu în oglindă.

— Capul meu arată exact ca o tavă plină de cârnaţi,' zise ca şi începu să râdă. Domnişoara Lou Shifty râse şi ea, din condescendenţă.

— Ascultă Ev, aş vrea să stau de vorbă cu tine.

— Acum, tăticule? Eu va trebui să mă îmbrac. Tot aşa şi tu... O, nu domnişoară Shifty nu-mi place atât de sus, căci nu vine bine. Trece dincolo de coc şi mă face să par cu obrazul prelung, întocmai ca... Era gata să spună „întocmai ca mama".

— Bernard! Bernard! Tc-ai întors? se auzi glasul doamnei Emma Louisa din dormitor. Evelyn se întoi- sese pe scaun, în mână cu o oglindă mică, pentru a-şi puica examina profilul mai cu dc-a-mănunlul în oglinda de toaletă. Atenţia ei părea concentrată definitiv numai asupra pieptănăturii.

Poarte bine. Se îndreptă spre dormitorul unde se îmbrăca Emma Louisa. O dorinţă cu totul neaşteptată pusese stăpânire pe el şi ar fi vrut să-i spună: „Evvy, nu face aşa c/va. Nu te căsători cu el. Nu te căsători cu nimenea până când îţi vei da seamă că eşti îndrăgostită nebuneşte de cineva. Acesta este singurul bun din vi*ţă. Las'o să scrâşnească din dinţi. Eu voi îi de -partea ta. Dar acum, înainte de a fi prea târziu! Spunc-i chiar astă scară. Şi vino cu mine spre miazănoapte. Pe Orvic dă-l dracului. Dă-le dracului toate.- şi ghirlandele de iederă şi alunele sărate şi prăjite din

coşuiețele <le argint şi pieptănătura cu părul în .inele şi fundele de panglică albastră".

— Domnule Glasgow! Pe unde umbli! E aproape timpul ca invitaţii să înceapă să soseascâ.

Emma Louisa îşi trecuse rochia peste cap şi acuma încerca să şi-o aranjeze, scuturând din şolduri. Gussie o încheia la spate şi din cauza asta doamna îşi reţinea respiraţia. Obrazul fetei se aprinsese ca o flacără, din pricina opintelii. Rochia era în stil *prineess,* foarte elegantă, dinlr'o catifea verde palidă, cu nasturi de metal şi dantelă. Nasturii de metal şi dantela formau un fel de coşulcţ]H> partea din faţă şi toată rochia părea anume menită să scoată în evidenţă defectele unei Temei care din fire este urâtă.

De obicciu Emma Louisa purta rochii simple şi cu gulerul înalt, cu câte o balenă în părţi şi două la spate. Dar cu decolteul pe care-l avea şi fără niciun fel de guler, rochia ei nouă părea îndrăsneaţă. Cum sta în picioare, ca s'o poată încheia, în mâna dreaptă ţinea o salbă de perle şi diamante, cunoscută sub numele de sgardă. Menită să fie purtată împrejurul gatului, aven poate patru degete lăţime, era o podoabă foarte lwgată şi impunătoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, liernard, începe şi te îmbracă. E aproape şapte şi dineul a fost fixat la orele şapte jumătate. În timpul după amiezii Gussie ţi-a făcut geamantanul]>cntru drum. Vrei să pleci cu costumul cel nou? Ţi-a pus şi câteva lucruri groase de iarnă, deşi sunt sigură că trebue să mai fie destule acolo,.pi cantonament. Presupun că te vei duce să vizitez, cantonamentul, abstracţie făcând de afacerile]>e c jre le ui; nu poţi şti dinainte ce se va întâmpla, mai jRes că vânătoarea de cerbi a început de ku-i... O, Gsi'ssve. JKSVITU

Dumnezeu, ce mă maltratezi în felul acesta cu degetele... Ştiu că este strâmtă; o rochie prineess este făcută anume să fie strâmtă, căci altfel cum crezi că. ar arăta... dar cu Swan Bostrom care intră şi iese ca la el acasă, te poţi aştepta ca chiar în această clipă să fie îmbrăcat cu o flanelă de a ta.

Se uită la ca, ca şi când n'ar fi auzit-o ce spune. Pieptănătura pompadour a doamnei Emma Louisa, proaspăt scăpată din mânilc domnişoarei Lou Shifty, era o clădire masivă de nuanţă albă spălăcită, rigidă de par'eă ar fi fost de lemn şi deasupra prinsă cu un fluture de diamante care părea că tremură din aripi. Braţele ci erau lungi şi ciolănoase, cu vinele protuberante, aşa. că nu se potriveau de loc cu rochia strâmtă de coloare verde şi nici cu ochii ei, iar copcile nu voiau nici ele să se supună străduinţelor lui Gussie. Picioarele ei erau subţiri şi păreau fantastic de lungi – aproape fără sfârşit – în pantofii de mătasă verde, cu vârfurile ascuţite. Dar Barncy nu se uita la pieptănătura ci pompadour, nici la mânile şi nici la picioarele ei. Se uita la gâtul ci gol pe care sgarda de diamante încă nu-l a- copcrise.

Oricât de bine s'ar fi priceput Barney la cai, totuş Bcn Newman reuşise într'un rând să-i vândă o gloabă. Arăta destul de bine şi cumpărase calul pentru ca să. tragă în ham, împreună cu ceilalţi, cai, la carăle încărcate cu buşteni. O gloabă este calul care nu mai are muşchi pe umeri, datorită contactului neîntrerupt cu pieptul hamului şi pielea s'a fleşcăit acolo unde la început au fost muşchii. Pentru lucru un astfel de cal nu e bun nimica, deoarece nu se mai poate propti cu toată Âierea în ham, când trebue să tragă poveri. După ce- 1—"J înhămat calul, când s'a proptit odată în.ham, ime-

diaţ i-au apărut pe piept două umflături mari. La ir. ceput Barncy s'a înfuriat, dar imediat după aceea u început să râdă ou hohote.

În clipa aceasta se gândea că gâtul doamnei Emma

Louisa arată exact ca al gloabei acelela. Tocmai de aceea începu să râdă, pe un ton puţin sinistru.

- Ce este? Nu-ţi place rochia?

Tresări, şi se simţi ruşinat.

- Dimpotrivă, Emma Louisa. Dar mă gândeam, eul de strâmta ţi se va părea sgarda aceasta, când ţi-o vei pune, după ce ţi-ai reţinut respiraţia vreme atât do îndelungată. Du, rochia esbe foarte frumoasă. Mi se pare că este o rochie nouă, nu-i aşa?

- O, pentru numele lui Dumnezeu, domnule Glasgow îL. Gussie, te rog nu uita, că nu trcbuc să torni vinul în pahare. înainte de a-l turna, întreabă: „Doriţi pUţin vin,[1]?" Voi cobora şi eu peste câteva minute. Imediat ce-mi voi prinde asta la gât. Ia te uită, ce zici de petele «- ■ -estea de soare, una ici – alta dincolo – nu Tace nimic, tu nu mai întârzia. Voi ruga pe Evvv să mă ajute.

Rwrncy îşi scoase gulerul şi cravata şi lc puse pe comodă, apoi dispăru în camera de baie. Gând apăru din nou, camera era goală. Era o cameră destul de plăcută la vedere, cu pereţii de coloarea argintului cu parbrize de danielă gălbuie, mi- perdele *r;mi*wost», iar* pe tapetul întins pe jrereţi erau cunun iţe «1« lr;Bidafiri «k mioare mai închisă, pe un scaun un maldăr de fuste ea o spumă de dantelă, pe masa de toaletă perii eu mânere «lc argint. O cameră de d^mii. «rdu a şi bine irrt,reţinuta. O cameră «le dormit lipsiU de ' iuţa. Probabil la aşa ee\a se gândea >a BaVncy ir i.- «casta clipă. Scns.iţiile esenţiale în ti rea omenească, ţiilc adânci pc care ţi le trezeşte o cameră de dormit,, .

naşteri, moarte, dragoste, patimă, entusiasm, desnădejdi, gândurile e.are te sbuciumă În timpul nopţii şi curajul pe care ţi-l dă revărsarea zorilor – toate aceste emoţii ţVA lăsaseră în camera aceasta nicio urmă.

În cameră era o veche şi frumoasă oglindă, în care

Barney se examină cu atenţie. Cu ajutorul surprinzătoarelor mijloace caracteristic americane, reuşise să dc- – păşească două generaţii. Purta smokingul cu eleganţă şi tot aşa floarea dela butonieră; se obişnuise să bea un pahar de vin în timpul mesei de scafa; se pricepea să facă unei femei complimente în legătură cu rochia pe care o poartă, stăruind cu toată discreţia tocmai a- supra acelor amănunte care reprezentau slăbiciunea .ei; I-ar ii făcut plăcere să aleagă el însuş hainele unei femei şi din când în când aducea doamnei Emma Louisa câte o pălărie, o rochie sau un pardesiu. Dar achiziţiile acestea nu-i pricinuiau nicio mulţumire. Rochiile pe caro i le aducea, păreau eă devin rigide la primul contact cu trupul ei; până şi pălăriile moderne cu pene, când le punea în cap, deveneau un fel de sperietori. Chiar dacă s'ar fi îmbrăcat numai într'o frunză de viţă, Emma Louisa ar fi părut destul de împopoţonată.

În camera lui proprie, de dincolo de hali, Barney începuse să cânte, în timp ce se îmbrăca. Glasul său îi plăcea şi era foarte căutat de prietenii săi la fiecare conferinţă ce o aveau. Cânta distrat, un cântec popular şi nu putea înţelege, de ce cântecul îi face atâta plăcere.

Toţi' lucrăm la noi acasă, afară dc unul:
Mama spală pentru alţii, sora limpezeşte.
Sus pe' vatră- cât c ziua, stă întins bătrânul,
,?«; *Cu luleaua de argilă şinusesinchiseşte,*

ij. c)

i?.}3von dc roţi şi ropot de copile; pe urmă sbâmâitul so-

neriei dela intrai« răzbi până la ei. CftAtefifcl

Uşa clei a camera lui Hernie se trânti, «¡mi au* *i*mff* lui energic în lungul coridorului, BrevAniî *nţ5Tţt,
Hernie era întotdeauna punctual. Bârne;, .-.¡mici di dH«:.vn oii d.'n umeri, ca să se aşeze smokingul făcut de Yvcat/ol.
Nu mai avea decât trei ceasuri. Se îndreptă spre scară .şi începu să coboare.**

— Cineva este foarte drăguţă astă seară... Am sosit prea devreme?... Am întârziat?... Ei bine, dragă domnule, de astăzi într'un an îţi vom zice bunicule, ce zici Bîtmey! la te uită la ea, cum s'a roşit la obraz.!...

Piin mintea lui Bamey trecură repezi câteva imagini obscene care se reflectară în privirile ochilor lui al-baştri .şi indrăsneţi, dar lăbărţa te le matroane din Ikitte des Morts îşi ziceau că el este omul cu care se ;x)utm vorbi şi în felul acesta – „tatuş prefer sa Tiu măritată cu Henry, oricât ar fi ol de tâmpit, decât să fiu soţia lui. Nu Înţeleg felul în care se uită la femei. Îţi face impresia că nu te poate suferi, sau că ai apărut în faţa lui complet despoiată şi în pielea goală".

Urmează mâncarea greoaie a unei societăţi lipsite de pretenţii – supă deasă, fripturi, m a io nor㠄, prăj luri, Încă un fel de prăjituri, îngheţată făcută în casă, şi ctvfea în ceşti largi .şi subţiri de Eimoges, de mărgr. – mijlocie.

Evvy îmbrăcată în *fwirtt u't'fprit,* Orvile strâns în jacheta neagră prea strâmtă; doamna Emir. i Louisa în rechin verde de catifea şi la gât cu falită de diamante, urmăreşte cameristele cu poruncile ei ne bir mulate; Jfemic, la vârsta <!e douăzeci şi cinci de «ni, ar« în-fMşarca pontificală. ■gp

Treci în camera mea... Da, dragul mou, s rjal ce aş dori să încerci... Sunt o pereche ceva *k potrivește de minune... Nu pierzi o fiică ci câştigi un fiu...

îmi pare rău că sunt obligat să plec tocmai acum. Cred că voi înţelegeţi ce înseamnă în ziua de astăzi să iii fabricant dc hârtie, şi afacerile sunt afaceri l'ernie va face onorurile casei...

Era zece jumătate; se făcuse unsprezece şi acum so găsea pe peronul îngheţat al gării. Fred Ilowker, şeful staţiei, îi ieşi în cale:

— Văd că plecaţi astă scară, probabil sprcRidgc, domnule Glasgov.'; de, cred că pe acolo tocmai acum trebue să fie zăpadă din belşug. Puţin vânat mi-ar l'acc şi mie plăcere...

În depărtare se vede felinarul roşu al trenului numărul patru care se apropie.

Pentru Barney numărul patru era ceva mai mult decât un tren, şi lot aşa pentru toţi cei din Butte des Morte care aveau obiceiul să călătorească. Nu era un simplu mecanism bir.c uns care aleargă în lungul unui terasarocnt nivelat. Cunoştea mecanicul, !>.• hislul, frânarul, conductorul şi comisionarul trenului numărul patru şi-i spunea pc nume, ca şi când s'ar fi adresat unei persoane, .Văzuse trenul numărul patru prins în vârtejurile unui viscol dc lanuarie, înţepenit între troienii de zăpadă şi cu flancurile îngropate; îl văzuse în mijlociii arşiţei din luna August; dela fcrcştilc vagoanelor lui văzuse arama toamnelor din Wisconsin şi verdele învelit în primele neguri ale primăverii. În toiul iernii, când trenul numărul patru se oprea gâfâind şi logăntîndu-se pe osii în gara Iron Ilidge, pentru a aduna forţe noi, ca „să poată cobora în lungul peninsulei, ştiai că trenul dec sta s'a luptat eu clementele naturei potrivnice şi că l;c-a biruit. înfăţişarea lui avea ceva specific, de îndrăs-

81, lipală şi izbândă. Prcsimţeai că a trecui luptând din greu printr'o regiune austeră şi trupul îi era încărcat de zăpadă, de sgură şi de sloiuri de gliiaţă. întocmai ca un braţ lung de fier caic cuprinde mijlocul voluptos al unei fete, aşa îmbrăţişa şi el această regiune bogată.

— Ilei, Walt, strigă Barncy spre mecanicul care scosese capul peste marginea locomotivei. Trecuse lui sfert do veac de astfel de saluturi reciproce, din ziua când Walt fusese numit mecanic la trenul acesta.

- Hei, Ilarney! Mergi la deal împreună cu noi? Bine faci!

Walt era cărunt la vârsta de cinzeci de ani şi pe obrazul lui tremura mândria caracteristică a mecanicilor de trenuri. Era mai aspru decât obrazele lucrătorilor dela fabricele de hârtie, mai încercat şi mai blând. Răspunderea lor este mai mare decât a celor din fabrici. Ochii lui Walt, în dosul ochelarilor cu rame de sârmă, erau treji ca şi ai unui marinar, dar n'aveau privirile p iert hi le în depărtări ca ale acestora. Şapca cu cozorocul lat şi salopeta vărgată o purta cu o mândrie puţin justificată pentru o îmbrăcăminte atât de modestă.

Comisionarul il văzu de departe .şi-l salută, ar.ttâiuki-şi dinţii plini dc plornlw şi coroane de aur, odată cu alinii oc|iiLor. Era mare noroc pentru comision.u ii (renului cure face ^ivunul spre miazănoapte, când se în tâmpla ea un industriaş din Rut te des Morif să comande un vagon salon.

- Totul este gata şi vă aşteaptă, domnule GLatgfim-. Am pregătit palul pentru o singură jierşoană, crvif < a e bine aşa? Da, *sah!*

Ochelarii conductoiuhii erau eu rairwr de mir.

ss— Heilo, Emnk. Aici eşti?

şare de om înfrânt, pe care-l susţinea un lanţ gros- de aur ce-i atârna dela ceasornic şi o insignă masonică, iar pe raâneca tunicii avea tresele de aur care indicau anii de serviciu. Din primul moment când îl vedeai, bănuiai numaidecât că acasă are o soţie invalidă.

— A trecut multă vreme, domnule Glasgow, de când n'ali mai făcut drumul acesta împreună cu noi. Astăzi este la modă ca oamenii de scama dumneavoastră să umble cu maşinile acelea uriaşe, aşa că mi-am închipuit că ne-aţi uitat.

— Eu nu sunt dintre aceştia, Frank. Ştii cum vine vorba. Cei din răsărit mai trebue din când în când să facă şi puţină paradă.

La aceste cuvinte începură-amândoi să râdă cu glasul stăpânit, căci la această oră partea de mijloc a vagonului era un fel de catacomba luminată în verde, unde se înşirau unul lângă altul trupurile călătorilor din Alihvaukcc şi Chicago care se sbăteau neliniştiţi în aş- ternuturile lor.

Era o atmosferă prietenească, intimă şi obişnuită. Peste două decade şi mai bine, nepotul lui Barney pe care el fusese sortit să nu-l vadă niciodată, considera trenurile drept un mijloc de transport care semăna foarte de aproape cu chcrvanele primilor pionieri. El nu le vedea decât trecând în goana roadsterului său cu viteză do o sută douăzeci de kilometri pe oră, sau când trecea pe deasupra lor cu avionul. El n'a avut parte să vadă peisajele pe care le văzuse bunicul său dela fereastra unui vagon de tren, desfăşurându-se întocmai ca pânza pnui caleidoscop prin faţa ochilor lui. Barney nu se 'sătura niciodată să admire câmpiile cu pământul negru ş ij gras, regiunile acoperite de păduri seculare, uriaşele drumuri de apă ale unui continent care nu fusese

încă în întregime devastat. Flăcăii fermierilor care lucrau la câmp î.şi scoteau pălăriile din cap -şi făceau seturi trenului care trecea în goană pa lângă ei. Femei în pragul porţilor îşi făceau mâna punte ¡ieste ochi ca să-i urmărească; rochiile do stambă ale acestor femei erau ieşite de soare şi aveau manile bătucite de muncă. Alto femei din bordeiele cantonierilor ce se găseau în lungul liniei, se uitau curioase şi fără nicio duşmănie la femeile care stăteau comod j>o canapelele pluşate din dosul fere.şlilor de cristal. Lucrătorii italieni el în lungul terasamcntului, zâmbeau erălâmki-şi dinţii albi din mijlocul obrazului oacheş. Cu ani de zile mai târziu, când nepotul lui Barney trecea în goana automobilului pe lângă ei, oamenii aceştia nu mai zâml>cau. Se uitau la el întunecaţi şi scuipau.

Trenul numărul patru îl va duce la Iran Bidgo unde va sosi la şase dimineaţa, tocmai la vreme, ea în cantonament să găsească o cafea fierbinte, o farfurie de întorsuri, slănină prăjită şi pesmeţi. fwan Bor.trom va fi iko.'o, ca să-l întâmpine cu obrazul lui rotund şi rumen c-a merele în pârgă, cu ochii albaştri neobişnuit de strălucitori care-i zâmbesc pe deasupra scurteicii vărgate în colori ţipătoare.

— Aveţi tot ce vă trobue.şte, Mistab Glasgow, sub?... yes, *sirli!* La orele şase jumătate exact voi veni să bat la uşă, ca să vă trezesc. Ajxii plecă numaidecât, luând tu el încălţămintea lucitoare a lui Bamey.

Bamey se desbrăcu şi-şi aşează hainele cu grijă, apoi se întinse în aşternutul de perne. Amănunt foarte ciudat, dar pe el luxul il intimida chiar astăzi .şi-l făcea să sc sjjmtă puţin înspăimântat. Probabil din pricina asta i făcea plăcere. 'Focmni tle ac cea în mod foarte tliserj^J, ol şi tovarăşii săi lur.u vagoane salon, deoarece era concepţia lor personală despre măreţie şi bunăstare, căci majoritatea lor ştiau ce înseamnă să umbli pe jos în lungul drumurilor înghejate, pe vreme de iarnă, sau prin

prai în mijlocul arşiţei de vară, cu tot ce aveau adunat într'o cârpă vărgată care bălăngănea la capătul unui ciomag ridicat pe umăr. Toţi aceştia, împreună cu el, erau oameni cărora le plăcea să mănânce bine – fripturi de raţă, pateuri, supe dese şi să bea un Whisky Rye sau un Bourbon. Cu toate acestea erau naivi în toate privinţele. Coborâtori ai unei singure generaţii sau cel mult două de pionieri, aveau prea puţin timp liber ca să poată cheltui şi nici nu se pricepeau să cheltuiască.

Cuibărit între pernele vagonului Pullman, – Barney Glasgow se simţea' în siguranţă şi mulţumit. Prefera sifj călătorească în felul acesta, decât într'un vagon particular, în intimitatea altor oameni, cu prea mulţi comisionari împrejurul său, cu prea multă mâncare, prea, multă băutură, prea multe ţigări, anecdote şi joc de cărţi. Pe obrazelc tuturor tremura mulţumirea vacanţei ce şi-au acordat-o, dar dincolo de aceasta era veghea sinistră u fie cănii individ cu ochelarii de aur care urmăreşte pe celălalt, întocmai ca liaiticul de lupi flămânzi caro pândesc o pradă. Fiecare dintre oamenii aceştia avea milioane şf milioanele însemnau putere şi belşug. Dar milioanele nu le mai făceau nicio plăcere, şi tot aşa nici lui Barney, deşi cl avea mai multe milioane decât ci toţi.

Sc simţea întocmai ca un mare duce care se îndreptă spre vastele teritorii ale ducatului său: păduri, râuri, oraşe; sate. Spre peşti, cerbişi sburătoare. îl făcea plăcere, ca şi celorlalţi, să-şi supravegheze dc aproape avcrca – fabricelc, pământul, recoltele, pădurile, func-

ţionarii, familiile acestora, ţinându-i strâns în mâna lui puternică. Un coborâtor al golhţilor care a devenit patriarh, dar care nu s'a obişnuit încă să sc bucure de situaţia în care se găseşte. Nu se gândea niciodată lu marea lui avere ca la un imperiu, deşi nu era cu nimic mai prejos. Pentru cl nu reprezenta altceva decât atâtea tone din cutare, atâtea hectare din cutare, kilograme, kilometri pătraţi sau prăjini din cutare. Un copac nu era pentru cl altceva decât pasta j>c care i-o putea da şi un râu ceva pe care pot circula plutele sau sc ¡>ot transporta buştenii. O colină era o ridlcătură de teren care putea să conţină minereuri; o cădere de apă era forţă pe care nimenea nu se gândise încă s'o capteze.

La afiariţia acestor oameni copacii pădurilor seculare dispăreau. Pe urma lor răsăreau oraşe. Voinţa lor punea stăpânire pe apele râurilor. Până şi elementele u a turei' se supuneau lor, căci după ce tăiau mii de kilometri pătraţi de păduri, schimbau cursul apelor, influenţau clima şi ploile şi pricinuiau varia ţi uni neaşteptate în arşiţă- şi gen. Erau întocmai ca nişte copii proşti care se joaca do-a-zeii. Nimenea nu le stătea împotrivă, nimenea mi-i oprea să facă ce poftesc. E.rau un fel de locuitori ai OlVmpului din secolul al douăzecilea, a căror stăpânire nu fusese încă răsturnată de alte zeităţi.

Barney se cuibări mai bine în aşternutul de perne şi sc uită la luminiţa care clipea încastrată în ccrcev«aua fc ieştii, deasupra capului său. Avea do gând să cetească un articol din *Gazda Forestiera* şi un ra;x>rţ de afaceri, bătut la maşină dc domnişoara Josie Sir.nţ.it. Cu o servietă intre bagajele cu care picea la drum, îşi (simţea conştiinţa mai uşurată, chiar dacă sc întâmpla nici să n'o deschidă. Doamna Emma Louisn strâmba din nas, în felul ci cu cane te scotea din minţi, de fiecare
dată când îl vedea că ia servieta.

Adunătura aceea de acasă cu siguranţă nu s'a mişcat încă ci continuă să discute, să mănânce, să bea şi să

joaco whist. Bemie se învârteşte amabil împrejurul invitaţilor, Emma Louisa se găseşte în treabă: „Nu vrei un pahar de limonată? Este atât de cald în camera aceasta, din cauza meselor de cărţi. Un sandwich? Bine dar asta s'a întâmplat cu câteva ceasuri în urmă. Eu sunt de părere că poţi mânca oricând un sandwich. Haide, ia unul! Acesta este cu şuncă, celălalt este cu friplţură de puiu şi acesta este cu brânză". Ewy zâmbeşte fermecătoare şi caraghiosul ei de adorator se ţine după ea, din cameră în cameră, întocmai ca un trepăduş carc amuşină urmele stăpânului. Fire-ar afurisit să fie!

„Va trebui să încerc să dorm puţin, căci vom sosi devreme". Devreme! Odinioară, când era tăietor de păduri, i s'ar fi părut un lux, să părăsească patul la şase jumătate dimineaţa. Dar nu era în stare să adoarmă. ' Pi ca mâncase mult la masă. N'ar fi trebuit să bea nici din vinul acela, căci nu se împacă niciodată cu Rve. începuse să se facă frig, un frig stăruitor şi caracteristic trenurilor Pullman care fac drumul spre miazănoapte, prin Wisconsin şi Michigan. Din când în când sc ridica într'un cot şi ferea un colţ al perdelei, ca să se uite la localităţile pe care le cunoştea atât de bine şi care stăteau acum învăluite în întuncrccul greu al a- eestei nopţi de Nocmbrie. White Pine – Matchboard – Spruce Crossing. Nume indiene ca Gogcbic, Marinisco, Manitowish, Mishikce. Nume franţuzeşti: Lac de Flambcau, Bateau. Nume frumoase, simple şi spontane, ca şi izvoarele dc apă limpede, răsărite din însaş topografia regiunii.

Aţipi, apoi adormi şi din nou sc trezi. Vagonul dc- venea din ce în ce tot mai rece. Frigul îşi făcea loe prin fereştilc închise liermetic, tot atât <lc inexorabil ca .şi degetele îngheţate ale morţii. Când se întâmpla ca trenul să se oprească în câte o gară, părea că sie găseşte de fiecare dată câte cineva pe care să-l cheme

FIU şi care căuta pe un altul – fără nume care se postase sub fereastra lui Barney cu un ciocan greu în mână! Bang. Bang. Bang! Ei, Bill, Bill!

Probabil u lăsat lumina aprinsă. Din când în când în timpul somnului neliniştit ridica mâna ca s'o stingă, încetul cu încetul intre clipele treze şi clipele de somn, bălatul care acum era bărbatul acesta din vagonul Pullrnan, apărea şi dispărea, ca apoi să apară din nou, aşa că nu mai putea face deosebire între somn şi realitate... Dormi intermitent şi ţ>e apucate, între strigă tele celui care chema j>e Bill, intre plecări şi scăp- ţâitul frânelor şi intre opriri, strivit de greutatea ca de plumb a păturilor din vagonul Pullrnan (căci acasă dormea sul» plăpumi de mătuşă şi fulg), prin mintea lui chinuită începură să defileze imaginile ultimilor patruzeci de ani.

Astăzi uriaşele întinderi păduroase din miazănoapte au devenit subiecte pentru povestiri romantice. Dar pentru băiatul de paisprezece ani, care servea lucrătorii, lucra la bucătărie, se scula la trei de dimineaţă, în timpul nopţilor întunecoase de iarnă, şi se culca seara la zece, cu trupul frânt" de oboseală şi scăldat în sudoare, viaţa pe care a dus-o, n'a fost căluş de puţin romantică. Totuş gândindu-sc la ca din depărtarea a- ccasta a anilor care trecuseră, simţea un fel de nostalgie. Asprimea acestei vieţi, greutăţile oe le Impunea oamenilor – gerul cumplit, pâinea care era o bucată de aluat îngheţat în care înfigeau vârful ascuţit al unui băţ şi o ţineau deasupra flăcărilor, poverile grele pe care trebuia să le poarte pe umeri, deşi era încă tânăr şi fără putere, mindirurilc murdare şi mirosul iute şi insuportabil al ciorapilor uzi şi al bocancilor – toate acestea erau acum îmblânzite de vălul uşor pe care vremea îl aşternuse peste ele. Lucrurile plăcute, întâmplările vesele, tremurau acum uşor la suprafaţa conştiinţei lui şi rămâneau acolo nemişcate. îşi aducea a- minle de emoţia pe care i-o pricinuia plecarea buştenilor pe vâltoarea râurilor,' cântecul topoarelor care loveau trunchiurile brazilor din pădurea îngheţată sub aşternutul ci de zăpadă, ele gustul pârjoalelor acrite cu oţet – pârjoale de bocanci, cum le spuneau ei şi de lipide de orz, unse cu melasă. îşi aducea aminte de locurile aprinse în cantonament. Se adunau roată împrejurul focurilor acestora, ca să cânte eânlccelo cantonamentelor din codru, legendele care imortalizau întâmplările din viaţa tăietorilor de păduri care se întindeau în lungul imensului teritoriu, din Mâine până în Michigan. Cântecele acestea trecuseră dincolo, în Canada şi-şi făcuseră loc chiar în Scoţia şi Suedia. Oamenii aceştia aveau foarte puţine posibilităţi de distracţie şi dacă se întâmpla ca vreunul dintre ci să ştie cânta, acesta era întotdeauna mai bine plătit decât un tăietor obişnuit. Şi Gusto se pricepea să cânte. Oamenii ii ziceau Gusto chiar

pe vremea aceea, pocindu-i mímele, deoarece în primii ani ai copilăriei se luptase şi el, exact cum se luptase şi Kvclvn când era fetiţă minä, sä-,şi pronunţe numele. Clusto avea un glas foarte frumos de tpnor irlandez, şi era în stare să-i facă chiar oft plângă, ceea ce oamenilor mi le displăcea. Avea obiceiul că plângea şi el în timpul cântecului. Vedeai oamenii bărboşi şi nespălaţi, stând roată împrejurul lui, şi eu lacrímele picurându-le în mustăţi. Gusto le cânta *¡Honda Charlotlä, Cala douä Surori, Mândria Cărutorilor* şi l *Faţa Täietorilor da Päduri,* aşa cum auzise pe tatăl său <ân- tâmlu-i-le lui insuş.

Dri.r asta s'a întâmplat mult mai târziu, când oj ®n* bărbat de nouäsprezece ani şi pe uiarţri avea o uteărfÂ-tură de muşchi, ea un cal de povară. lui a oca stä epocă el uvoa în urma lui cinei ani do viaţă plină de învăţători, petrecută î,n mijlocul codrului din miazänoapte. Aw» şai»e urme înălţime, era în stare să taie un eopc.e iute'un timp record, deprinsese periculosul meşteşug <U' .1 M urca în vârful copacilor şi .1 aprecia o întindere de ¡pü-duro, se pricepea ca nimenea altul să facă transporturi cu carul -şi cu tánjala, ştia pregăti o mâncare, potcovi un cal, ciopli un trunchiu do copac, ştia să repare o roată de cav spartă şi se obişnuise să estimeze în metri cubi o pădure dela prima vedere. Avusese parte să vadă pe tatăl său mort şi trupul maică-si aşezat într'o ladă de scânduri albe pe care o coborâseră în josul apelor râului pe cea mai impresionantă barcă de prohod ce s'a pomenit vreodată dela Elaine de Astolat încoace.

începuturile familiei Glasgow în America, dacă cineva ar fi fost curios să le cunoască, se asemänau cu ne-numărate întâmplări ale familiilor scoţiene şi irlandeze, care au început cu emigrarea scoţienilor spre Ulster şi de aci în regiunile din West. Andrew Glasgow şi tânăra sa soţie Nellie Emrnett îşi făcură primul popas în New Brunswick. Aci în oraşul St. John li se născură două fete gemene caro muriră de mici. Probabil mâhnirea pricinuită

tinerei soții de această pierdere, îi determină să treacă în Mâine, dar în realitate Andy Glasgow coborâse prin codrii seculari și-i urmărise din New Brunswick până în Mâine, din Mâine în Michigan și din Michigan până în Wisconsin. Bamcy se născuse în Mâine și aci, probabil în mod inconștient i se strecurase în sul'let, chiar din primii ani ai copilăriei, farmecul codrilor și cunoștințele elementare ale exploatărilor forestiere care mai târziu reușiră să facă dintr'ânsul ccl mai celebru tăietor în pădurile din miazănoapte. Lo vârsta de douăzeci și trei de ani numele lui devenise a- proâpe o legendă – era un fel de Paul Bunyan al a- ccstei regiuni.

Andrew Glasgow se trăgea dintr'o familie de oameni cumsecade și tot așa Nellie Emmett. Dar fusese al cin-sprozecelca copil al familiei de coloniști scoțieni din

Irlanda şi ca era a cincia fată şi cea mai miel din familia Enunctt. Greutăţile pe care le reprezenta America prin anii 1850, nu puteau să-i înspăimânte. Posibilitatea de a câştiga mai bine, de a vedea lumea nouă, cârc-i făcuse să plece din Ulster si să se statornicească, în New Brunswick, îi determină ca după aceea să treacă în Mâine. A ml re w Glasgow nu era un simplu tăietor de păduri, ci un Tel de întreprinzător care avea la îndemână o casă proprie cu două încăperi şi se bucura de o anumită autoritate în faţa celorlalţi lucrători. Nellie era femeie cu oarecare învăţătură, fire mândră şi cu un puternic instinct de posesiune în dragostea ei faţă de Barncy. În împrejurimi se găseau puţine femei, Atulrcw intra în codru de unde nu se inai arăta cu lunile de capăt, clar Nellie era fire veselă, îi plăcea singurătatea şi dispunea de o energie sălbatică, aşa că nimic nu o putea frânge.

Primăvara şi toamna Barney se ducea la şcoală —- în timpul iernii şcoala nu putea ţipe cursuri, din pricina troienilor de zăpadă pe care nimenea nu-i putea Lroce .şi făcea zilnic .şi în mod inexorabil nouă kilometri pe jos. Il îndopau cu sulf şi melasă. În timpul lumitu'i tulburi a după amiezilor de iarnă, după ce termina cu ceea ce gospodinele din partea aceea numeau *adn- narea vaselor,* .şi înainte de n începe pregătirile în vederea cinei, Nellie se străduia din toate puterile ea să facă educaţia băiatului, ,şi-i eetea din puţinele cărţi pe cure le avea la îndemână, până când reuşi să ac deprindă şi el cu e«fcitul. În timpul anilor acestor.i, când mii lo trul lui era fn plină formaţie, era nedespărţit ele mauS-aa, dar 1111 şi-a dat scamă niciodată că luând în căsătorie pe energica F.tnma Eouisa, care era mai în vâ.v.tă deoAt el si grozav de tiranică, această hotărâre se datora influenţei ¡K> care o exercita« NeJlie asupra lui în anii copilăriei, această Nellie care fusese o femeie cu voinţă de fier. Cu un cuvânt, Barney se căsătorise do fapt cu propria sa mamă.

Vara umbla desculț, așa că din iunie până în Septembrie picioarele lui erau pline de sgârieturi și de rănile pricinuite de colțurile tăioase ale pietrelor de pe poteci; dc mâncat mâncau svârlugi, scrumbii, fragi și beau ceaiu. La vârsta de treisprezece ani își începu cariera de codrean, căci plecă în cantonament împreună cu tatăl său și aci primi cele dintâi lecții în calitgte de băiat caro servește la toate. Dela bucătarul barăcilor, odată cu un dialect franțuzesc-canadian destul de pocit, învăță și. să cetească. Carnea afumată de porc, mazărea, pâinea, melasa, ceaiul și poamele uscate – obișnuita hrană a tăietorilor de păduri, deveniră singurele alimente pe care le cunoscu Barney ani de-a-rândul. învăță tot atât de bine să gătească aceste mâncări, precum se obișnui și să Ic mănânce, iar mai târziu când Bernard Glasgow, pro- • prietarul exploatărilor de păduri și fabricantul de hârtie multimilionar, începea să se plictisească de mâncările prea consistente, se pomenea că tânjește după hrana primitivă din timpul când fusese tăietor și începea să jinduiască după o bucată dc carne afumată, după un castron dc mazăre sau o pârjoală. Uneori îndrăsnea chiar să intre în cămara casei lui împunătoare din Buttc și deschidea o cutie de pătlăgele roșii și în timpul cât bucătăreasa se uita la el înveselită, iar Emma Louisa se frământa pe Joc, Barney o sorbea dinir'o singură înghițitură, ca pe vremea când era în codru și o cutie de pătlăgele reprezenta suprema delicatețe pentru orice tăietor de păduri. Pe vremea aceea nu se știa încă nimic despre vitamine. Știau doar atât, că pătlăgelele le taie setea fi că în oarecare măsură îi înviorează.

Dormea împreună cu tatăl său pc un mindir insist dîrilr'o încăpere care servea de birou și vagon al cantonamentului. Aci era și dejxizilul obiectelor cumpărate de tăietori, în raport cu nevoile lor: ciorapi, hârzobi, bocanci, tutun, cămăși și scurtei ci. În timpul nopților geroase de iarnă – ori nopțile de iarnă în Mâine erau întotdeauna

geroase – Bamey vedea pe bărbaţii aceştia înalţi şi bărboşi stând strânşi unul lângă altul, ca să se încălzească. Se acopereau cu o pătură mare şi sc strângeau unul lângă altul, întocmai cura o gospodină îşi strânge lingurile clin casă: spate lângă piept – piept lângă spate, uitându-se toţi într'o singură direcţie şi stând întinşi sub aceeaş pătură. Când unul dintre tăietori era sătul şi-şi simţea trupul înţepenit, aşii ou nu mul putea sta]>e acecaş dungă, îl auzeai strigând *Il'nita,* şi cât ai clipi toţi sc întorceau pe cealaltă parte, tot atât de strânşi unul lângă altul, dar uitându-se în direcţie opusă. Dormise chiar el în felul acesta şi de mai multe ori.

(Dup ă ce clădise terasa de deasupra porticului impunătoarei lui case clin Butte des Morts şi Bem ie declarase că de aci înainte dormitorul său eu tavanul înalt îl va întrebuinţa ca salon şi camera de lucru, Baroce examinase încăperea aceasta elegantă în toate amănuntele, u]K)i începuse să râdă cu hohote, dar nu explicaşi.' niciodată familiei sale motivul acestei ilarităţi neaşteptate).

Obiceiurile iiuuişite în timpul celor zece ani ce urniara după «coca, le păstră pentru toată viaţa. De pildă nu era în stare niciodată să întârzie la masă şi să-şi ceteasca ziarul în linişte, fără să-şi simtă conştiinţa vinovată. În cazul când nimenea nu-i adresa vreo nurvdwire directă, ar fi fost în stare să nu scoală o vorl^ă ci să mănânce grăbit şi cu ¡xjftă. Uneori când se în tâmpla

să fie preocupat de gândul unei afaceri complicate şi grele, îl vedeai că nu mai mănâncă, ci dă farfuria la o parte, se ridică dela masă şi dă să iasă din cameră, înainte dc a-şi da seamă că pleacă şi că este urmărit de o- brazclc mirate ale tuturor celor dimprejurul mesei şi probabil si de jîri virile speriate ale stăpânei casei unde fusese invitat la dineu.

De mii de ori avusese ocazie să se oprească în pragul barăcii unde era bucătăria şi să strige, una dintre cele două chemări:

„— Zor la mâncare, căci altfel o aruncăm!"

„— La masă întinsă!"

Imediat după aceea se auzea târşitul şi răbufnitul bocancilor grei, pe podelele de scânduri, pârâitul lavi- ţelor, elămpănîtul fălcilor care mestecă şi ţăcănitul lin- gurilor dc fier în farfuriile dc tinichea. Peste zece minute movilele de pâine, de carne, de mazăre, castroancle cu pârjoalc şi găleţile de ceaiu dispăreau. Laviţele erau date la o parte şi din nou se auzea răbufnitul bocancilor. Masa se terminase şi nimenea nu scosese o singură vorbă- Datorită acestui fel de viaţă care se desfăşurase timp de cinsprezcce ani iri ţara nouă, drumul lung până în codrii din miazănoapte ai Statului Wisconsin, nu putea să înspăimânte pe Andrcw Glasgow, pe Nellie şi pe Barnc-y. îşi împachetară lucrurile – fiecare prăjină şi cange u lui Andrcw, împreună cu plita de bucătărie a lui Nellic'şi cele trei linguri de argint – şi se îmbarcară pe un vapor care se îndrepta spre Boston. Trenul care făcea legătura între Boston şi Albany, îi duse pe toţi trei până în Albany. Trăsurile de călători erau ca şi dilijcnţelc de mai târziu, dar ceva mai puţin confortabile. Bnrney nu putu uita niciodată felul în care se legăna şi sălta această dărăpănătură de vehicul cu

două l'crcşti şi-i făcea plăcere să vorbească despre drumul pe care l-a făcut, în faţa câte unui grup de camarazi care stăteau tolăniri în fotoliile unui vagon salon de mai târziu, fumând şi gustând din paharele cu băuturi răcoritoare. La, Albany luară o barcă şi făcură drumul în lungul canalului până la Buffalo, iar*de aci un vapor care traversa lacul până în Wisconsin, şi aci familia GLnsgow era gata să ajungă la capătul drumului lor, nu numai în Statul Wisoonsm ci chiar în America, deoarece lacul Erie ii asvârli în toate părţile, până când reuşiră să se oprească Ja Clcvoland, iar furtuna care biciuia apele lacului lluron aproajie ii făcu să naufragieze, înainte ca vaporul să se poală refugia la Bresque Isîc. Dar furtunile acestea se dovediră aproape nişte adieri dc zciir, în comparaţie cu ferocitatea vânturilor cumplite care-i prinseră în vârtejurile lor i>o aj>cle iacului Miehigan.

— Acum s'a terminat cu noi, declară Nellic, cu o linişte sinistră în glas. Îşi pusese pelerina, mă lânii tc, boneta şi se incâlţase cu ghetele cele noi, iar pe Andy şi pe băiat îi obligă să se îmbrace în hainele cele mai bune pe care le aveau, aşa ca moartea să-i găsească pregătiţi cum se cuvine. Cele trei linguri de argint le ţinea strâns în mână. Se uita la băiat şi sprâncenele ei negre şi groase irau încruntate din pricina efortului pe care trebuia să-l facă, pentru ca să se ¡mată stăpâni: M'am gândit că pe tine te voi face preşedinte al Un.ru- nei, ca pe Abc Lincoln, doar că ai fi fost ceva piai îngăduitor decât el.

•*- Ca pe urmă să fiu împuşcat, protestă Barney, încercând să se împotrivească intenţiilor ei nercalizatc. Eu prefer să devin om Iwgat, ca domnul Vc-asy din Jlangor.

— Şi una şi alta! strigă NeUie ; irlandeza, încercând să stăpânească cu glasul ei mugetul! furtunii şi sbuciumul vasului care scârţâia şi pârâia din; toate încheieturile.

— Niciuna nici alta! ripostă Andy scoţianul, ţinându-se cu amândouă mânile de marginea [mihdirului,

ca să nu cadă cu capul în jos.

Dar Barncy fusese sortit să re&ş :ască, deşi Nclllic n'avu parte să se bucure de reuşittfjui. Vaporul izbuti să intre în Grand Ilaven şi după ce aşteptă două zile în port, apele lacului Michigan se liniştiră şi plecară la Mihvaukee, aşa că partea cea mai grea a călătoriei lor se termină. Datorită primejdiei prin care trecuse, Bamey rămase cu convingerea că niciun vapor nu se scufundă şi tot această convingere explica şi îndrăsneala lui de mai târziu, în felul de a-şi conduce propriul său yaclit.

Restul drumului până în codrii seculari din Wisconsin, pe care îl făcură în cea mai mare parte cu carul, fu o jucărie în comparaţie cu cel de până acum. Iarna se aşezase cu tcmciu, dar după gerurile cumplite din New Brunswick şi din Mâine, nu 16 mai păsa de clima din Statul Wisconsin.

Prima iarnă – care se dovedi cea din urmă din viaţa lui Andy – trecu liniştită şi în condiţiuni destul de mulţumitoare. Regiunea le plăcea; Andy fu însărcinat cu conducerea unei echipe de oameni vrednici. În primăvara următoare toţi trei se îmbolnăviră de friguri – de trcmulici, cum se zicea în părţile acestea – dar tot aşa se îmbolnăveau şi ceilalţi oameni din vecinătatea lor. Se credea că frigurile sunt consecinţa miasmelor ce se ridică primăvara din *pământul sălbatic* pe care-l răscoleau plugurile. Nellie lc da în fiecare zi câte o doză sdravănă de chinină, dar topirea zăpezilor încă

nu începuse, .și în așteptarea ei, Andy pleca să facă. un i turneu în vederea estimării copacilor care puteau fi [1] tăiați, pentru o firmă de cherestea din Oconto. Faima lui de om priceput în aprecierea lemnului ce poate fi exploatat dintr'o pădure, sc răspândise repede în toată , regiunea. Cu traista în spinare .și hârzobii, pleca la drum. Peste zece zile trebuia să se întoarcă acasă, pentru a începe transportul buștenilor, și făgăduise lui j Uamcy să-l ia .și pe el, dar Nellie îl obligase să jure că nu va lăsa băiatul să pună piciorul j>e plutade trunchiuri .și nici să manevrezelmștcmi cuprăjina sau cu cangea, decât cel mult de pe țărm.

În primăvara aceasta moartea făcuse lui Andy de două ori cu ochiul, înainte de a întinde în mod definitiv ghiara după el și a-l lua cu ea, fără niciu.it fel tic milă. Prima dată ii lăsă semnul făcut de o coadă de pisică pe frunte. Andy dispreţuia din fire primejdiile i care de cele mai multe ori reuşesc să ucidă chiar p-e cei mai pricepuți tăietori de păduri. Când setaie câte un copac gigantic, în căderе se prăbuşeşte jx'ste câte un frasin sau un fag carc-i stă în cale. Crengile acestora răbufnesc în pământ cu putere ins[>âim.inLâtoare .și pot să sară tot așa înapoi. Pentru a se feri de crengile acestea caro se numesc cozi de pisică, oamenii , aleargă .și se ascund în dosul câte unui copac destul de gros, ca să-i jx>ată feri.

Păzea, că se prăbuşeşte!" se auzi strigăt«! <ie | alarmă. Dar Andy care se obişnuise să di «preţui a sc.i primejdia, se mişcă prea încet. O coadă de pisică sări în aer .și-l lovi în tâmpla, dar fu «iestul de amabilă, inc«\t ' omise să mai facă și diferența de câțiva milinvtrj cât I ar mai fi trebuit, ca sa-i scoată ochiul. Dar n«tMi»ul I dintre tăietori nu se sinchisea de o astfel de rană, care J

după ce era bandajată, se vindeca repede, datorită aerului curat şi rece.

Data următoare însă moartea se dovedi mult mai lacomă, când îl surprinse în timpul turneului prin codru. Primăvara întârzia şi ghiaţa încă nu se rupsese. Cu gândul de a scurta depărtările şi a face economie de timp, apucă pe oglinda îngheţată â unui lăculeţ mic şi adânc de felul căruia era plină regiunea. Ghiaţa subţiată pe dedesubt, se rupse sub greutatea lui şi se pomeni în mijlocul apei negre şi reci. Prins în vizuina aceasta care-i paraliza mişcările, încercă să iasă, dar de fiecare dată ghiaţa se rupea sub greutatea lui, aşa că-şi smulse căciula din cap şi o aruncă departe pe ţărm. Asta era un fel de dovadă, pentru cei care vor trece pe aici, că pădurile seculare din miazănoapte au mai făcut o victimă. În felul acesta vor putea da de * urma lui, după ce cl va dispărea pentru totdeauna. Dai- datorită opintelilor de a ieşi din apă, legătura ce o avea în spinare se desfăcu din chingi, şi astfel reuşi ca prin minune să-şi facă o punte din hârzobi şi să se târască bucată cu bucată, până când ieşi din apa care îi îngheţase trupul. îşi continuă turneul foarte liniştit şi se întoarse acasă tocmai la timp, pentru a fi de faţă la transportul trunchiurilor.

Pc marginea râurilor sau prinşi în apa îngheţată erau i sute de mii de buşteni. Cu fiecare zi ce trecea, căldura soarelui transforma în apă zăpada şi ghiaţa. În cantonamente tăiatul copacilor se terminase. O parte a tăietorilor plecase la începutul primăverii, ducând cu ci economiile adunate în cele câteva luni de iarnă. Dar plutaşii şi cei care lucrau cu prăjina şi cangea nu se mişcaseră. Între aceştia n'aveau ce căuta oameni bătrâni sau tăietori care trecuseră de vârsta primei hărbăţii,

Cei care lucrau cu cungea, trebuiau să fie oameni îndemânatici, indrăsneți și voinici. Toți lucrătorii cu cangea erau franhiji, irlandcji, engleji și scoțieni, indieni .și [1] scandinavi. își schimbau încălțămintea cu bocanci care aveau cuie ascuțite pe tocuri și talpă, ca să se pontă înfige în trunchiurile de brad. Flanelele groase de lână din timpul iernii erau înlocuite cu salopete care nu se îngreunau de umezeală și se uscau repede, deoarece în timpul lucrului lunecau de nenumărate ori în apă, dar cu toate acestea continuau să lucreze, uzi până la piele și expuși vânturilor aspre de primăvară *ța* codru. Salopetele acestea le purtau retezate – cu crucii pantalonilor tăiați exact deasupra carâmbilor delà bocanci. Retezarea se făcea cu cuțitul sau cu toporul și clin ce era mai neregulată, era considerată cu atât mai frumoasă, și un crac al salopetei era întotdeauna mai scurt decât celălalt, dar fără ca cineva să-ți poată spune* de ce. îmbrăcați în' cămăși de flanele .și în caj» cu pălării bleojdite, în mâni cu cangea, cu prăjina sau cu/.nuuu ascuțită, plutașii aceștia americani sunt imaginea unei clase de oameni care a fost cea mni eroică, mai indrăs- ncață și inai expusă în trecutul acestui continent.

Veniră apoi zilele calde ale primăverii, când ridicară porțile cele inari ale stăvilarului care oprise apa, și vâltoarea se pomi la drum, ridicând în spinare ghiu ța ce mai rămăsese; puhoiul alerga mugind ca glasuri de tunet și trunchiurile se urneau tncăJeeându-sc unele peste altele, petrecute <le mugetul uriaș și de strigătele oamenilor care se opinteau]>e țărm. Departe, încălecați }>c acești bușteni erau plutașii, înarmați ou cängi și prăjini, care alergau din loc în loc și puneau trunchiurile iu mișcare, pentru a le faoc să coboare la vale. Activitatea lor înfrigurată se desfășura pe un așternut de trunchiuri mișcătoare; toți chiuiau, strigau și înjurau, făcând minuni de echilibristică, deoarece un singur pas greșit putea să însemneze moarte sigură. Un accident

putea reprezenta o pagubă nebănuită în vieţi omeneşti şi bani. înainte de orice însă, lucrătorii trebuiau să bage de seamă să nu-i prindă vâltoarea apei, din faţa porţilor stăvilarului, înainte de a se deschide.

Tânărul Barney care n'avea voie să încalece pe buşteni, lucra în apa liniştită a dulbinei de dincolo de stăvilar, iar Andy în mână cu cangca, supraveghia lucrările care vor libera trunchiurile şi le vor face să apuce în lungul vâltoarci. Apele începură să mugească şi să coboare spre porţile ridicate ale stăvilarului uriaş. Un franţuz deşirat cu numele Spike, făcu un pas greşit şi căzu în apă, ca imediat după aceea să fie târât înainte, cu miile de trunchiuri care alergau vertiginos pe urma lui.

— Hei, Doylc! strigă Andy. Sari şi scapă pe cel care a căzut.

— Dă-i încolo de franţuz, sbieră Doyle. Şi-aşa nu face două parale.

Andy începu să alerge ca o pisică în lungul trujn-chiurilor, apucă pe franţuz cu cangca şi-l scoase din , apă, pe urmă lunecă, fu prins de curent şi dispăru sub un potop de apă, chiar la gura vâltoarei, în mijlocul unui iad de ghiaţă, de buşteni şi de apă.

De nenumărate ori în vara aceea şi în timpul iernii următoare, Barney se trezea din somn ţipând îngrozit, şi maică-sa ştia c'a visat din nou că stă în mijlocul dulbinei, cu ochii îndreptaţi spre locul de unde trebuia să apară capul cu părul roşcat al lui Andy, pe deasupra căruia mugea apa şi trunchiurile copacilor şi ghiaţa pârâia cu glasuri de tunet. Dar capul lui Andy nu inai ieşi niciodată la lumină din mormântul lui de ape.

Ncllie .şi Bara ev Glasgow aveau cu lotul două sute dc do 11 ari puşi de o parte. Ultima umbră de drăgălăşenie a lui Ncllie, din vremea când era fată, attuu dispăruse. Umerii obrazului i se prăvăliră în afară, puternici şi urâţi la vedere, ochii ii căzuseră prea adânc în orbite, părul' bogat nu mai avea strălucire şi pe obraji îi apăruseră

două pete mari şi roşii care păreau că sunt făcute cu văp'sca. Devenise o femeie uscată şi îmbătrânită înainte dc vreme.

— Pentru oameni ca tine nu se mai găseşte nimic de făcut în mijlocul codrului, declară ea cu glas sălbatic, întorcându-sc spre Barncy. Pronunţă „mimie", aşa cum se obişnuia în Irlanda de miazănoapte şi cuvântul păru, eu atât mai plin de dispreţ. – *Mintie* de făcut în codru, pentru oameni ca tine, şi cred că pentru amândoi va fi mai bine să plecăm odată pentru totdeauna din părţile acestea.

— Mie-mi place viaţa din codru, răspunse Barncy. Eu voi deveni un tăietor de păduri. Voi deveni un tăietor mult mai priceput decât ei toţi, la încărcatul buştenilor, la mâna rea plutelor şi la tot ce se cere în exploata rea unei păduri.

— Da, şi moartea te va pândi în fiecare clipă, pârtii când se va întinde şi va pune mâna pe tine, ripostă Nellie cu amărăciune.

Dar pentru el codrul reprezenta tot ce-şi dorea În viaţă. Băiatul nu împlinise încă nici cinsprezeee arii.

Cu gura, cu stăruinţa, cu amăgirea şi tot felul <l@ făgăduieli reuşi să obţină slujba do bucătăreasă a urnii cantonament de tăietori. În codrii din Wisconnn *ş*| Miehigan :iu se ponveni*e încă de o femeie cure «ă fie bucătăreasă a unui cantonament. Era unul dmire* nuuwtuoaiele cantonamente ale lui .led Ilewitt şi supră-

veghetorul nu ştia nici el tocmai bine, dacă femeia aceasta uscată şi feroce a reuşit să-l convingă sau numai l-a intimidat cu stăruinţele ei.

Hrana era amănuntul cel mai important într'un can? tonainent de tăietori. Cantonamentul care avea reputaţia că dă bine- de mâncare, avea parte.de lucrătorii cei mai pricepuţi. Pe ei îi interesa mult mai mult hrana, decât simbria pe care o primeau.

Toate acestea -Ncllie Glasgow le ştia destul de bine.

— Mi-ai spus că întreţinerea oamenilor din cantonamente te costă prea mult şi Iiewitt a început să-ţi ceară socoteală. încearcă şi fă economii, şi te vei convinge că toţi tăietorii te vor părăsi. Lucrul acesta îl ştii foarte bine. Ce ştiu bărbaţii care fac bucătărie despre aroma carc trebue dată unei mâncări? Jumările şi ciorbele se găsesc astăzi şi la margine de drum. Ca să ai o mâncare gustoasă, de să lingi tingirea, trebue să ai la bucătărie o femeie care- să ştie să-i dea gustul.

Supraveghetorul era un uriaş cu inima de aur, iu vârstă de douăzeci şi opt de ani sau pe aproape – irlandezul Tom Melendy. Pe Andy îl cunoscuse, şi după moartea lui, Andy devenise un fel de erou al codrului. Povestea celor două accidente ale lui, când scăpase din ghiara morţii, ca a treia oară să sară în apă şi să salveze pe un franţuz netrebnic, cu preţul propriei sale vieţi, era colportată acum împrejurul tuturor focurile de noapte ale tăietorilor şi în toate barăcile, din capătul oel mai extrem al peninsulei Michigan, până la Groen Bay.

Coborând în oraş pentru a-şi aduna lucrătorii de care avea nevoie în timpul iernii, Melendy profitase de ocazia ca să-şi radă barba ce-i crescuse peste iarnă. Acum arăta tânăr .şi stângaciu, aşa că nu putea dovedi cu femeia aceasta disperată şi neîmblânzită.

— Ai dreptate, Hewill a început să-mi ceară socoteală. Despre un bărbat care dispune de averea pe care o urc el, nu ţi-ar veni să crezi... dar poate c mai bine

să nu vorbesc despre omul în slujba căruia mă găsesc. Cred că aşa se pot aduna milioanele... alergând după gologani mărunţi... Ce să-ţi spun, doamnă Glasgow, suntem cu toţii profund mâhniţi de ceea ce ţi s'a întâmplat...

— Din mâhnirea dumneavoastră nu va putea trăi nici băiatul şi nici cu.

— Poate voi izbuti să găsesc o însărcinare pentru băiat.

— Este prea tânăr. Ar însemna să se omoare, îndeplinind treburi pe care trebue să le facă un bărbat, când oasele lui sunt încă moi ca ale unui copil de leagăn. (Ceva mai târziu lîarney fu obligat să desmintă această afirmaţie, luptându-se cu mâni le .şi cu picioarele). Uite ce, domnule Melendy. Treburi ¡>e care să le îndeplinească bărbaţii, se găsesc destule. Eu voi face de mâncare; asta este treaba de femeie şi nu de bărbat, iar dumneata vei face economie, chiar înainte de a mă [nuta lu încercare. Îţi voi face economii şi din felul în curo voi conduce Imcălăria, căci la aşa ceva eu sunt foarte pricepută. Pe deasupra iţi dau pe Barney, ca băiat du serviciu şi ajutor la bucătărie, cu -şase dollari [>e lună în afară de mâncare şi dormit. Mă imn chezăşie ixntru el, că va luciu ca să vrednieeuscă această suma.

— Oamenii nu se vor învoi la aşa ceva.

— Nu se vor învoi, clar mâncările pregătite «le mine le vor plăcea. Cu cât le voi fi eu mai puţin simpatică, va fi cu atât mai bine.

Melendy avusese dreptate; când intrară în baracă «ţi văzură pe femeia aceasta înaltă şi uscată, în nuni eu lingura de bucătărie, începură să murmure şi să protesteze; printre mese şi împrejurul plitei alerga băiatul cu obrazul rumen ca al unei fete, cu părul negru şi genele lungi; cum era să le placă oamenilor acestora aşa ceva. Asta era adevărată şcoală pentru domnişoare, nu bucătăria unui cantonament de tăietori. Dar după ce trecu prima săptămână, toţi făceau sluj în faţa ei, ca

niște trepăduși, și tot ca pe niște trepăduși îi trata și ca, afară de mâncarea pe care le-o pregătea. Hrana semită în timpul acestei ierni în cantonament, deveni un fel de legendă pentru tăietorii de păduri.

„— Ascultă-mă ce-ți spun – până .și merindea acestui cantonament este mai gustoasă decât mâncarea ce se servește în zile de sărbătoare în alte cantonamente", spuneau ci. Merindea era o mâncare rece pe care lucrătorii o luau cu ei, când se întâmpla să taie copaci într'o regiune prea depărtată de cantonament, pentru a se putea întoarce la amiază, ca să mănânce o mâncare caldă în baraca bucătăriei. Fără îndoială vorbele acestea de laudă erau exagerate, dar în orice caz conțineau și un sâmbure de adevăr. Ncllic Glasgow făcea parte dintre femeile neobișnuite și pline de imaginație care nu ezită să „arunce" o mână de mirodenii în oalele puse la foc. Era foarte priceputâ la pregătirea pâr- joalelor, a sosurilor și a pâinii calde. Chiar o singură calitate dintre acestea ar fi fost deajuns ca s'o facă as- lebră într'un cantonament. Pârjoalcle ci de bocanci, care erau mai puțin costisitoare decât orice mâncare, fiind făcute mai mult din stafide, melasă și oțet erau adevărată capodoperă. Pregătea mazărea nu în oale do cioaie, pe plita <lin bucătărie, ci așa cum trebuia, într'o groapă făcută anume. Spuse lui Baijney să sape o groapă ceva mai adâncă decât căldărușa ei, în pământul înghețat de afară, și după ce aţâţă un foc sdravăn pe fundul ei,

şi după cc pereţii gropii fură bine arşi, acoperi căldăruşa bine de tot, apoi o băgă 111 groapă .şi o aşeză pe aşternutul de jăratic din fund; împrejurul ci strânse restul jăraticului ,şi pe deasupra ii puse un strat gros do cenuşă. Căldăruşa o lăsă toată noaptea în groapa ci de spuză ,şi dimineaţa următoare mazărea luneca po gâturile tăietorilor ca nişte picături de untdelemn aromat

La Nellie nu se prindeau niciun fel de prostii şi avurăţ foarte curând ocazie să facă această constatare. înainte de asta fusese o fată veselă căreia ii plăcea să se distreze, dar acum devenise femeie înăcrită. Asta din pricina boalci carc-i măcina sănătatea, dar ei nu bănuiau şi nici Barocy 11'avea de unde să ştie. Viaţa aceasta, nu era pentru un băiat ca el, căci trebuia să muncească ea up rob. Fără îndoială în timpul acestei ierni clii- nuite în mintea lui se trezise gândul ca într'o bună zi să-l facă pe bătrânul Ilewitt să-i plătească jx'ntru toate suferinţele prin care trece; gândul lui era să devină jnai bun decât toţi tăietorii aceştia giganţi, pentru care alerga acum de dădea în brânci, şi pe urmă să ajungă om l>ognt, foarte bogat.

Femeia şi băiatul dormeau într'un colţ al uriaşului bo relei u de bârne în care era bucătăria. Aveau un culcuş îngrozitor, dar de vreme ce fusese crescut cu totul altfel, mirosul din baraca în care dormeau tăietorii, cu uşile şi ferestile închise hermetic, cu soba dela mijloc în car« toată noaptea ardea focul, cu aburul lvooancilor şi sd ciorapilor puşi la uscat, cu hârzobii din care se desprindeau mirosuri îngrozitoare, toate acestea îi erau insuportabile. Probabil Ncllv ¡1 ţinea lângă ea şi pentru a se proteja po ea însaş. Dar prveauţiuneu aceasta era de prisos, căci oamenii s'ar fi gândit mai curând să se apropie de o pisică sălbatică, decât de o femeie ca ea.

La început tăietorii îşi bateau joc de Barncy şi încercau să-l întărâte. Râdeau şi se coteau, iar ochii le fugeau pe de laturi. Pe urmă unul dintre ei – om venit dc curând şi care nu ştia cum a ajuns femeia şi băiatul .în situaţia aceasta, – se uită la el dintr'o parte şi scuipă, apoi strigă în bătaie dc joc:

— Ile-he-he; băieţaşul neichii, nu te duci să-ţi dea .maică-ta ţâţă?

Fără să mai aştepte, Bamey sări pe el, cu pumnii, cu picioarele şi cu dinţii. Lucrătorul era un om voinic şi cel puţin dc două ori mai în vârstă decât Barney, Luat pe neaşteptate şi datorită unui elementar simţ •de bunăcuviinţă sau probabil faptului că nu bănuia de ce este capabil băiatul, îl opri să întrebuinţeze toată puterea împotriva lui. În clipa următoare îl văzură că se întinde plin de sânge pe duşumele şi leşinat. După întâmplarea aceasta lucrătorii încetară să-şi mai bată joc dc el.

Ncllie Glasgow făcu slujbă de bucătăreasă toată iarna aceasta. Coapse kilometri întregi de pâine, sute de pârjoale mustoase şi împănate cu fructe uscate, movile întregi de fripturi care abureau plăcut, şi fierse râuri întregi de cafea şi ceaiu pentru tăietorii pe caro îi avea în grijă. însărcinarea ei era sisifică şi fără sfârşit. Nici nu termina bine cu servirea unei mese şi trebuia să înceapă pregătirile pentru cea următoare. Auzise de nud te ori poveştile care circulau pe socoteala lui Bunyan, gigantul tăietor şi calităţile pe care i le atribuiau oamenii lui. Legendele acestea le cunoşteau toţi lucrătorii din cantonamentele ce se găsesc în codrii dintre Canada şi Wisconsin – de fapt erau cunoscute în toată lumea unde se taie copaci şi se transportă buşteni. Ea nu lo putea suferi. Exagerările culinare şi gastronomice care

dîstrau pe tăietori în timpul cât stăteau adunaţi împrejurul focurilor de noapte, deveniseră pentru ca triste realităţ i.

Lucra mai mult decât un bărbat .şi ferea băiatul de corvezile grele, de câte ori i se oferea ocazie. Umerii obrazului arătau acum ca nişte capete de piroane şi ochii ii deveniseră enormi în mijlocul obrazului ca de hârcă. Rochia curată de pânză atârna de pe ca ca o sdreanţă ¡atârnată pe o prăjină. Enormele cantităţi de mâncare pe care trebuia să le prepare zilnic şi lăcomia oamenilor d împrejurul ci ii pricinuiau o silă fizică. În cele din urmă ajunse să nu mai mănânce altceva, diecât o coajaf de pâine şi să bea o ceaşcă de ceaiu fierbinte şi negru. Altceva nimic.

Era în luna Martie, când sezonul tăietorilor se apropia de sfârşit şi trebuia să înceapă co!>orârea buştenilor ¡>e â]>c, imediat ce sc vor topi zăpezile; «led Hewitt soşi pe neaşteptate ca să viziteze cantonamentul. Cu el venise şi Swan Rostrom, gigantul suedez care era în..¡vectorul general al tuturor cantonamentelor pe car* le avea Hc\yitt în această regiune.

Nellie avusese ocazie şi în Stalul Mâine să vadă' oameni de felul lui Hewitt – cu buzele subţiri, cm ochii ea mărgelele, cu un nas coroiat ca ciocul păsărilor dc prudă, cu glasul ascuţit şi metalic, om scump la vorbă – urmaş al pionierilor tenaci şi prevăzători care veni.ser* în America numai de dragul câştigului [>e care l-ar putea realiza. Labele lungi şi .subţiri ale picioarele le mişca uşor şi cm băgare de seamă cu o pisică. Era îmbrăcat ia haine rigide de oraş care- păreau ciudate şi neobişnuit¹ în această regiune unde oamenii umblau m «curtscioi d* poatjav. Alături de statura, de Viking n lui .Su im Ho#tft00%- Hewitt, părea mititel, ca un fel de manechin.**

Era în timpul amiezii. Mâncarea aburea pe plită, gata pentru oarda lucrătorilor care tocmai acum începeau să. se. scurgă din baraca dormitorului spre bucătărie. Nellic, în mână cu lingura mare, sta întocmai ca o vestală întunecată alături de altarul ci în flăcări, zeitatea pe care o servea şi carc-i măcina energia.

Ilewitt se opri în faţa ci, alături cu Swan Bostrom,. ca un uriaş lângă un pitic.

— Va să zică dumneata eşti femeia cu numele Glasgow,. ciripi el.

— Eu sunt doamna Glasgow, răspunse Nellic cu glasul adânc şi specific irlandez. Cele două pete roşii de pe obraz se accentuară numaidecât şi deveniră un fel de rumenealâ întunecată carc-i acoperi şi fruntea şi gâtul,

— Swan îmi spune că' deşi eşti femeie, ai risipit foarte puţini bani şi totuş ai dat oamenilor mâncare bună.

Luminile ochilor căzuţi adânc în orbite fulgerară spre el.

— În iarna aceasta ţi-am economisit cu uşurinţă cel puţin o mic de dollari, numai în cantonamentul acesta, singur, după cum bine ştii şi dumneata, dacă ai cercetat registrele lui Melendy. Ori dumneata nu eşti omul care să viziteze bucătăria, înainte de a trece pe la biroul cantonamentului.

Iiewit începu să ridice unul după altul capacele de pe căldări şi de pe oale, plecându-şi obrazul uscăţiv, ca să vadă ce este înăuntru şi mirosind. O ciorbă groasă de fasole, friptură de vacă şi o plăcintă cu stafide.

— Carne proaspătă, huîm? Acesta este adevărat praznic. Voi lua şi cu o bucată.

— Aşează-te la masă, răspunse Nellic înţepată, căci. şi că, ca şi toţi ceilalţi bucătari, se ferea să poftească pc; cineva, când era vorba să-i dea de mâncare.

-- Probabil ai fost informată că voi veni. Ţi-a spus Mclendv, nu-i aşa ? Şi ai vrut să le lauzi cu cc ştii să faci.

Bamcy tocmai alunei se întorcea de afară, unde fusese ca să cheme oamenii la mâncare. Văzu obrazul roşu al mamei sale, ochii albaştri şi strălucitori ai lui Swan Boslrom uilându-sc gravi la cel care ridica unul după nitul capacele oalelor de pe plită, şi auzi vorbele jignitoare ale lui Hewitt. Din ziua încăcrării din care ieşise victori-os, îşi asumase rolul de protector al mamei sale. ■Vasă zică omul acesta dinapropierea lui era Hewitt: pe care el încă ivu-l văzuseniciodată. Auzise oamenii vorbind despre el de sute de ori; pe omul acesta ¡1. ura do un an întreg, cu ura nedomolită şi nejustificată a unui băiat de vârsta lui; în clipa aceasta ¡1 dispreţuia pentrucă era atât de sfrijit si de mic în ţara aceastii u oamenilor de statură gigantică; ţx' omul acesta îl ura pentru milioanele pe care le avea şi pentru felul în care urâta acum Nellie Glasgow, dar si din pricina unei spaime nelămurite pe care i-o pricinuia prezenţa lui aci în cantonament.

Oamenii începuseră să se aşeze la mese. întârziase cu împărţirea ciorlnd; smulse lingura din mâna mamei sale si o băgă cu violenţă în cazan, a.şa că ciorba stropi pe din afară şi câteva picături căzură ţx* hainele orâ- şănesti ale lui Hewitt.

Ei, să fii afurisit! ţipă Hewitt.

le poftesc să Yorlx.'şli ca un om civilizat, ţipă Bamcy ca ieşit din inintj.

Urmă o clipă de tăcere grea.

Hewitt îşi şterse o picătură de ciorbă de pe. mâneca hainei şi se uită la ol cu blândeţe.

Va să zică tu oşti băiatul, z.ii*c cl. Eşti un băiat drăguţ. Dar văd că te străduesti să desinmţi FclwjUn care arăţi. De un băiat ca tine aş fi avut şi eu nevoie. Copilul meu e fată, şi una foarte supărăcioasă.

Se aşează la masa lungă care era acoperită cu o muşama curată. În mijlocul tăcerii ca de biserică, obişnuită în timpul mesei, lîcwitt mâncă supa, bucata de pâine, friptura, plăcinta, bău cafeaua, fără să-şi fi scos pălăria şi cu haina păturită cu grijă sub cl pe laviţă. Se ridică apoi în picioare, îşi strânse şalul împrejurul gâtului şi-şi îmbrăcă haina. Pe urmă se îndreptă spre Nellie care sta în apropierea plitei.

— Mâncarea a fost foarte bună, *madam,* declară el. Chiar mai bună decât ar îi în stare s'o facă pretenţioasa bucătăreasă pe care o am în casa mea din Butte des Morts. Poftim, acesta este un fel de a vorbi civilizat; spunc-i şi băiatului, adăugă el şi începu să râdă. Apoi se strecură afară, cu paşi uşori şi grăbiţi.

Nellie Glasgow părea că nu l-a auzit. Acum obrazul ei nu mai era aprins, ci era cenuşiu ca o mască umedă de lut. Swan Bostrom mai întârzie o clipă. întinse braţul şi puse mâna pe umărul femeii:

— Nellie, asta a fost mâncare adevărată, declară ol învârtindu-şi scobitoarea între dinţi, puţin cam stângaciu şi uitându-se la ca din înălţimea lui de uriaş.

Vorbea cu glasul monoton, caracteristic suedezilor colonizaţi în America; accentul adus de acasă, nu l-a abandonat niciodată. Un gigant cu suflet bun şi fără de prihană, iar femeile când se uitau la cl, îşi simţeau trupul înoalc din cauza dorinţei. Avea un obraz ca de fată. Trăsăturile lui erau rigide şi blânde. Ochii lui albaştri aveau o calitate neobişnuită. Erau de coloare albastră închisă, jiu prea mari şi puţin oblici spre coada pleoapelor, dar erau atât de strălucitori – o strălucire specifică —| încât păreau că reflectează lumina din sufletul lui .şi înflorau pc ccl care se uita la ci – întocmai ca sclipirea safirelor. În pădurile din miazănoapte se spunea: „Este dcajuns ca Swan să se uite la femei, ca ele să înceapă să se topească şi să se reverse peste el, întocmai ca melasa peste o frigare. Nu-i rămâne altceva de făcut, decât să se

lăse în brânci şi -să înfulice".

De astă dată Nellie Glasgow ridică fruntea şi se uită la el. Trecuse demult de vârsta când s'ar fi putut uita la el ca o femeie la un bărbat. Prin tulbureala de lumină dimprcjurul ei i se păru rotund ca o lună plină şi roşie, cu scântei ciudate ca de electricitate şi de veselie care scăpau din ochii lui. Plecă fruntea şi-şi şterse sudoarea în căuşul braţului.

— Acum sunt sigură că va da băiatul afară, şi cu el mă va da şi pe mine.

— Da de unde, încercă Swan s'o liniştească, i-a făcut- şi lui plăcere.

Plecă apoi repede, ca să-şi ajungă stăpânul. Baraca bucătăriei răzhubuia de paşii tăietorilor care plecau buluoindu-se, ca o cireada de bizoni, după ce terminaseră de mâncat. Barnev aduna grămadă farfuriile de tinichea. Din când în când arunca spre maică-sa câte o privii-a sfioasă, ca atunci când te ştii vinovat de ceva.

I se părea cu se sufocă în baracă, aproape de plită, deşi tremura din tot trupul. Probabil odată eu sosirea primăverii se va îmbolnăvi din nou de *tnamuri-ciu.* .Astă seară voi lua chininâ, îşi zise ea, cu gândurile tulburi, apoi se întoarse repede .şi apucă spre uşă. Secmpiedeeu de prag când il trecu şi traversă rcjK'dc curtea cure era lunecoasă .şi umedă, din pricina glieţei topite, u fânului şi noroiului pe curc-l bătuciseră sule de picioare. Sc opri la pompa de apă cure era pe o ridicătorii de teren, la o mică depărtare de baraca bucătăriei. îşi scoase

Vo[illegible] de apă limpede şi rece, o bău cu lăcomie, îşi mai scoase una, respiră adânc şi lăsa din mână ulcica de metal, aşa că se auzi sdrângănind în lungul lanţului ci de fier. Rămase nemişcată po această ridicătură de teren, întocmai ca o sperietoare de ciori, profilată pe cerul albastru de Martie, pe frunzele întunecate ale pădurii de cetină şi pe bârnele îngălbenite de soare şi vânturi ale barăcilor. Rochia-subţire de pânză i se învălura împrejurul picioarelor, purtată dc vântul aspru din miazănoapte care trecuse în drumul său peste lacuri îngheţate şi mii dc kilometri pătraţi de câmpii aşternute cu zăpadă. Bluza îi era descheiată la gât, aşa cum şi-o lăsase ca să poată suporta mai uşor căldura plitei. Părul îi atârna în laţe, răscolit de vânt şi fără să-şi dea seamă, cu un gest de impresionantă cochetărie feminină, ridică mâna eiotoroasă ca să şi-l netezească. Rămase nemişcată,, cu ochii ficşi, ca o fantomă. Caii care veniseră la jgheab ca să bea apă, ridicară ochii blânzi şi se uitară la ca.

În timpul nopţii ce urmă după aceea, trupul îi dogora ca o, flacără şi tremura ca scuturată de friguri. Chinina nu-i folosi la nimica. Curând după aceea începu să horcăie. Melendy ştia că până la depărtare de o zi, nu se găseşte niciun doctor. îşi dete numaidecât scamă că arc o pneumonie. înainte de a muri, il făcu să-i Tăgăduiască, c'o vor îngropa în cimitirul din Iron Ridge, deoarece prevedea că va muri, şi în ultimele clipe ochii ci erau plini de sfaturile pe care ar fi vrut să le dea tânărului Barney, dar pe care nu le mai putea formula în cuvinte, căci nu avea putere. •

Cei din cantonament făcură un sicriu de scânduri albe şi-l aşternură cu ramuri dc cetină, căci nu aveau alte perne pe care să întindă trupul ei lipsit do viaţă. Ap-oi încărcară sicriul pe un car tras dc cai şi la primul popas

înjugară boii, ca să-l ducă în lungul potecilor din codru, până la ţărmul fluviului Black River; aci făcură o plută marc de formă pătrată, din trunchiuri cioplite, legato laolaltă, un fel de plută do caro tăietorii întrebuinţează adeseori, pentru a transporta buştenii până la un punct de încărcare. Gheaţa se topise şi apclo fluviului coborau repede. Aşezară sicriul în mijlocul plutei uriaşe şi lângă el sta Bar nev în picioare, îmbrăcat în scurteica lui vărgată de colori luminoase, roşii şi verzi, încălţat cu bocancii grei si cu căciula trasă adânc peste ochi. Făcuseră şi două cârme lungi pe care le prinseseră una în partea din faţă, cealaltă în partea din urmă a plutei şi fiecare cârmă era manevrată de trei oameni c#re se străduiau şă ţină pluta, pe mijlocul torentului care alerga uşor, ducând cu el la vale această stranie plută care cobora în mod inexorabil, ca şi moartea însaş. Tăietorii opriţi pe ţărmul apei rămaseră cu capetele descoperite, până când fluviul făcu o cotitură şi pierdură din vedere acest trist cortegiu funerar. Pluta col>ora la vale cu băiatul care-.şi încleştase mânile pe capacul sicriului, ca să-l ţină nemişcat.

Drept prohod de ingropuro avu fâsâirea .şi pârâilul sloiurilor de ghiaţă care .se mcăleeau unele peste altele, plescăitul cârmelor în oglinda apei, suspinul şi gemătul vântului în adâncul codrului de brazi.

Băiat de serviciu la toate. Dar acum era cu totrul alt-ceva. Îi rugase să-i dea posibilitate să devină şi el tăietor, alături de ceilalţi, şi Tom Mclendy, sentimentalul irlandez, ar fi fost gata să-i împlinească dorinţa, dacă nu s'ar fi lovit de Swan Bostrom, suedezul încăpăţânat care nici nu voia s'audă de aşa ceva.

— încă nu se poate să ţi se dea slujbă de tăietor, declară el, când oasele dumitale sunt ncdesvoltate şi moi. Nu vrei să te mai întorci în cantonamentul Four Camp tunde a murit maică-ta? Bine! Iarna viitoare te vei duce în cantonamentul Camp Three; este un cantonament bun, în apropiere de Iron Ridge unde eu voi avea cartierul general. Fii liniştit că iarna ce va urma după aceea, voi face din tine un tăietor do mai mare dragul.

— Oasele mele nu sunt ncdesvoltate şi nici moi! protestă Barney. Sunt în stare să taiu un copac tot atât de bine ca şi oricare dintre ei; poate chiar mai bine. Tatăl meu a avut grijă să mă înveţe la vreme. Cel puţin jumătate dintre tăietorii pe carc-i aveţi, taie copacul ca să cadă împotriva vântului şi împotriva înclinării lui; până şi tăietura de topor o fac acolo unde n'ar trebui făcută. I-am văzut la lucru. Eu ştiu şi să încarc buştenii unul peste altul. Ştiu să conduc un jug de cai sau de boi. N'ai decât să te uiţi la franţujii care sunt

la tunjală. Oamenii aceştia ucid animalele.

— Da, ştiu şi văd că chiar acuma eşti un băiat foarte priceput. Pariez, că dacă tatăl tău sau maică-ta ar putea să le vadă cât eşti de priceput, ţi-ar trage o sfântă du bătaie, ca să te sature de voie bună.

Dar amănuntul cel mai ciudat era, că însuş bătrânul .Ied Ilewitt stăruise ca Barney să fie păstrat în slujba de băiat de serviciu la toate. Dase instrucţiuni lui Swan liostrom şi-l dăscălise cu glasul nasal şi monoton, obişnuit intre oamenii de afaceri din America.

— Mi se pare că este un băut priceput, dar

Şar putea să fie ceva mai preciput decât ar fi nevoie pentru vârsta lui. A fost întotdeauna împreună cu părinții săi, nu-i aşa? N'ai decât să-i încredințezi slujba de băiat de serviciu şi de ajutor la bucătărie, dar să nu-i faceți nicio îngăduință. încearcă şi te convinge, poate va fi în stare să facă față ambelor însărcinări.

Toamna următoare, când începu sezonul tăiatului copacilor, Barney îşi luă buceeaua la spinare şi intră în codiu. În comparație cu drumurile pe care lc făcuse cu câțiva ani în urmă, drumul acesta era uşor, deoarece fusese tăiat anul trecut şi reparat, iar pădurea nu era încă rasă 111 întregime, împrejurul acestui cantonament. Cantonamentul era bun, şi Jed Ilewitt ştia că succesul tăieturilor «lin timpul iernii depinde în mare măsură de hrana pe care o «lai tăietorilor. Nu era de acord însă tu aşa ceva, «lar la stăruințele lui Swan Boslrom, care era un .-wtxlcz încăpățânat, trebuise să cedeze.

Cantonamentul Threc Câmp avea împrejur treizeci şi «loi «le kilometri pătrați «le pădure, ¡legiunea ineă nu fine se în întregime devastată «le pini. Barney care tlc-veuiso mult mai puternic decât şi-ar fi putut închipui bătrânul J«xl Ilewitt despre sine însuş că va deveni vreodată, termină cu această esență în anul 1902, şi nu lăsă nctăiat decât moliftul, frasinii, fagii şi lăstarii de gorun. Dar şi aceştia se terminară înainte do devastarea completă a codrilor.

Se adunaseră toți; plutaşii, oei care lucrau cu topoarele la curățitul scoarței, cioplitorii, tăietorii de vite şi toți tăietorii de copaci. Vârsta acestora varia între optsprezece şi şaptezeci şi cinci de ani. Unele William avea şaptezeci şi cinci de ani, dar nimenea nu-l întrecea la căratul buştenilor cu carul. Gura şi buzele lui era ca o curea, din cauză că mestecase turte do tutun între dinți, de peste jumătate de veac. Până şi cailor le dădea câte o muşcătură din turta de tutun. Când o scotea din buzunar, caii întorceau capetele spre el şi-l priveau cu ochi

lspititori; Will îi răsplătea câteodată, ¡dacă se întâmpla ca tocmai în ziua aceea să fi fost ascultători şi cuminţi. Uneori începea să se plângă din cauza banilor pe carc-i clieltucştc cu tutunul, dar pe tonul caracteristic omului care-şi tratează prietenii, şi ei nu se gândesc niciodată să-l trateze pe el. Lucrătorii făceau glume pe socoteala lui, de fiecare dată când li se oferea ocazie:

— Unchiule Will, telegarii dumitale nu sunt gentlemeni, căci dacă ar fi, tc-ar mai trata şi ei din când în când cu câte un tutun.

Unchiul Will ţinea la caii lui şi nu admitea ca cineva să le aştearnă scara paiele; în fiecare dimineaţă se scula la orele patru şi le dădea de mâncare şi-i adăpa.

Pete Devine, care era la cealaltă extremitate a vârstei, n'avea mai mult de optsprezece ani, dar cu toate acestea era unul dintre cei mai pricepuţi plutaşi cu cangca pe apele fluviului. Era agil de picioare ca o pisică şi expert în transportul buştenilor pe apă, datorită faptului că

luni de-a-rândul făcuse exerciţii în picioare pe un butoiu în care fusese carne afumată de porc, .şi pe care il făcea să se învârteascâ ţinându-şi echilibrul. Cu fie* care săptămână ce trecea, înainta cu butoiul tot mai repede şi intre celelalte jocuri primitive ale cantonamentului, la acesta ajunsese neîntrecut – până când sosi Barncy – ca la un an după aceea să i-o ia înainte.

Datorită cine ştie cărei împrejurări, lucrătorii aflaseră numele lui şi acum ii ziceau cu toţii Gusto. Ei, Gusta; fecior de bucătăreasă!

Cât fu iarna aceasta de lungă, i se păru că nu va mai avea niciodată parte să doarmă după pofta inimii» De fapt el era obligat să doarmă într'un colţ al barăcii, împreună cu ceilalţi tăietori, dar pentru asta ar fi trebuit să aibă alt stomac decât cel ¡>e care-ı avea. Andy şi Nellie Glasgow il crescuseră prea alintat. Threo Câmp era format, ca majoritatea cantonamentelor de tăietori, dintr'o baracă ia mire dormeau lucrătorii, baraca bucătăriei, biroul, şoproanele şi potcovăria. În baraca lucrăr torilor mitulirurile erau înşirate pc două rânduri în lungul puiuţilor, saltelele erau umplute cu fân sau cu paie, păturii* erau cenuşii, miroseau urât şi erau plin® de pâdtichi:®te^p capăt al barăcii era o albie căptuşită cu zâne, pitjhXc care se mişcau roată j>e o prăjini scurtă, amândouă capelele în jwrete, şi un Ivutoiu cu a]ţ pentru spălat. lu biroul caro servea şi ca depozit, erau, maldărele de scurteici, flanele, lulele, ciorapi, câteva A^ri de hârtie şi rechizite de scris şi tutunul pun tn^^Hră teri; aci dormea miprawgh-ctoml cac-U^^jjtftuiuiMincţionarul şi cel care calcula copacii tâiaţj – cu ■ptcuvânt arisUK'raţia.

Baniey tşi luă jlăturile şi duse să se culce în grajd, împreună cu caii. De faj>t în tot ca u bona mântui*

ar fi fost locul cel mai curat unde ar fi putut dormi. În loc de aşternutul din baraca sgomotoasă, cu păturile umede, aci avea culcuşul în fânul care mirosea plăcut. Iar în loc de sforăitul şi şueratul oamenilor bărboşi, aci nu auzea decât din' când în când caii care băteau din picioare în stratul de paie, aşternut pe podelele de lodbe, sau când îşi frecau trupurile uriaşe de stâlpii boxelor, dar acestea erau sgomote uşoare cu care se obişnuise şi nici nu le băga în seamă. Pentru el caii începuseră să devină tot atât de importanţi ca şi fiinţele omeneşti. Aşa că cei care trăgeau la ham, veneau după el ca nişte căţei ascultători.

Tliree Camp era un cantonament mare, format din optzeci şi cinci de oameni şi douăsprezece perechi de caL Pe ţărmul fluviului erau enorme cantităţi de buşteni. În unele secţiuni, tot din patruzeci în patruzeci de kilometri, erau milioane de metri cubi. Clădirile cantonamentului erau la jumătate drum intre regiunea unde se făceau tăieturile şi locul unde se descărcau buştenii. În iarna aceea stropitoarele cu care întreţineau drumurile, mergeau în fiecare noapte, până la ziuă, aşa că drumul era o singură pătură de ghiaţă din codru până la ţărmul apei. În fiecare seară caii trebuiau să fio în cantonament; jumătate dintre ¡ei soseau din codru, cu săniile încărcate de trunchiuri, ca dimineaţa următoare, să coboare până în marginea fluviului, cealaltă jumătate cu săniile. goale, pentru ca în zorii zilei să plece la încărcat în regiunea tăieturilor.

La trei după miezul nopţii Barney ieşea din culcuşul său de pături şi fân, în acrul tăios al dimineţii înghemate, înainte de toate trebuia să aţâţe focurile; unul în baraca bucătăriei, unul în baraca lucrătorilor şi al treilea în biroul supraveghetorului. Flăcările focurilor trebuiau să joace şi să dogorască, pentru a îmblânzi atmosfera înghemată din miazănoapte. Imediat ce sobele începeau să duduie, trebuia să plece tiptil, să trezească surugii. Dar ix)n(lui acesta trebuia să-l facă, fără să trezească din

somn pe ceilalți oameni. Un băiat de serviciu la toate care este gălăgios, înseamnă că a doua z.i rămâne fără slujbă.

Surugii își îmbrăcau hainele groase și se ridicau în picioare, buimăciți de somn, se duceau la grajduri, unde dădeau cailor de mâncare, îi țcsălau, îi adăpau si puneau hamurile pe ei. După ce se întorceau în cantonament, terminau cu încălțatul și mușcau un colt din turta de tutun ce-o aveau în buzunar, ca să-și astâmpere foamea, până la orele cinci, când se dădea seminalul ca să *n>c* așeze la masă. La patru-jumătatc Harney trezise tăietorii. Lucrătorii bărboși se întorceau j>e cealaltă parte, ca niște monștri în timinil hibernării, și coborau de]>c mindire. Acum erau jhi jumătate îmbrăcați și înce- j>eau să-și încalțe ciorapii groși care în timpul nopții trecute imcseră întinși la uscat pe rastclul din apropierea sobei, aj>oi se înșiruiau unul lângă altul ca să se S]>ele. Haracn inccjxa să se cutremure tic ră suflul și sforăitul lor în fața albiei de șjiălat, dar sgomotele acestea întreceau cu mult projxirțiilo ablațiunilor do care aveau nevoie.

Din clipa în care coborau de j>o mindiruri, până când era înghițită ultima lmlcă trasă în frigare și ultima Lip;< unsă cu sirop de ulm, aproa]>e nu se auzea nicio vorbă. Mâncarea era îngrămădită pe mese – lipii, mazăre fiartă la cuptor, came tle jx)rc afumată, cartofi, pA'r- juăle, plăcinte rumene. Mâncau cantități enorme și după fi «ea re lmbucăUiră, trăgeau câte o gură tle cafea fierbinte. lbirney alerga neostenit dela jdita la nwsâ și

înapoi. În fața plitei, ca și Nellie odinioară, tronă un finlandez șașiu pe care tăietorii îl botezaseră Chink, De ceea ce oamenii aveau nevoie, se întindeau peste masă și-și luau singuri, fără să scoată nicio vorbă. Cafeaua era în ibrice, lipiile erau așezate grămadă, carnea în castroane cât era masa de lungă, dela un capăt la altul.

Nu se auzea decât mestecatul grăbit al fălcilor și oamenii înghițeau și se umflau în pântece. Pe urmă ieșeau din nou și se îndreptau spre baracă, unde-și îmbrăcau scurteicile, încălțau ciorapii lungi de lână și șoșonii de cauciuc. Din curtea cantonamentului venea chiuitul surugiilor. Iloa! Diii! Trezește-te! Farta! și se auzea susurul mut al hamurilor. Oameni pe jos și în sănii, apucau unii la deal, alții la vale, fiecare după treburile ce le avea în seamă, prin îngânarea de lumină a zorilor. Unii dintre aceștia se întorceau la amiază, ca să mănânce; alții care trebuiau să intre prea adânc în codru, se mulțumeau cu merindea – sandwicluuri uriașe cu carne și o oală de ceaiu fierbinte, pe care-] fierbeau la focul ațâțat cu vreascuri în mijlocul zăpezii. Păsărelele ascunse printre copaci, îndemnate de foame, deveneau mai blânde și le vedeai țupăind împrejurul lor sau pe genunchii câte unui lucrător, pentru a aduna fărâmele de hrana ce cădeau din manile uriașe sau de pe buzele bărboase ale acestor giganți. Lucrul continua, până când începea să se însereze. Pentru Barncy însă lucrul ținea mult mai "îndelungat. Cina era o repetare a celorlalte două mese din timpul zilei: din nou carne de porc, cartofi, mere uscate la cuptor, plăcinte, cafea. Dar de astă dată lucrătorii păreau mai slobozi în mișcări și mai osteniți, așa că din când în când mai schimbau și câte o vorbă unul cu altul. Nu întârziau în baraca bucătăriei ci treceau dincolo în baraca în care acrul era fierbinte ca un cuptor, încălzit de soba care scăpăra roșie ca o vatră de jăratic. își scoteau numaidecât încălțămintea umedă .și ciorapii. În largul barăcii se simțeau aburii și mirosul insuportabil

aj trupurilor.

Oamenii aceştia nu ceteau. Probabil aruncau câte o privire fugară asupra unui articol din ziarul vecliiu de o lună, sau examinau femeile late în şolduri şi mari în piept care se uitau provocatoare dintre paginile revistei *Policc Gazcltc.* Nu jucau niciun fel de joc, deoarece distracţia aceasta era rezervată pentru z.ilele de Duminecă. Conversaţia oamenilor acestora n'avca niciun foi de legătură fi pentru un străin ar fi fost imposibil s'o înţeleagă.

„— Lucrătorul cel nou care a venit -ia încărcat, s'u dat peste cap şi şi-a rupt o vergea".

„— Cum s'a întâmplat?

A umblat cu nasul în vânt. Se spune c'ar fi aflat că la Ridge ar fi nevoie de oameni. Bostrom i-a poruncit să ia cârceii şi să se urce pe buşteni. Cel care era la încărcat strigă să încingă trunchiurile tu un lanţ, dar în loc do asta, el bagă prăjina şi răsuceşte odată; aceasta scapă şi-l loveşte peste un picior, aşa că î-l rupe ca pe o surcea. Caraghiosul îşi închipuia că s'a curăţat si striga în gura mare să-i aducă un avion. L-au dus la Ridge cu tânjnlu".

împrejurul celui care vorbeşte se aud murmurele lucrătorilor. La orele nouă luminile sunt stinse şi baraca se cutremură do sforăitul oamenilor o»toniţi.

Dar în barnea de!» bucătărie troliu iau spălate vascl», mesele aşternute din nou ¡xsntru prânzul clin zori; pâinea tăiată, focurile pregătite, duşumelele măturate, ap»

cărată şi proviziile aduse, ca mâine dimineaţă să fie la îndemână. Dc obieeiu se făcea zece, până când Bamcy, cu trupul frânt de trudă, putea să se cuibărească în aşternutul lui de pături şi fân. Prin somn auzea nechezatul unui cal, o bătaie do copită sau mersul furiş al unui şoarece. Uneori din depărtările acoperite de zăpadă se auzea urletul câte unui lup oprit în vârful unui deal. Dar băiatul continua să doarmă liniştit, somnul adânc al celor care sunt tineri şi cu trupul înţepenit de obosealã.

Totuş acest Barney Glasgow nu era o nătafleaţă. Dimineaţa turnătoare era din nou în picioare, odihnit şi bine dispus. Tăietorii în majoritate erau oameni nestatornici. Lucrau din zori şi până în noapte, în zăpadă şi ger. Mâncau şi dormeau ca nişte animale hămesite. Din Octombrie până în Martie nu cunoşteau altceva decât rigorile vieţii dc cantonament. În Martie fiecare cu câte două sute de dollari în buzunarele pantalonilor, începeau să coboare spre Iron Ridge, întocmai ca un liaitic dc lupi flămânzi – înfometaţi de femei şi do petreceri.

„— Iron Ridge este oraşul cel mai potrivit şi mai frumos din toată regiunea aceasta, şi acolo face să-ţi cheltuçşli banii, spuneau ei. În Iron Ridge nimenea 1111 te opreşte să ieşi în stradă şi să chiui cât te rabdă bojocii". Iar chiuiturile acestea care se auzeau una după alta în lungul străzilor – un fel de uşurare fizică – reprezentau pentru ei mulţumirea copilărească pe care şi-o stăpâniseră luni dc-a-rândul în timpul muncilor grele de iamă.

Hoo-up! Inului! Joc de cărţi. Băutură. Femei. Haine. În două sau cel mult trei zile economiile adunate din truda de o iarnă întreagă erau date gata. Cei caro
lucrau cu cangea, îşi veneau în fire şi se întorceau în codim, pentru a lua parte la transportul buşteniior pe apă, imediat ce începea primăvara şi topirea zăpezilor, Ceilalţi rătăceau din loc în loc, până în toamnă. Făceam de toate. Vagabondau. Se plimbau de colo până colo eu trenurile de marfă. Din când în când găseau câte ceva de

lucru în minele de fier din Iron Ridgo sau lucrau în tufișul ţarinelor din Wisconsin. F eseu iau în apele reci ale râurilor din care-şi pregăteau o mâncare ca vai de lume, în cutiile de conserve, pe marginea apei.

Im vârsta de şaisprezece ani Bernard Glasgow era cu totul altfel decât ei. Ştia şi el că este altfel decât ci. înaintaşii săi fuseseră oameni cumsecade. Caracterul lui se formase în timpul anilor de încercări, şi avea şi puțină educație. Avea ambițiile lui, dar acestea nu se cristalizaseră încă tntr'un plan limpede. Totuş planul acesta era acum în formație. În sângele lui era o încrucișare de irLandez-scoțian -şi american – un om care ştie ce urmărește, care-şi continuă drumul şi vrea să-şi fncă loc.

I:n timpul după amiezilor, **după** ce termina cu masa lucrătorilor, se **învârtea** împrejurul polcovăriei şi da **o** mână **de** ajutor lui Smittv cel cu obrazul tăciunii. Îi plăcea, **să** audă fierul cum icneşte pe nicovală, sclipirea portocalie a- **fierului** încins şi jocul limbilor de flacără în vatra potcovăriei. învăță tot ce ştia Smittv. Uneori îşi lua hArzobii la **spinare** şi cutroera regiunea învecinată, încercând să estimeze cantitatea copacilor, așa cum făcuse şi tatăl său. **De** multe ori când **o** echipă de Lă.io- tori era prin apropiere, se ducea la ei şi le da o mână de ajutor, li plăcea să urmărească pregătirile **ce se** făceau **în** vederea tăierii unui **copac.** Pregătirile a coate»

reprezentau un fel de ceremonial carc-i satisfăcea pornirile dramatice; îi mulţumea de asemenea şi pornirile» sălbatice de distrugere şi sensaţia de forţă ce clocotea într'ânsul. Niciodată în viaţa lui nu fusese în stare să taie un copac tânăr.

Un pin gigantic, da; pe deasupra acestuia poate trecuseră o sută de ani – două veacuri, poate chiar trei. Unul care a văzut trecând triburile indienilor, cohortele acelor *coureurs de bois* şi *voyctgeurs* veniţi din l'ranţa, călugării jcsuiţi, vânătorii şi exploratorii. În inelele unui ostiei de copac puteai găsi capete de săgeţi, urme de topoare şi cuţite, funinginea focurilor aţâţate în pripă, în timp de noapte, urmele pârjolite pe care le-au lăsat trăsnetele şi vremea tare. Astfel de copaci reprezentau pentru el o pagină de istorie -vie a acestei regiuni.

Bamcy întindea braţul şi punea mâna pe trunchiul copacului, întocmai cum un bărbat întinde braţul şi cuprinde mijlocul femeii pe care şi-a ales-o.

— Acesta de aci. Ascultă, Tim, dă-mi voie să ‹taiu şi cu un copac. Vrei să mă laşi, să taiu unul singw? Dacă-mi dai voie, să ştii că mâine îţi fac rost de o lipic cu ciocolată.

— Nu cred să fie nevoie ca cineva să mă roage, ca să lucreze în locul meu. Haide, taie-l. Dar lipia cu ciocolată rămâne lucru de înţeles.

— Lasă-mă să aleg cu partea în care va trebui' să cadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Alege odată, dar vezi de alege bine, căci altfel eu port răspunderea, dacă se va întâmpla să vină inspectorul şi să vadă că trunchiul a căzut tocmai cum n'ar fi trebuit. Copacţul acesta face bune parale.

Bamcy examinează cu de-a-mănuntul pinul gigantic, încearcă să constate în ce parte este înclinat copacul, de unde bate vântul şi unde ar fi locul deschis cel mai polri\it pentru a cădea. În partea aceea se postează cl cu toporul lui Tini în

mână şi în faţa lai stă al doilea tăietor. Toporul său muşcă cel dinlâiu în trunchiul copacului, al celuilalt loveşte al doilea. Cioc-poc-rioe-poc; bătaia neîntreruptă şi ritmică a topoarelor răscoleşte pădurea. De sub scoarţa vânjoasă şi tare începe să se vadă lemnul alb care este carnea dc pe trupul copacului.

— Pune mâna pe joagăr, Gusto! strigă Tim care s'a oprit în apropierea lor şi muşcă din turta de tutun pe care o ţine în mână.

-- Las' că ştiu cu ce să fac, răspunde Bamey cu superioritate. Ar vrea să taie copacul într'un timp record. LI şi tovarăşul său pun acurft mâna pe joagărul ai două mânere; pânza joagărului este lungă de ¡veste şase urme. Siinţindu-se în elementul său şi destul de priceput, scoate din buzunarul pantalonilor sticluţa de petrol pe care o adusese ai el. Din sticluţa aceasta toarnă câteva picături pe pânza de oţel a joagărului. Se aşează unul ¡>e o parte, celălalt pe cealaltă ¡iurte a copacului. Cu mişcări ritmice încep să ¡»otrivească dinţii ferestrăului care muşcă din copac la o înălţime de şase palme deasupra pământului şi cu o palmă mai jos de loail tăiat dt* topoare-. Dinţii joagărului intra tot mai adânc în tulpina moale. Gusto ştie că -treime să tragă din toată puterea, atunci când joagărul vine spre el, tocmai contrar mişcării obişnuite la tăiatul cu f.rres- trăul. Înainte şi inajvoi, înainte şi înapoi; pânza joagă- nilui a dispărut acum ou lotul în trunchiul copacului care prinde să &c proptească cu toata- greu tu teu ¡н- joagăr, ai şi când ar încerca. să opreascâ ini$$<iren acestui instrument de tortură care-i smulge măruntaiele.

Dar de astă dată Gusto şi tovarăşul său potrivesc o pană groasă de oţel în tăietura făcută de joagăr, apoi o bat cu niaiul, aşa că rana începe să se caşte.

Se aude o pârâitură. Primul ţipăt de spaimă al trunchiului. Gusto ridică ochii şi se uită la vârful copacului care par'că a început să tremure uşor, abia simţit, îşi adună toate puterile, pentru a rămâne în picioare. Apoi iarăş începe joagărul, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Un nou pârâit.

— Păzea! ţipătul de alarmă aleargă departe prin pădure. Tim, Gusto, cel cu joagărul şi toţi care se

găsesc în apropiere, aleargă, ca să scape cât mai repede din zona primejdioasă. Este înspăimântător să urmărești lupta acestui uriaș copac, când începe să se sbuciume în ultimul spasm, apoi se pleacă și cade; pare că auzi un țipăt, un scâncet, un gemăt și imediat după aceea răbufnește în pământ, unde se întinde cât este de lung, nemișcat și mort.

Nu le trebuiseră mai mult de zece minute,'pentru a distruge ceea ce natura făcuse în sute de ani.

Gusto respiră grăbit. Obrazul lui roșu pare și mai roșu decât de obicciu. Ochii lui scapără scântei.

— Sunt în stare să taiu un copac, ca și oricare alt tăietor din cantonamentul acesta.

— Sigur că ești, încuviințează Tim, apoi rupe un colț din turta de tutun, și i-l întinde. Ascultă-mă pe mine, tu nu vei reuși niciodată să devii tăietor de păduri, dacă nu mesteci tutun între măsele. Nu uita că-mi ești dator o lip ie cu ciocolată.

— Pentru bătrânul Hewitt copacul acesta valorează câteva sute de dollari, nu-i așa?

Tiin dote drumul printre dinți unui olăbuc marc de salivă cafenie în așternutul de zăpadă albă și pufoasă

din faţa lui.

— Sigur că valorează.

Apoi îşi luă toporul şi începu să cresteze alt copac.

La vârsta de şaisprezece ani deveni tăietor de păduri, cu toate atribuţiile ce i se cuveneau. Când împlini optsprezece ani, cunoştea felul în care se exploatează lemnul dintr'o pădure, cum foarte puţini se găseau să cunoască în codrii din miazănoapte. Probabil din punct de vedere practic şi în ceea ce priveşte experienţa, singur Swan Boslrom putea să-i fie superior. Uriaşul suedez care era un om de omenie, ¡1 luase sub aripa lui ocrotitoare.

Tu vei ajunge să fii şi stăpânul meu! ii proorocea **Swan.**

Suedezul acesta ii povesti o mulţime de amănunte în legătură cu femeile. Swan trăise şi pe mare. La vârsta de doisprezece ani făcuse slujbă ca lmiat la cabine pe bordul unui vas suedez cu care venise în regiunea aceasta de miazănoapte. Obrazul lui era frumos, ca obrazal transparent al unei Tete şi trupul ii era tatuat cu tot felul de figuri şi scene profane; până şi şezutul. Swan nici nu bea, nici 1111 fuma şi nici nu mesteca tutun. Lui Ibţrney ii jxjvcstea sule de aventuri, de pe maro, clin codii şi de prin lupanare.

Inlr'o noapte ne găseam departe i>e W'olf Hiver. Terenul era mlăştinos, dar l-am călcat în picioare, ea poiB'te noapte să îngheţe. Lupii se luaseră < l u; м noi şi a trebuit să dăm foc mestecenilor; scoarţa de pe ei atârna feifeniţă, aşa că a prins mnnaidoeflt flacără. În felul acesta am reuşit să-i speriem. Toată noaptea au urlat, eiifn urlă cânii la lună".

făceam un turneu în lungul porunjulei ,iii|>cn«apc şi ajunseserăm pe Yellow Dog Hiver, în căutarco unei **păduri de pini. Era un ger de douăzeci şi cinci de grade sub zero; am umblat de colo până colo, dar numaidecât după aceea nc-am dat seamă că nu mai ştim pe undo suntem, căci ne rătăcisem şi începuse să se însereze, N'am mai stat prea mult la gânduri, ci nc-am făcut un aşternut din ramuri de cetină şi brad, apoi nc-am culcat..."**

„— Într'un rând am întâlnit în drumul nostru un miros îngrozitor de neplăcut; în viața mea n'am pomenit o astfel de putoare; caii începuseră să se frământe; poți să mă crezi că n'a fost tocmai ușor să-i fac să sc miște din loc; după ce am ajuns la locul de unde se ridica fumul și .venea putoarea, am găsit un indian, pe solia acestuia și copilul; erau așezați împrejurul focului, iar femeia începuse să coacă niște plăcinte în tigaie și ca să le poată coace, topise untură de dihor...”

„— ...Spunea că o cheamă Maud și c'a făcut douăzeci dc mile, ca să-și poată vedea bărbatul care era franțuz. Dar băuse atâta whisky de veveriță, de nu era în stare să facă nici douăzeci de pași...”

„—Spune, Swan, ce este whisky de veveriță?”

„— Asta este o băutură care face pe un tăietor do păduri să sc urce într'un copac, pe o parte a trunchiului, și să coboare cu capul în jos pe cealaltă, exact ca o veveriță”.

Când împlini optsprezece ani, Barney Glasgow era în stare să se ia la .întrecere cu cel mai bun dintre tăietori; se pi'icepea să potcovească un cal, să repare o tânjală, să încarce buștenii grămadă; să estimeze un partal do pădure cu copacii în picioare; făcuse slujbă și îu calitate de jupuilor dc vite, de explorator al regiunilor mlăștinoase și de tăietor cu toporul. Se pricepea să clădească un bordeiu, să umble pe un butoiu în care a fost carne

afumată de porc şi să facă de mâncare. Îi plăcea să asculte cântecul topoarelor în milocul codrului acoperit de zăpadă; răsunetul de copite care bat în lungul drumurilor aşternute cu frunze de cetină, mirosul brazilor şi al frunzelor veştede; chiotul surugiilor care reprezenta semnale, pentru oameni şi cai, în timpul când urcau buştenii transportaţi şi-i făceau grămadă: „Ţuri, mă! Mai farta! Mai 'napoi; dă-i drumul!" Obrazele bătute de vânturi ale oamenilor urmăreau cu atenţie orice mişcare împrejurul lor. Cutrcerase kilometri întregi de păduri din care nu mai rămăsese decât o nesfârşită regiune deşartă, în care se vedeau răspândiţi din loc în loc bulucii pe care-i lăsaseră să putrezească. Lucru .ve cu finlnndcji, cu suedeji, danezi, canaci şi germani, cu franţuji şi indieni, în lungul gamei care reprezintă meseria unui tăietor de păduri.

l.a vârsta de nouăsprezece ani era funcţionar în cantonamentul Câmp Six. La douăzeci era şef de echipă, cu nişte mustăţi şi o barbă cât ale unui profet, de care briciul nu se atingea din Octombrie până în luna Martie. Ştiu să joace stag şi jig şi cânta cântecele melancolice şi cântecele vesele din cantonamentele tăietorilor de păduri. Lucrătorilor le plăcea să-l audă cântând, căci avea un glas de tenor dramatic.

Haide, Gusto! Cânlă-ne ***The Jr.m and Gerrc's liock,*** spuneau ei.

Multe dintre cântecele acestea le imăţasc de.la tatăl său.

.1 drugotlmi fWtU cm /;ori.
Din n-egrii codri ilrf br rid-al ■ Sd o cântăm cu glji lncwt.

Le plăcea mai ales cântecul cel m vorl>e îndurerate **despre mormântul de ape, despre mâma rămasă văduvă şi despre fata cu porniri atât de nobile. Ultimele două versuri**

De Clara Vcrnon poate a(i auzit,
Care pe Mottrae Jach şi l-a ales iubit.

îi lăsau întotdeauna cu ochii plini de lacrimi.

După aceea *Un biet bătrân* în care puteau interveni şi ei tot la al doilea vers cu refrenul. Cântau din toate puterile şi cu toată plăcerea, căci le era drag cântecul acesta

Pe drum venea călare un moşneag Re!
ren: Să ne crcileļi c'aşa s'a 'ntâmplat.
Pe drum trecea călare un moşneag
Refren: Indemnundu-şi mârfoaga.
Mă uit la el şi-i spun: moşule-fi moare mârfoaga
Refren: Şi vei rămâne în drum...

Repetau cuvintele refrenului: Îţi spunem ce ştim şi ce ştim îţi spunem acum, şi-i. cereau să cânte toate versurile. Petrecerile lor erau simple şi naive. Le plăcea să audă poveştile despre Paul Bunyan şi despre faptclo lui îndrăsneţe – despre felul în care a alungat pe indienii din tribul Dakota, despre felul cum într'o iarnă a reuşit să economiseascâ nouă butoaie de cerneală, omi- ţând să puie punctele pe *i* şi să taie *t* -urile cu câte o liniuţă; tot aşa clespre Babe, despre Big Blue Ox şi despre Big Joc, bucătarul. În timpul cât se debitau aceste basme, cei mai bătrâni dintre lucrători nici nu zâmbeau ccl puţin, ci urmăreau expresia de pe obrazelo celor mai tineri, înainte ca ci să-şi poată dă seamă că toate aceste poveşti, sunt simple poveşti ale tăietorilor de păduri.

În zile <le Duminecă jucau ***capra*** sau altă jocuri care trebuia să-şi des la sure forţa fizică. Pe Swan Bostrom încă nu reuşise nimenea să-l dovedească în jocul de-a- cârligul: îşi îndoia degetul al treilea dela manile uriaşe şi le înclešta unul într'altul. Oricât ar fi tras sau l-ar fi smâcit din amândouă părţile, niciunul dintre lucrători nu putea să-i desfacă manile. Duminecă dimineaţa tăietorii îşi spălau singuri rufele ce le aveau. 'l'e simţeai emoţionat, uitându-te la uriaşii aceştia, cu trupurile plecate asupra albiei şi frecând în mânile cât nişte lopeţi, rufele care ar fi trebuit spălate de o femeie.

Iron Ridge, cel mai apropiat oraş, era la o depărtare de cinsprezece până la douăzeci de mile şi cantonamentele erau despărţite de el, datorită drumurilor pe care în majoritatea cazurilor nu se putea circula, «lin pricina troienilor îngrămădiţi de viscol. Cantonamentele reprezentau o lume aparte. Din când în când sosea câte o ştire din lumea din afară, adusă de câte un lucrător proaspăt sosit din Ridge, sau luată dintr'un ziar lăsat de inspector sau de şeful de echipă, deşi ziarul era vechii! de luni de zile.

Rarney (îlasgow lucra si se distra împreuna cu tovarăşii săi, mânca şi dormea, Lar din când în când împuşca un cerb sau un urs; primăvara pleca la pesouil în apele celor mai frumoase râuri din America de Nord, şi învăţa, învăţa din toate puterile, încercând sii se instruiască. În timpul cât fusese funcţionar de birou, poleu cerceta registrele cantonamentului. Punea întrebări şi ţinea ochii hinc deschişi.

Ia spune, Swan, cam ce întindere de păduri ai putea să ailm bătrânul llewitt?

Pe cinstea mea, cred că arc intre cinci până la initc - de mii de acre.

— Cum a ajuns în stăpânirea lor?

— Şmecherii aceştia bogaţi au obiceiul că fură pământul cl-ela Stat. Dar imediat după ce făcu această declaraţie, obrazul trandafiriu şi ochii frumoşi şi albaştri i se tulburară. – Sau mai bine zis, nu-l fură. Dar... de... după cum ştii, oamenii aceştia bogaţi fac un fel de măsluială între căile ferate şi guvernul Statului.

— Ce vrei să spui?

Swan coborâ ochii şi se uită stânjenit la mânile lui uriaşe, împreunate pe genunchi.

— Bătrânul Hewitt are căi ferate care sunt ale lui şi guvernul Uniunei îi cedează pământul ca să construiască alte căi ferate, iar Hewitt le construeşte cum dă Dumnezeu şi obţine în schimb kilometri întregi de terenuri împădurite cu pini, pe care-i taie şi-i trimite la fabrica lui de cherestea din Iron Ridge, sau din Hewitt sau din Bcwdamore, iar fabrica lui de hârtie din Bcwdamore face o pastă admirabilă care nu-l costă nimic, decât ceea ce a plătit pentru tăierea copacilor. Fii sigur că bătrânul Hewitt este mare şmcchei\ Fac prinsoare că are milioane de dollari grămadă.

— Nu mai spune! se miră Barney şi rămase îngândurat. Multe amănunte în legătură cu ceea ce-i spunea Swan şi le închipuise şi el, dar ar fi vrut să fie sigur că nu se înşeală.

La vârsta de douăzeci de ani cumpără primul partal de pădure pe socoteala lui. Avea un cal cu numele Rowdy şi tăie singur copacii pe carc-i vându apoi lui Hewitt cu câştig. La douăzeci şi doi de ani renunţase de a mai lucra în calitate de tăietor şi făcea turnee prin codru, pentru a estima copacii. Acum era cunoscut ca cel mai de scamă estimator în codrii din Wisconsin şi Michigan. Din când în când reuşea să pună mâna pe câte un partal de pădure, pe care o exploata pe cont propriu .şi o vindea cu câştig. Dar de obiceiu când se ofereau terenuri spre vânzare, el

nu avea nicio posibilitate sil concureze alături cu regii fabrioelor de cherestea. Dar toii aceştia trebuiră să ţină seamă de el, pentru priceperea cu care estima esenţa lemnoasă a pădurilor. Jed llewitt ajunsese la convingerea că este un tânăr de marc valoare. împlinise douăzeci şi trei de uni când reuşi să facă pentru llewitt prima lovitură care produse acestuia câteva sute de mii de dollari, şi incasă el insuş prima sumă de bani cu adevărat importantă. IxnitUra era necinstită, dar perfect legală.

Făcând un turneu prin apropiere de Oconto, Barney aflase că firma ***Chicago and Northiomlarn Ihilroad*** ar avea de vânzare câteva mii de acre de teren pe care-l ofere celui care-l va plăti mai bine. Jed llewitt fără îndoială trebuia **să** facă **şi** el o ofertă. Cutreerând regiunea, Barney mai află că la această licitaţie va participa şi Fraser-.McGillan Lumber Company, din Oshkosh, cei mai neîmpăcaţi duşmani ai lui llewitt.

Se duse deci la llewitt şi-i spuse condiţiile. llewitt se uită la el cu admiraţie şi cu un fel de sjmirnă. Aceasta era o Jo\iturâ care ar fi fost demnă de Jim Fisk sau chiar de unul ca Gouîd şi HuntingUih. îşi muşcă nerăbdător buzele subţiri, ca atunci când se simţea impresionat de ceca ce a auzit.

— Dacă reuşeşti lovitura aceasta, eşti om făcut. Dur nu cred ca Frascr să fie atât de găgăuţă. Bagă de seamă, (îusto, mă vei face să pierd terenul acesta, <lui ctuiză că vrei si fii prea şmecher. Tc voi da afară şi vei putea te întorci la slujba de tăietor, dar |>entru altul» 1x1 pentru mine.

Ku nu mi voi mai întoarce niciodată la slujba de

tăietor. Afară de asta sunt un om prea priceput şi unul care preţueşte ceva; ori toate acestea dumneata le ştii, răspunse el şi zâmbi fermecător.

— Cum îţi închipui că un om ca Fraser te va putea crede?

Barncy întoarse obrazul inocent şi imaculat ca de fată spre el, şi se uită pe sub pleoapele cu gene lungi în ochii ca ai unei păsări- de pradă ai stăpânului său.

— Mă va crede.

După ce petrecu vreme de trei săptămâni în localitatea Oshkosli şi prin împrejurimile acesteia, îndrăsni să se prezinte la Fraser şi să-i spună:

— N'arc niciun rost să licitezi – huîm – împotriva lui Linquist, sau a lui Crandon şi a lui Hewitt. Veţi î-euşi ccl mult să urcaţi preţul terenului pe care-l veţi plăti mai mult decât face în realitate.

— Ilcwitt este unul dintre cei care vor să pună mâna pe el.

— Asta o ştiu şi cu, căci am lucrat pentru el. Ascul,- tă-mă pe mine cc-ţi spun. Dumneata nu te prezenta la licitaţie. Voi licita eu pentru dumneata.

În timpul licitaţiei, fără niciun fel de remuşcare, Barney lăsă pe Ilcwitt să-l supraliciteze şi să ia terenul; procedeul era cât se r€*tc de simplu.

Cam la această epocă avu ocazie să cunoască pe Emma Louisa Ilcwitt, o fată cu buzele subţiri, cu nasul coroiat şi ciolănoasă, ca şi tatăl ci. Era cu câţiva ani mai mare decât el şi toată lumea începuse să se gândească la ca, ca la o fată bătrână. Era închipuită şi arogantă, ca orice fată care se ştie grozav de urâtă, aşa că nici nu voia să audă de roiul de adoratori care bâzâiau împrejurul borcanului cu miere al tatălui ei. Dar în clipa când văzu pe Bernard Glasgow, toată ghiaţa din su-

flctul ei se topi dinlr'odată, ca .şi ghiaţa râurilor limpezi din pădurile dela miazănoapte, ia primul contact cu .suflul

primăverii. Se îndrăgosti nebunește și în mod iremediabil de el.

Dar abstracție făcând do ambițiile lui neinulcomite și de dorințele lui de a ajunge puternic .și l>ogat, trebniră să treacă totu.ș trei ani, până când Barney se putu decide să se căsătorească cu ca. Motivul era că văzuse și cunoscuse pe Imita Morgan din Iron Ridgc Lotta Morgan, pensionara Palisadei din Iron Ridgc .și a Teatrului Alcazar al lui Sid LeMaire; Lotta Morgan din Silver Street .și Claiely Ilouse. Toate planurile .și sistemele lui, toate ambițiile .și nădejdile lui părură ***cșț*** se destramă ca un fum, când se uită la ca. Toată prudența lui scoțiană îl părăsi .și în suflet ii năvăli cu iureș sălbatic sentimentalitatea irlandezului, așa că chiar la multă vreme după aceea, după ce Lotta se căsătorise cu Swan IkiSlrom .și-i născuse o fetiță, după ce fusese asasinată în mod barbar, după ce urinase .și el fantasticul ei cortegiu de îngropare, Rarncv nu era în stare să se gândească niciodată la ea, fără să-și simtă inima tre-sărind în piept.

Împlinise douăzeci .și cinci defini .și Kmma IsMiisu aproape douăzeci și nimă.-.flajBPe de a intra în **vechea** și inimoasa casă din ILitU* împreună cu mireasa sa și înainte de a dormi pentru prima dată în uriașul pal, în cure-l legăna svonul domolit al fa liricei de dincolo de Fos; River, care trebuia să-i cânte în auz, noapte de noapte, timp dc treizeci de ani aproape.

Întâlnirea lui cu Imita Morgan fuscije un e\imiiție at drtjrmitic. O cunoscuse împreună eu Swan în orâwrlvd Ridgc. Drama acestei întâlniri fusese sortita să continue togtii viața lui, și ebiar dincolo de ca.

— E oraş frumos, Iron Ridge, foarte frumos, declară Svvan Bostrom. Cum nu se mai găseşte altul ca el!

Swan şi tânărul Barney Glasgow mergeau alături po Silver Street. Mergeau uşor şi săltat, cu pasul cai'acto-ristic al omului care trăieşte în mijlocul codrului. Aveau umerii laţi, neobişnuit de laţi. Era în Aprilie şi ei doi apucaseră acum pe Silver Street, în Iron Ridge. întreg oraşul era plin de uriaşi, de-ţi făcea impresia că una din-tre legendele referitoare la Paul Bunyan a devenit rea-litate. Din când în când, ca un contrast în efectul spec-tacolului acestuia, se vedeau obrazele palide şi vânjoase ale celor din Cornwall, ale polonezilor şi ale italienilor care lucrau în minele de cărbuni dimprcjurul oraşului. Aceştia păreau uscaţi si ancmkă alături de tăietorii cu trupurile de ciclopi.

Sezonul tăieturilor'MKTiyrna aceasta se terminase. Uriaşele cantonamente fuseseră închise. Transportul trun-clnurilor pe apă încă nu începuse. Tăietorii bărboşi şi nespălaţi începuseră să* se scurgă în oraş, aducând cu ei economiile care-i ardeau în buzunare. Fusese o iarnă lungă şi grea, aşa că primăvara întârziase să se anunţe. Aşternutul de gliiuţă de pe apa râurilor încă nu se des-prinsese de ţărm. Drumurile din codru erau şi ele aco-perite dc o scoarţă de ghiaţă şi zăpadă. O bucată din

di-umul până în oraş Barncy şi Swan îl făcuseră cu sania. Cantonamentul de unde plecaseră, era la o depărtare de treizeci şi cinci de inile. Restul drumului îl făcu s-eră pe jos, cu boccelele la spinare. Majoritatea tăietorilor făcuseră tot drumul acesta pe jos, şi între cei
care se scurgeau acum în oraş, erau şi lucrători cura veneau din cantonamente care -se găseau la cin/.eci de mile depărtare prin împrejurimi. Trotuarele şubrede de scânduri, ridicate pe marginea străzii pline de noroiul şi lapoviţa primăverii, răbufneau sub talpa bocancilor a sute de lucrători. Frumos oraşul acesta, Iron Ridgc, îşi ziceau ei cu toţii. Un oraş cu viaţă aspră, gândeau ei mulţumiţi. Un oraş făcut anume pentru bărbaţi.

Silvcr Street era artera principală şi acum, la orele două după amiază, începuse să se trezească. În strada aceasta luminile se stingeau şi oamenii plecau să se culco abia la ceasurile şase dimineaţa. La şase roata rulotei înceta să se mai învârteascâ, zarurile nu mai sfârâia'u aruncate pe mese şi clămpăni tul la pian înceta, „lii-uh- hu-hu-hu!" se auzeau chiotele tăietorilor, aşa cum ste gândiseră şase luni do-a-rândul că vor chiui, după ce vor cobor A din codru. „Hei-iu-liu-bu-liu!", dar chiotele acestea se ridicau răguşite, din cauza petrecerii care durase toată noapte«.

Iron Ridge îmi place şi mie, încuviinţă Bamey. Se uită în toate părţile împrejurul său, iu timp ce înainta împreună cu Swan, îmbrăcaţi amândoi în scurtei ci, cu şepci le în cap şi încălţaţi în bocancii grei ai căror carâmbi şi-i înşiraseră peste poalele pantalonilor. îmi plaoe mai mult decât Groen B.ay, Marinette, Ooontp şi Bscan-aby sau oricare dintre celelalte oraţie prin «.îure am trecut.

Mai mult chiar decât Bcwdamore? întreba Ş'wiin

cu sfială, şi începu să râdă cu holiote, gândindu-se la ceva anume.

— Ia lasă-mă'n pace! Barney se aprinse la obraz şi 1 deveni roşu închis sub fulgul de barbă nerasă. Te rog, să nu-mi vorbeşti despre Butte des Morts! Dar vorbele acestea care ar fi vrut să fie încărcate de dispreţ, nu păreau de loc convingătoare.

Iama trecută Jed Ilewitt trimisese de două ori după Barney şi-l poftise să coboare până la Butte des Morts, unde amândoi începuseră să discute anumite afaceri, stând cu capetele plecate unul spre altul – tânărul îndrăsneţ şi ambiţios, cu obrajii trandafirii şi ochii albaştri luminoşi, şi bătrânul acesta uscăţiv care înseta după putere. Barney* îşi petrecuse iarna sau cel puţin o bună parte, făcând turnee prin păduri, în interesul lui Jed Ilewitt, şi în timpul acesta prin minte îi trecuse un gând pe care dacă ar fi reuşit să-l pună în practică, ar îi reprezentat pentru Ilewitt o nouă avere.

Vara trecută Barney plecase la Grcen Bay şi făcuse un curs de şcoală comercială practică. Aci îşi făcuse primul costum dc comandă, la Iloffmeister, un croitor german – o îmbrăcăminte cam rigidă, dar din stofă de bună calitate, şi Imina îi scotea în evidenţă umprii masivi şi im- . punutori – tot aci îşi cumpără şi o pereche de ghete de oraş, primele despre care nu s'ar fi putut spune că sunt de piele bătoasă de toval. Când se dusese la Jed Ilewitt în Butte des Morts, fusese îmbrăcat în hainele acestea, şi aci cunoscuse pe Ilannah Hcwitt şi pe uscăţiva Klflma Louisa, care era înaltă şi cu înfăţişare de fată bătrână. Cele două femei se tutară la el. înfăţişarea tânărului acestuia te făcea să te simţi emoţionat. Apoi se întorseseră şi se uitasem una la alta, par'că ar fi vrut să confirme o înţelegere fără cuvinte. La masa lui Ilewitt

tânărul lîarnev mâncase urmărit dc privirile pline de apreciere ale amabilei Haniuih, care cunoştea manierele din New England, -şi ale lui Jcd care avea un obraz ca de erete, dar în acclaş timp .şi de clipirile încete ale ochilor Kînmci l.ouisa, fiica lor care împlinise douăzeci şi şase dc ani. Manierele cuviincioase cu care se obişnuise dela Ncllie Glasgow, îi fură acum dc mare folos. Un spectator nciniţiat nici nu s'ar fi gândit, că tânărul acesta a petrecut câţiva ani în mijlocul codrului şi c'ar li lucrat ca tăietor.

— Vă mulţumesc foarte mult, ***ma'am.*** îmi voi permite să mai scot o bucată. În viaţa mea n'ntn mâncat încă ceva atât de gustos.

Au/.indu-i cuvintele, doamna llartnah îşi dote drumul:

- Îţi Tace plăcere să vezi pe cineva că savurează mâncările servite la masă. Domnul Hewitt şi Emma Loujşa au o digestie dificilă. Nici cu gândul nu gândeşti, când te pomeneşti cu ci că se îmbolnăvesc aşa din senin. Eu am zis întotdeauna, că e păcat de alimentele acestea gustoase .şi de truda dc care ai nevoie, ca să le pregăteşti o mâncare la care nici nu sc uită.

- Cred că nu vreţi să afirmaţi, ma'am, că o parte din felurile acestea de mâncare au fost pregătite do dumneavoastră! zise Harney şi se uită în largul luxoasei sufragerii.

— Adecă de ce nu, tinere! răspunse Han 11 ah Hewitt brusc. În vremea lor femeile din familia mea erau obişnuite să facă mâncare, să toarcă şi să tlepon#.

Jlarney **găsi** un răspuns **cum nu** se **poate mai potrivii** într'o astfel de împrejurare.

- Mama mea spunea întotdeauna, că numai o înnoit; care pregăteşte de mâncare, este ¡11 stare să ştie ce «etic o mâncare bană. Maică-mca a fost o bucătăreasă foarfia

f jL\J

VANDALŞJI r ▬▬ ▬ ▬ -J

priceputâ. Pregătea de mâncare pe/itru tăietorii unui cantonament de al domnului llewitt, şi în felul acesta îşi câştiga existenţa, atât a ei cât şi a mea.

Pe obrazul mândru și colțuros al domnișoarei Emma Louisa, tremură o expresie de desaprobarc și desamăgire,

— Vezi, asta îmi place și mie! exclamă Ilewitt cu glasul lui tremurat și ascuțit. Mama dumitalc a fost o femeie pricepută – foarte pricepută pentru vremea ei. A fost și o femeie distinsă. Avea o limbă ascuțită. îmi nduc aminte, de par'că s'ar fi întâmplat ieri, de ziua când am intrat în baraca bucătăriei unde era ca, și mi-a spus: ,,Ti-am făcut economie de o mie de dollari, ca de un ban, Jcd Ilewitt. Așează-te la masă!" Bătrânul începu să râdă. Ilannah râse și ea cu bunăvoință. Emma Louisa chihoti. De pe obrazul ei se ștersese orice urmă de mândrie și desamăgire.

— De ce nu pofteşti pe domnul Glasgow, să-și aducă lucrurile și să-și petreacă noaptea ,în casa noastră, domnule Ilewitt? întrebă Ilannah. Camerele de liotei nu sunt bune nici pentru dobitoace, necum pentru oameni.

Trecând acum pe Silver Street, îmbrăcat în hainele sale groase de tăietor, Barney se gândea la plăcerea pe care i-a făcut-o luxul, cu ocazia primei sale vizite în casa lui Ilewitt din Butte des Morts. În luna Aprilie până și Imn Ridge reprezenta un lux, în comparație cu rigorile cantonamentului; Iron Ridge era oraș frumos, energic și vesel, dar el își aducea aminte de moliciunea patului în care se cufundase, ca și când ar fi fost un nor; de alintarea blândă a contactului cu cearșafurile, de căldura plăcută a plapumci; de moliciunea covoarelor; de lucirea rece a feței de masă; de gustul mâncărilor care fuseseră preparate cu unt și cu smântână și toate bunătățile; de sclipirea prismelor uriașului policandru
(le cristal (lin vestibul. Nu avusese încă niciodată ocazie .să mănânce mâncări atât de gustoase, .și totuș i se păruse că este obișnuit cu ele.

„— Asta se datorește faptului că în vinele mele curge

sânge ales", îşi zise el.

Vasele de porţelan de pe masă erau subţiri şi cu desene înflorite. Cuţitele, furculiţele şi lingurile aveau pe mânere un monogram făcut în litere rotunde şi împodobite: II.B.II. Ilannah Bnrstovv Ilcwitt, după cum avu ocazie să afle mai târziu, când aceste tacâmuri îi reveniră lui, ca parte de moştenire. Il duseră să viziteze Sftbricele de celuloză şi pastă de hârtie ale lui Ilewitt şi urmărise procesul de transformare a unui copac, într'un sul de hârtie albă.

Emma Louisa îl urmărea în toate părţile cu ochii ei mici şi albaştri...

— Pa, afirmă că dumneata eşti un băiat priceput, cum nu se mai găseşte. Astfel de vorbe el nu spune prea adeseori despre cineva, căci este un om foarte ciudat... Cred că după Iron Ilidge, despre care am auzit că este un oraş foarte vesel, Buttc des Morts nu-ţi jmate face nicio impresie. Mi s'a vorbit despre Alcazar Theatre şi despre... despre doamnele de acolo îmbrăcate în...

Nu se putu decide să spună „îmbrăcate în tricouri - j doamne în tricouri". Emilia Louisa se aprinsese la obraz, ca o fetiţă inocentă şi plecase ochii În pământ; apoi ii ridicase din nou spre el.

Sfinte Iisusc Christoase, îşi zisese tânărul, şi simţire că începe să-i vâjâie puţin capul, datorită gândului care i se trezise în minte. Nu cumva... în cazul acesta el, Gusto, băiatul de serviciu la toate, de acum câţiva ani, va fi ora Iwgat, va avea o casă frumoasă, c;u şi argintărie, cristaluri şi rufărie şi paturi nvoi, cu cearşafuri şi deasupra şi dedesubt - şi covoare în care-ţi intră talpa piciorului şi joacă întocmai ca aşternutul frunzelor dc brad din codru.

Swan Bostrom era informat despre aceste două vizite

ale lui la Butte des Morts. Pe el Jed Ilewitt nu-l invitase niciodată şi nici de aci înainte nu-l va invita. Dar cu toate acestea în sufletul uriaşului suedez nu se găsea nicio picătură de pismă împotriva tovarăşului său. Era încântat, ca şi când tânărul ar fi fost propriul său fiu. Îi făcuse plăcere să audă pe Gusto povestindu-i despre vizita pe care a făcut-o în casa aceea frumoasă, despre mâncările gustoase ce le-a mâncat şi despre felul în care a dormit în patul acela moale.

— Mai mult chiar decât Bewdamore? întrebă el şi începu să râdă cu hohote, în momentul când împreună cii Gusto apucase pe Silver Street, cu gândul să tragă un chiolhan.

Dinty Callaghan, cu obrazul aprins şi zâmbind, se oprise în pragul uşii dela barul său, Gaiety Parlour, încins cu un şorţ; marc alb peste pântecele enorm, o- brazul îi era numai creţuri din pricina interesatelor zâmbete de benă venire.

,,— Zor Ta mâncare, căci altfel o aruncăm!" striga el tăietorilor, când îi Vedea că se apropie. „La masă întinsă!" Pe tejgheaua barului erau înşirate farfurii plino dc felii de şuncă, de picioare de porc şi de brânză. „La masa întinsă! Intraţi băieţi, căci aci veţi găsi cea mai bună băutură!"

Ieşise în drumul lor, întocmai ca un păianjen gras, şi mulţi dintre lucrători se încurcau în pânza lui. Paharele de whisky şi de bere treceau din mână în mână. Dinty era un om priceput şi ştia cum trabuc să procedee, ca să-i facă să se încălzească. Odată intraţi în sala de consumaţie dcla Gaiety Parlour, era sigur ca va pune mâna ¡>c toţi banii care-i au în buzunare, economiile lor din timpul iernii, răsplata pentru manca chinuitoare de luni întregi. Pentru oamenii aceştia coborâţi din codru, femeile eu obraze bătucite din tron P.idge erau frumuseţi, mâncarea li .se părea divină şi băutura cum nu se mai pomeneşte nicăiri.

Iron Ridge era un oraş destul de sordid, îmbibat de \iţiilo şi

bădărănia caracteristică a cantonamentelor miniere de altădată, dar fără să aibă nimic din romantismul lor. Buştenii şi fierul erau doi stăpâni pe cariera greu să-i slujească. Aci nu se simţea lucirea aurului, nici strălucitoarea risipă a câmpurilor aurifere din California şi Colorado. Aci iernile erau lungi şi geroase, iar verile scurte .şi fierbinţi. Clima aceasta de miazănoapte era ca în unele ţinuturi din Rusia. O regiune bogată şi frumoasă 111 sălbătăcin ei, pe care bătrânul Hcwifct şi cei de o seamă cu el începuseră demult s'u jăcmăncuscă şi s'o devasteze. Poţi acştia tăiau, săpau, luau, cărau şi duceau, fără să se gândească niciodată să aducă ceva înapoi din ceea ce au luat. Bogăţia de jiici nu aven sfârşit. În calea jafului se aştemeau întinderi de mii de kilometri, şi nu se găsea nimenea «arc să-l oprească.

Şil\cr Street era. împrejmuită p* o parte şi pe c-tsu- laltă de localuri rinslalato ¡11 case eu un singur etaj şi niţele cu două; în acestea erau saloanele de petrecere care reprezentau paradisul tăietorilor şi al minerilor Stocklîolm Ilouse, .Joe's Plute, Moo.sc Snloon, Caiet.' Parlour, S'vedish Home, .Jack's Place. Trotuare .şubmls do,scânduri duceau Î11 toate părţile. Acolo unde odinioară bmvaeri coline acoperite **de** iarbă deasă **şi** moale **ca o** catifea, unde fu-sescră copacii umbroşi, eram a «lăzi ¿ipe

negre, deschise de gurile minelor de fier, în apropierea cărora nu se mai vedeau nici copaci, nici umbră şi nici iarbă verde. În oraşul Ridge descoperiseră minereu de fier, cu mult înainte de sosirea tăietorilor care trebuiau să devasteze codrii de dincolo de el. Părea că însaş natura temându-se de ecoul paşilor amenințători ai oamenilor albi care se apropiau, încercase să-şi ascundă comorile, acoperindu-le cu păduri de pini şi molift, şi se parfumase cu răşina lor. Dar oamenii daseră de urma minereului şi veniseră să-l ridice, aşa că toate dealurile din împrejurimi sângerau acum din mii de răni negre.

Cu totul pe neaşteptate în anul 1870, în oraş apărură grupuri de ingineri şi de prospectori, însoțiți de oameni bogaţi din jMiddle West şi chiar din partea de răsărit, deoarece îşi închipuiau că pe dealurile acestea si. în pântecele râpilor vor putea găsi aramă şi argint, eventual aur şi minereu de fier. începură săpăturile şi încercările, dar nu reuşiră să găsească nimic mai preţios, decât minereul de fier. Codrii care reprezentau sute de mii de kilometri pătraţi de pădure, rămaseră uitaţi, până când veni «Ied Hcwitî şi ceilalți fabricanți »le hârtie de pe litoralul New England şi constatară cu aurul pe care-l caută, se ascunde sub scoarța pinilor seculari din codrii aceştia.

— Oameni buni, le spusese Jed Hewitt, va trebui să clădim un hotel cumsecade, unde să poţi găsi un pat curat şi o mâncare mai ca lumea.

În localitate nu se găsea altceva, decât barăcile grosolirne, deasupra barului cărora era o sală cu mindiruri, sau te puteai adresa la unul dintre căminele minerilor. Bătrânul Jed ştia dinainte că vor avea nevoie de zeci de «ni, poate chiar de un secol, pentru a putea despoia codrii şi munții aceştia de tot ce aveau. Dar când este plecat la drum, omul trabuc să se simtă bine, dacă nu ca la el acasă.

Astfel pentru cei bogaţi – pentru precursori – ridicară Ridge II ou se, această fantastică şi neaşteptată clădire. Pereții clădirii erau

făcuţi din bârne de stejar cioplit, căci pe vremea aceea pinii erau de marc preţ. Îi văpsiră în alb şi hanul care se profila pe coastele unui deal din apropiere, având jur împrejur, din trei părţi o terasă, arăta destul de bine. Parterul care era şi temelia casei, era făcut «lin piatra pe care o găsiseră în imediată apropiere. Terasa de deasupra acestuia împreună cu stâlpii care o susţineau, forma un fel «le arcadă. Aci erau camerele de joc şi sala cea marc, accesibile pentru toată lumea. Clienţii jucau faro, câine roşu, ui-te popa şi grăuntele de orz. În sala aceasta era un bar elegant, si deasupra acesteia camerele particulare ale căror uşi purtau inscripţia eufemistă: ***Doamne.*** Drept mobilier camerele acestea aveau o masă rotundă, scaune, şi o canapea care era foarte comodă. Credincioşi stilului arhitecturii «le pe litoralul din New England, oamenii aceştia terminaseră clădirea cu o terasă închisă cu ferești – un mie spaţiu îngrădit în acoperiş, «mm se vede la casele «le pe litoralul din Mâine şi Massachusetts, unde soţiile marinarilor plecaţi vin să scruteze manea până departe. Dacă cineva din Iron Ridge ar fi avut poftă să se urce pe această terasă, n'ar fi putut vedea altceva, decât micul oraş murdar, cu coeioalielc lui dc lemn, gurile negre ale minelor, iar dincolo «le aoesfcca, codrul de pini, de molift şi de cetină.

Exact cum îşi clădeau casele frumoase şi fabricchs «le hârtie, oamenii aceştia care exploatau păduri!* şi minereul de fier, înţelegeau ea ceea ce fac, să fie bine făcui, chiar în cazul bamtlui Ridge llouse.

/.L— Vom clădi un liotei tot atât de frumos, ca şi cele din partea de răsărit, declarase Jed Hewitt, căci e] avusese ocazie să vadă Hotelul Tremont din Chicago şi llolland llousc din New York. Astfel îl împodobiră cu verande, cu balcoane, cu turnuleţe şi cu săgeţi pe acoperiş. Dar amănunt foarte ciudat: nimenea nu ieşea pe veranda care se întindea pe toată partea din faţă şi pe cele două părţi laterale. Probabil pentru oamenii aceştia coborâţi din codrii, nu reprezenta nicio plăcere, să stea în aer liber. Când n'aveau ce face, preferau să stea îngrămădiţi în faţa barului sau împrejurul meselor de joc.

Sala restaurantului era frumoasă, cu tavanul înalt şi avea două sobe pântecoase la fiecare capăt. Acestea înghiiţcau butuci mari de lemn, de par'că ar fi fost apă. Bucătăria era probabil ce-a mai frumoasă încăpere din toată clădirea: înaltă, luminoasă şi cu pereţii învelişi în scânduri de pin. Datorită petelor stropite de tingirile de pe plită şi fumului, pereţii bucătăriei prinseseră o patină tot atât de frumoasă, ca şi o lulea de spumă de mare. Pentru vestibul comandaseră un policandru uriaş de alamă, căci nu pierduseră încă nădejdea că în pământul dealurilor din apropiere vor găsi şi acest metal. Dar nădejdea lor nu deveni realitate niciodată, aşa că policandrul era subiectul de glumă al celor din Houghton, oraşul cu minele de aramă din Michigan. Pe străzile din Iron Ridge circulau inginerii minieri, inspectorii, experţii şi prospectori în căutarea minereului. În drum întâlneai de multe ori cai foarte frumoşi, înhămaţi în tandem, la docare înalte şi uneori la cabriolete foarte elegante.

Inaugurarea banului Ridge H'ouse se făcuse cu un marc bal şi un cotillion. Unii dintre proprietarii hotelului trimiseseră vorbă soţiilor lor să vină şi ele. Jecl

Ilowitt convinsese pe I lannah să vină şi ea. Dar inlr» lucrători se găsiseră unii care invitaseră fetele (lela Pn-lisudă .şi pe cele dcla teatrul Alcazar al lui Sid LcMaire, aşa că respectabilele matroane se retraseră în grabă, sun-ţindu-se jignite de prezenţa ostentativă a acestor fete. Doamna Jed Hcvvitt se întorsese în camera ci, rece *cm* o peşteră, şi aşteptase îmbrăcată şi încălţată, până în vremea trenului care pleca în zori, singurul tren din Iron Ridge. Din ziua aceea nu mai trecuse niciodată prut oraşul acesta.

Reputaţia că în oraşul acesta viaţa se desfăşură plăcută şi veselă, se datora tăietorilor de păduri, francezi, suetleji, scoţieni şi irlandeji care în fiecare toamnă treceau prin Iron Ridge, în drumul spre codri şi în fiec.ar« primăvară coborau în oraş, pentru a risipi ce câştigaseră în timpul sezonului.

Cei din Cornwall care lucrau în minele de fier, ţ>olo- nezii şi italienii erau pradă uşoară pentru barurile »- cest Ca şi pentru sălile de joc, dar din fire erau oarnem întunecaţi şi tăcuţi care nu se puteau compara cu tăietorii pădurilor, întotdeauna veseli ca nişte ciocârlii. 1'* aceşti săpători care-şi tăiau drumul pe sub pământ, întocmai ca nişte cârtiţe, tăietorii îi dispreţuiau.

Cârtiţe!" strigau tăietorii irlandeji, când îneepceu* să se bală cu pumnii sau când se certau primăvara, după ce se întorceau din codri. ,, înapoi în vizuinii voastră, râme ticăloase care vă târâţi]x* pântece!"

Toată lumea ştia că cei din Cornwall nu |>ot suferi înălţimile şi nu erau buni de nimic la lucrul din ciodru. Nu erau în stare să taie şi nici să se urce în vârful copac si nu se pricejx'au nici la încărcatul trunchierilor. Dacă trebuiau să se uroe pe o *c»râ de cinsprwzescc- două/eei de picioare, îi a|iuca anvaţoala. Nu -*e *ira$UHi în siguranţă decât la două sule de picioare în adâncul pământului.

Aşa au fost ci sortiţi de când s'au născut, acolo în ţara lor", spuneau tăietorii cu dispreţ. „Părinţii părinţilor lor, au

săpat întotdeauna în măruntaiele pământului, aşa că pentru ci aerul curat e ca şi otrava. Uită-tc la ci şi vezi că au nişte obraze ca de cocă nedospită".

Dar cu vremea în idiomul întrebuinţat de oamenii a- ceştia din miazănoapte se furişaseră câteva cuvinte şi expresii ale celor din Cornwall şi aceste expresii nu le mai putea elimina acum nimenea. Suedejii şi irlandejii începuseră să le întrebuinţeze, fără să-şi dea seamă de ceea cc fac.

Pete Devine spunea de pildă lui Swan Bostrom: „Custura asta pe care o ai, nu face.parale", referindu-se la săcurea pe care o ducea subţioară. O mină pentru ci era o bombă, şi unui băiat ii ziceau ţânc. Tăietorul do păduri când pleca să vâneze iepuri, vorbea despre câinele său, numindu-l explorator.

„— Eu am de gând să mă las dus de vânt", spunea câte un tăietor, fără să ştie că această expresie luată dela minerii cornwallezi, însemna că-şi părăseşte slujba.

Dai* fie tăietor, fie miner, şi unul şi altul îşi câştigau existenţa cu cel mai greu lucru manual. Aveau puţini bani de cheltuială, dar cu toate acestea îi risipeau ca nişte copii fără minte. Banul circula nestânjenit, deoarece nimenea nu se gândea să facă economii. Câştigul era cheltuit cu distracţiile grosolane şi cu mărfurile proaste ce se găseau în oraş. Din toamnă până primăvara viitoare oraşul era acoperit de un aşternut de ghiaţă şi zăpadă murdară. Când se aşternea o altă ninsoare proaspătă, aceasta era şi ea bătucită sub tălpi *do* mii de picioare, până când devenea şi ea neagră. Minele de fier din îm-

prejurimi vărsau sgură neagră ca păcura.

Oraşul era specific masculin. Vitrinele sărace ale magazinelor erau pline de scurte ici de coloare galbenă şi verde de postav, de încălţăminte grosolană şi de Winchesberuri. Tăietorii de păduri erau oameni necăsătoriţi, sau dacă aveau soţii, acestea rămăseseră undeva departe, de unde veniseră ci 111 părţile acestea. Minerii care aveau familie, trăiau în

baräci primitive. Cei necäsätoriţi träiau în hanurile şi crâşmele din oraş. Purtarea lor faţă de femei era un amestec absurd de romantism cu sentimentalism şi cruzime brutală. Şi erau întotdeauna gata să se încaiere, pentru a apăra cinstea unei femei. Nimei- nea nu îndräsnea să se agaţe sau să jignească o femeie pe stradă. La capătul oraşului avuseseră odinioară; o Palisadă unde femeile erau ţinute într'un fel de captivitate. Locul acesta era împrejmuit de un gard înalt de räslogi. Câinii sângeroşi pe care-i aveau acolo, făceam imposibilă orice încercare de a evada. Procedeul acosta fusese considerat ea oca mai bună soluţie, cu doi sau trei ani înainte de evadarea unei fote cu numele Lotia Morgan. Când särise din vârful gardului, îşi rupsese un picior şi trebuise să se târască aproape un kilometru în patru labe, prin zăpadă. întâmplarea asta a transpirat şi în ziarele din Chicago, căci Lron Ridge era cunoscut ca oraşul cel mai greu de mistuit din partea do miazănoapte. Şi într'o noapte din a ceea ş iâmă Pali sada a ars până în pământ.

Acesta era deci oraşul în care Bamov şi Swan veniseră să-şi petreacă timpul liber, după robotul greu din iama lungă ce trecuse.

Rara ev avea cin sute de do Ilari fn portofel. Din p,nu-denţă patru sute din aceştia ii depusese tocmai ;vc'.umi lu lron Ore Exchango Bank din Silvr.r Street. Şi a în.*-

nunt neobișnuit: tocmai el care era mai tânăr, încerca să dea sfaturi lui Șwan care era mai în vârstă decât cl,

— Ascultă, Swan, lasă banii aci la bancă, unde sunt. în siguranță.

— Eu nu pot să mă distrez din toată inima, dacă am banii la bancă. Vreau să fac o baie de aburi, să mă bărbieresc, să îmbrac o cămașă curată, să beau o bere, să mănânc bine și, pe cinstea mea, să mă duc și la Alcazar,

. – Foarte bine, înțeleg, Swan, dar pentru asta n'al nevoie dc toți banii. Păstrează o parte, căci altfel rămâi fără ci.

— Nu înțelegi că un tăietor de păduri nu sc poate veseli după pofta inimii, dacă banii lui sunt depuși la bancă? Eu păstrez banii în buzunar. Cel care va încerca să ia banii lui Swan Bostrom, va avea parte de cea mai cumplită tăvăleală ce s'a pomenit vreodată; de asta poți fi sigur. Ilaide, Gusto, nu-ți mai pierde vremea. Ce stai și te uiți la mine atât de acru? Banii! Pentru ce sunt făcuți banii, dacă nu să-i cheltuiești!

. – Numai proștii cheltuesc toți banii pe carc-i au.

— Proștii fac economii. Jed Ilewitt a făcut economii; acum e om bogat, mâine-poimâne moare și nu știe nici cel puțin ce este viața. Haide, Gusto!

În primul rând se duseră la frizerie. Dar aci trebuiră să-și aștepte rândul, căci la această epocă bărbierii erau foarte căutați. Lucrătorii stăteau pe lavițe sau în picioare și mânile lor mari aveau un aspect ciudat, acum când erau în repaos. Unii se uitau la ilustrațiile din. revista *Police Gazelle*, iar cei care știau să cetească, răsfoiau ziarele, dar fără prea multă stăruință, deoarece întâmplările din lumea de afară, nu-i interesau. Se așezau apoi în scaunul bărbierului și-i spuneau: „Mie ¿ă-mi faci toată gama, Joc!'' Se așezau unul lângă altul și

mustățile cădeau ca iarba în fața coasei. Dușumelele erau așternute cu un strat gros de mustăți .și de păr bătucit pe carc-l tundeau din capul lor. Când obrazele apăreau de sub

învelişul prosoapclor fierbinţi, aveau o ciudată înfăţişare de copii, iar pielea de pe obraz, de pe buze şi de pe bărbia lor era rumenă şi fragedă. îşi treceau manile bătucite peste obraz .şi râdeau sfioşi, dar în acclaş timp şi mândri; apoi băgau mâna în buzunarul dela pantaloni sau dela scurteică, ca să scoată vălătucul de hârtii murdare pe care le adunaseră vreme de şase luni şi le purtaseră cu ci.

De aci plecau la baia de aburi a finlandezului, care era instalată în baraca cea marc din curtea celui care ţinea localul Mo o sc Saloon. În bucccaua pe care fiecare o ducea cu el, aveau isinenc, ciorapi, o cămaşă dc flanelă şi una de postav care se îmbrăca pe deasupra. Bamey avea costumul făcut de comandă şi ghetele dc oraş.

- După baia de aburi să ştii că mă voi simţi Toarta bine, declară Barncy.

Baia apropiată îi pricinui o plăcere care începuse să-i furnice în tot trupul. Aerul din uriaşa baracă te înoca şi <!e cum trecură pragul, li se tăie respiraţia. Într'un coif nl barăcii erau lwlovanii înroşiţi şi aşternuţi de-a-dreptul pe pământ. Bolovanii aceştia fuseseră încălziţi ceasuri nenumărate, până când aproape începuseră să se topească «lin pricina căldurii. Printre ei se vodca clipind .şi <lo-gorând jăraticul. O şuviţă subţire de apă curgea de sus şi se răspândea pe vatra aceasta încinsă. Contactul acesta o făcea să sâsâie* şi să se răspândească într'un nor de abur atât de *gr*os, încât oamenii nu se mai puteau cod na unu! pe altul. împrejurul]»creţilor, întinse jx? bănci şi pe mindire erau trupurile uriaşilor tăietori. Moml>ècle lor sănătoase şi torsurile în repaos păreau sculptate în marmoră. Aburul aşternut pe pielea acestor trupuri se prefăcea mărgele care le atârnau din mustăţi şi din păr. Toţi aceştia căscâu, dormeau sau povesteau aventuri nebănuite din viaţa lor petrecută în mijlocul codrilor, i „— Face un pas greşit şi cade în vâltoarea carc-l târăşte cu ca peste cascada care putea să aibă patruzeci de urme înălţime, şi dispare în

mijlocul şuvoiului de ape, mai repede decât ţi-ai fi putut da seamă ce s'a întâmplat,

,,De, am zis noi, asta înseamnă că pe Clancy l-am văzut pentru ultima dată"; şi era un flăcău cumsecade, deşi cam nebun. Dar când colo ce să vezi; peste un ceas ne pomenim cu el în faţa noastră; ni s'a părut că s'a ridicat dintre ' morţi. Hainele de pe el erau numai panglici, dar încolo nu-şi rupsese niciun os şi n'avea nimica. Fusese târât pe distanţă de un kilometru şi jumătate. N'am nimica, băieţi, zice el nemulţumit şi se uită Li – 'i noi încruntat, dar pe cinstea mea, am rămas fără pălărie".

„...Abia venise în cantonament şi era prost ca noaptea. Unul dintre lucrători spune, că tocmai astăzi este Ziua Împăcării, iar flăcăul se uită la el şi-l întreabă: „Ce naiba o mai fi şi Ziua asta a împăcării, căci eu n'am uuzit niciodată vorbindu-se despre ea?". Conlin se întoarce spre el şi-i răspunde: „Să fiu al naibei dacă ştiu, dar cred că trebue să fie un fel de sărbătoare protestantă, sau aşa c.eva..."

„...Apucasem în jos pe Peshakey lîiver şi aveâm adunaţi într'o singură grămadă pe glxiaţă cinci milioane de metri cubi de buşteni. Ei bine, când ghiaţa s'a rupt şi buştenii au pornit la vale, am adunat grinzile cioplite si ne-am făcut plutele, ca să trecem..."

Din mijlocul aburului trupurile uriaşe se vedeau mi.ş-cându-se ca nişte monştri din mitologie. Barney şi Swun

sc dcsbrăcară. Se întinseră în mijlocul acestui abur umed, încercând să-şi dezmorţească trupurile, după cele şase luni dc ger cumplit carc-i înţepenise. Sudoarea curgea de pe ci gârlă. În cele din urmă ieşiră amândoi la lumină şi în faţa lor apăru finlandezul Bcngt, împreună cu ajutorul său care aduseseră găleţile cu apa fierbinte şi săpunul. Sc săpuniră până când trupurile lor dc veniră lunecoase ca ale unor foce, pe urmă lieagt şi ajutorul său începură să toarne găleţi de apă pe ei; uneori când aglomeraţia era prea mare, tăietorii se serveau ei înşişi unul pe altul. La început găleţi de apă fierbinte, după aceea rece, din ce în ce mai rece. Câteodată ieşeau în curte, în bătaia actului rece de primăvară, goi şi sbur- dainici. li auzeai chiuind şi bătând din picioare. Nechezau şi jucau pe loc, ca nişte armăsari. Imediat după aceea se îmbrăcau în În» ine le curate şi noi. Se simţeau refăcuţi şi uşori, ca nişte oopii de curând născuţi.

— Haide la lîildge Ilousc, să mâncăm ceva, zise Hnrney,

— Dar de ee să mergem la lîildge House? întrebă Svvan mirat. Acolo mâncarea c prea scumpă pentru oameni ca noi.

— Voi face eu cinste. Vreau o mâncare ca lumea; cu o faţă albă de masă şi o fată care să mă servească, cu legume şi probabil o îngheţată .şi un ocaiu servit ca frişca veritabilă.

— Ce tot vorbeşti! exclamă Swan mirat.

Sc opriră mândri la Marble Hali, ca să l>e.» câte o sticlă dc bere şi să guste o felie de şuncă .şi o bucalii do brânză, pentru u-şi face j>oftă de mâncare. Marble Hali era cel mai elegant har din oraş care fac«« concurenţă celui dela lîildge Ilouso. Clădirea era (k* cărămidă roşie – singura clădiră mai rezistentă din oraş – iar «K'lul şi uftertwfeul de J*e jos erau de marmoră. Aci
venea lumea elegantă şi cei bogaţi. Inginerii şi inspectorii minieri se întâlneau aci, împreună cu exploatatorii de

păduri. Pe peretele din dosul barului, pe o lungime de douăzeci de urme, era o oglindă frumoasă pe caro era pictată o scenă silvană în timp de iarnă, cu cerbi urmăriți de lupii flămânzi. Deeorațiunile pereților din localurile de petrecere dela Iron Ridge nu reprezentau decât rareori subiecte erotice. Austeritatea pereților era îmblânzită de câteva cadre, dar acestea nu reprezentau femei cu trupuri trandafirii. Decorațiile se făceau mai mult cu ajutorul oglinzilor, iar picturile erau de cele mai multe ori scene virile în aer liber – troieni de zăpadă, haiticuri de lupi, vânători, codreni și cerbi porniți pe goană, cu podoaba coarnelor plecată pe spate .și cu nările în vânt.

'Swan părea puțin sfios în mijlocul acestei splendori, dar Barncy se simțea la îndemână și părea foarte elegant. Da din cap sari schimba câteva cuvinte cu câte un consumator care sta cu coatele proptite pe bar sau așezat la câte o masă mică. „Ilello, Burice... Ce mai faci domnule Erickson... Va să zică ai terminat cu lucrul pe care l-ai avut în regiunea Upper Wolf... Nu, de astă dată nu mă voi întoarce ca să iau parte la coborârea trunclnurilor. Voi face un turneu spre Ontonagon".

Afirmația aceasta era o simplă minciună cu- care urmărea să-i prostească. Barncy era mult mai șiret decât să-și divulge singur planurile pe care le avea. Swan se uita la el cu admirație; aproape umil. își terminară sticlele de bere și plecară. Tăietorii treceau în lungul străzii sau se adunau grămadă prin crâșme. Pe Silvcr Street și Ore Ilill se auzeau chiuituri, frânturi do conversații și râsete. Din când în când vedeai câte un tăietor așezat pe marginea trotuarului și mâncând pătlăgele

IxjtyII dintr'o cutie de conserve j>o care abia atunci o des-cliiscse. Legumele acestea erau o delicatețe pe care ți-o doreau, (ani să .știe de ce. Beau lichidul cu lăcomie și încântați, iar bucățile de pătlăgele le scoteau cu briceagul.

— Hei, Guslo! Ce faci Swan!

La Ridgc Ilou.se, în sala cea marc a restaurantului, Barncy găsi masa acoperită cu o față albă, așa cum si-o dorise; serviciul elegant de oțet, sure și piper, totul Toarte impunător, și cleștele de spart scoicile stridiilor, cuțitul, furculița și lingura, împreună cu șervetul păturii în formă fantastică. Swan nu se simțea tocmai la îndemână. Ridică mâni Ic pe masă, dar i se părură enorme, ca niște .șunci uriașe. Și le retrași' numaidecât și se propti cu palmele în genunchi. Își băgă un colț al șervetului pe sub gulerul dela cămașă, dar îl smulse numaidecât, când văzu pc Barncy că și-l întinde pe genunchi. L\.â o gură dc apă, se înecă, tuși și ochii lui albaștri străluceau impresionanți, ca .și când s'ar fi simțit în marc încurcătură.

Cred că va fi mai bine ca eu să merg să mănânc la Swedish Home.

O, Swan, te rog; nu se poate să mă părăsești tocmai acuma, când noi am plănuit ca astă scară să faoem o petrecere și să cutrcerâm orașul. Mai bine să vedem ce au dc mâncare.

Ridică privirea și zâmbi finlandezei cu obrazul aspru csire se oprise lângă ci, îmbrăcată în rochia dc **pânza** «.urată și încinsă cu un mic șorțulcț alb. Finlandeza **zâmbi** și ca rigid, dar ochii ci palizi și aivoși se întoarseră spre obrazul lui Swan și rămaseră acolo. 'Fot lui i **se adresă** și când ii recită, întocmai «ia o mușină, lista **«le bucate** a restaurantului:

— Costițe ¿»fumate de porc, piept de viței, șuncă irlandeză la cuptor și ouă, pulpă de berbec împănată...

Swan ar fi vrut să aleagă exact acelea.ș bucate cu cure se hrănidbră zi de zi în cantonament. Carne afumată de porc, cartofi, compot...

— O, nu! protestă Barney și se întoarse spre fată: Am vrea un mușchiu. Dar să fie gros, uite așa. Special. Da, știu. Vom plăti. Și eventual ai putea să ne comanzi niște

cartofi prăjiți, nu-i așa? Afară de asta aș vrea ceva legume. Aveți legume? •

— Avem varză, țclină și morcovi...

— Nu domnișoară, eu aș vrea legume proaspete.

— În luna Aprilie nu se găsesc legume proaspete, răspunse fata și se uită mirată la el.

Se mulțumiră cu carnea proaspătă care li se păru neobișnuit de gustoasă, după carnea sărată de porc pc care o mdncascră toată iarna. Le aduse câteva farfurioare cu legume murate pc care le înșiră împrejurul tăvii celei mari cu mâncare, întocmai cum s'ar fi înșirai un grup de distrugătoare împrejurul vasului-amiral. Cei doi bărbați flămânzi consumară până la ultima bucățică ¿iceastă atrocitate gastronomică, numită dineu în hotelurile simple ale micilor orașe americane. După ce terminară, băură câte o ceașcă de ceaiu tare. Băuturile alcoolice nu se obișnuiau decât între mese. Băutura favorită a tăietorilor era berea, căci băuturi spirtoase găseau și în codru. Se spunea despre ei că sunt în stare să bea și alcool curat, deoarece orice altă băutură li se părea prea slabă. Cu un an în urmă, mâncarea, a- c.casta i s'ar fi părut și lui Barney divină, dar acum începuse să aibă alte gusturi.

După ce se ridicară dela masă și ieșiră în vestibul, Barney se uită cu sfială împrejurul său. Se îndreptă

apoi spre portarul care se uita la ei .si după cc schimbă cutcva cuvinte cu el, se întoarse la Swan carc-şi mânem a încântat scobitoarea între dinţi şi se uita în largul sălii.

— Huîm! Ascultă Swan; eu îmi voi duce legătura aci într'o cameră. Mă întorc imediat.

Swan făcu ochii mari şi se uită la el mirat. Peste cinci minute când Barney apăru din nou, il găsi în acecaş atitudine:

— Două cearşafuri albe şi curate, declară el ea un fel de explicaţie şi puţin ruşinat, întocmai ca un copil care vorbeşte cu tatăl său. Şi un lighian al meu, cu cană de apă şi un prosop alb.

— Ei să fii al naibei! exclamă Swan şi se uită la el aproape speriat, întocmai ca un trecător care s'a oprit pe ţărmul mării şi urmăreşte pe cineva care i-a fost drag, cum se duce spre limanuri până la care el nu va putea ajunge niciodată.

Când fetele din localul Alcazar Theatrc al lui Sid LcMaire îţi vând bere, tc costă un dollar sticla. Dar face. Tot'un dollar tc costă şi intrarea. În lumea aceasta plină de baräci şi dc ghiaţă înegrită dc funingină, dc păduri dc brad şi minereu de fier, Alcazarul reprezenta un spectacol romantic, coloare şi frumuseţe, căldură şi veselie. Pentru tăietorii de păduri şi minerii cu obrazele tăciunile din Iron Ridge, fetele dela Alcazar, cu şoldurile lor mari şi piepturile pline erau huriile din raiu.

înainte de începerea spectacolului Sid LcMaire ieşise în faţa intrării. Cei din Iron Ridge spuneau că el însuş este tot atât de măreţ ca şi spectacolul din localul său. îmbrăcat' în macferlanul cafeniu şi în cap cu jobenul lucitor, cu butonii de diamante dela cămaşă şi ghetele de lac cu care era încălţat, semăna foarte bine cu fotografia pe care o văzuseră, a celebrului James Fisk – Jubilee Jim, cel mai celebru dintre actorii de comedie din New York – care acum câţiva ani fusese împuşcat şi omorât, în timpul unei certe cu Stokes, din cauza actriţei Josie Mansfield. Sid era gras, parfumat şi cu o- brazul roşu. Exact ca şi Fisk, prefera ca în teatru să umble îmbrăcat înlr'o haină de catifea tivită cu şnur de mătasă. Mustăţile lui mari şi blonde erau pomădate, aşa că pe amândouă părţile gurii se întindeau ca vâr-

furilc ascuţite nlc unor stilete dc cel puţin patru centimetri. Cravata p las tron de mătasă neagră scotea în evidenţă butonii dc diamante ai cămăşii. Se postesc acum în pragul intrării .dela Alcazar, înfruntând aerul rece al acestei sori de Aprilie, ca o slatuc vie a ospitalităţii şi a eleganţei. Fanfara Alcazarului, compusă din patru persoane, cânta în stradă cu brio: *IZu ştiu să dansez ;;n can can; ilar dumneata oare ştii...* Pc o parte a intrării erau un afiş făcut în colori ţipătoare portocalii, roşii .şi verzi, întocmai ca reclama unui circ, .şi afişul aoe>(a reprezenta o femeie bine făcută, îmbrăcată tntr'o fustă largă şi cu un picior impunător ridicat 111 aer. Pe cealaltă parte, ca un contrast caro te face să

tresari, era un afiş care reprezenta o fată pe streaşină unui zid înalt, gala să sară. Obrazul fetei era contractat de spaimă, iar pc urma ei se vedea o haită de câini cu colţii albi şi ochii ca de flăcări.

Poftiţi domnilor; pofliţi la bilete! striga Sul LcMaire, cai glasul suav şi gutural. Tăietori, minori, poftii cu taţii! **Să** vedeţi ce***n-can-uf,*** ‹1 »11 sul desmâţat dela Fa-ris. Dansul care ***a*** revoltat New Yorkul. Dansul care a luat lotul încântătorului vals. Tăietori de păduri, plutaşi, cioplitori şi mineri! Veniţi să vedeţi **pe** domnişoara Ixii.ta Morgan, celebra frumuseţe <lela Palbacîc. A reuşit să scape din glii are Ic exploatatorilor ei. A fost urmărită cai câni do vânătoare dresaţi la om. A sărit peste un zid inait. dc patruzeci dc urme. Iaitla Morgan cea mai curajoasă fată din regiunea dc miazănoapte. Poftiţi, domnilor,]>oftiţi înăuntru. Ascultaţi muzica şi vedeţi spectacolul şi staţi de vorbă cu frumoasele fete clin local. Vă există un singur dollar, dar face cinci dojlari şi la New York aţi fi plătit zece, exact pentru aoelaş sjkcc- tacol. Poftiţi, do raţiilor, poftiţi la lelele. Spectacolul «ste

gata să în-ccapă!

Şase luni dc-a-rândul ocliii lor nu văzuseră decât pădurea întunecată de brazi şi aşternutul alb de zăpadă care se întindea până dincolo de zări. Se trezeau la patru, se culcau la nouă, mâncau aceleaş mâncări grosolane în fiecare zi şi umblau în haine care miroseau a sudoare şi a muecgaiu – o lume în care nu existau decât bărbaţi: Aci li se oferea coloare şi veselie. O lume de femei cu braţele albe, cu fuste ca nişte vârtejuri, cu sâni provocatori, cu cântece nostalgice şi cu dansuri care făceau să-ţi svâcncască sângele în vine. LcMaire îşi pricepea meseria. Pluş roşu şi vărgi de aur pe mobilier. Acum erau amândoi aşezaţi la balcon. împrejurul lor fete caro vindeau bere şi erau dispuse să se aşeze cu tine la masă, dacă le cumpărai câte o sticlă; pentru doi dollari erau gata să-ţi ofere şi cheia dela camera lor. Dar numai cei naivi nu ştiau, că fetele acestea aveau fiecare câte o duzină dc chei şi că cheile acestea nu se potriveau la

nicio uşă din Iron Ridge. Procedeul acesta făcea şi el parte dintre apucăturile care se întrebuinţau, pentru a stoarce banii fraierilor care meritau această lecţie, ca să se înveţe minte.

În ghereta biroxilui dela intrare sta Mama LcMaire, întocmai ca un uriaş păianjen negru, sinistră şi tot atât dc rezervată pe cât dc volubil era Sid. Avea un obraz pachcş şi bătucit, întocmai ca o mască de argilă şi doi ochi mici şi negri, îngropaţi adânc în grăsime, exact ca două boabe de stafide într'un cozonac. Era îmbrăcată într'o rochie neagră de mătasă, foarte strânsă peste pieptul amplu, şi pc rochia aceasta în partea do sus era un aşternut dc pete formate din toate mâncările pe care le consumase dc când o avea, aşa că aceste pete uscate formau un fel dc platoşă. Era pieptănată cu

cârlioanţc care-i cădeau de pe amândouă tâmplele ca o cascadă uleioasă şi neagra. Avea nişte mâni albe şi grăsulii, mâni mici care făceau adevărate minuni cu bancnotele murdare pe care le primea prin deschizătura grilajului de metal, din mânile uriaşe şi bătucite ale spectaloiilor ei.

— Bună scara domnilor, bună seara! repeta ca necontenit şi fără să se oprească nicio clipită. Glasul acesta era subţire şi nazal, aşa că tăietorilor li se părea că simt într'ânsul un accent străin: Un dollar, din cinci, patru restul. Poftiţi şi intraţi numaidecât! Bună scara, domnilor!

Numai rareori se întâmpla să ridice privirea. Pleoapele ci erau albe şi groase. Pusese *madamă* la Puii sade, pe vremea când zidurile, câinii şi amenințările obligau fetele să stea închise în această temniță. Oamenii sj>u- ncau că Sid se teme de ca, din cauză că ştie despre el ceva îngrozitor.

Bamcy şi Swan găsiră localul plin de lume, deşi era încă devreme. Sala era plină de fum şi răsuna de glasurile bărbaţilor şi a bocancilor grei. Majoritatea spectatorilor beau bere. Loturile cele mai ieftine erau lavițele grosolane din fundul sălii. Veneau apoi .scaunele şi mesele, iar pe o parte a j>erclului şi j>c cealaltă, Jocurile cu fotolii ale teatrului propriu zis. împrejurul pereţilor şi sus la balcon erau boxele cu mese şi canapele cu spătarul înalt. Acestea era locurile cele mai căutate şi cele mai scumpe.

— Să ne urcăm sus! porunci Barney cu glasul impunător. îmbrăcase hainele făcute de comandă la Grosn Bny, pardesiul cel frumos şi încălțase ghetele cete e-leganle.

• Ia te uită, a venit un şmecher «lela oraş, se auzi cineva strigând. Dar imediat după aceea un alt glas 11 salută: Ei, Gusto, ce faci! Tonul acestui glas era cu totul altfel.

În toate părţile scurteici, bocanci şi şepci. Toţi fumau lulea- sau ţigări prost mirositoare. Bătcau din picioare, mieunau ca pisicile, şuerau printre dinţi, întocmai era cu o ceată

de copii prost năr㎝viţi care abia au scăpat dela şcoală. ,

Fanfara încetase să mai cânte în stradă. Muzicanţii treceau acum cu capetele plecate prin uşa scundă caro da în cuşca orhestrei de sub scenă şi apărură alături de pianistul care-i aştepta. Se dete semnalul. Lumina lămpilor fu domolită. Pe deasupra spectatorilor din sala modestă şi grosolană tremură fiorul aşteptării, petrecut de emoţia şi şoaptele care durează din vremuri imemoriale, şi se repetă de fiecare dată în răspasul dintre domolirea luminilor şi ridicarea cortinei, în toate teatrele din lume.

Imediat după aceea se auzi un chiot. „Iii-iu-hu-hu-hu!" repetară tăietorii. Pe scenă ieşiseră douăzeci de femei îmbrăcate în tricouri. împrejurul lor copăcei pitici cu flori de hârtie. Copăcei pentru oamenii aceştia care în viaţa lor tăiaseră milioane de pini gigantici. Fetele începură să danseze şi să cânte, ridicându-şi cu mişcări stângace picioarele groase ca nişte butuci. Purtau rochii scurte sau fustuliţe roşii, trandafirii sau albastre de mă- tasă, brodate în paiete. Acesta era dansul *Black Crook* care cu zece ani în urmă scandalizase America, dar caro continua să trăiască în formele lui banalizate. Fiecare teatru de varietăţi cât de neînsemnat şi fiecare trupă ambulantă care cutreera oraşelele din regiunile industriale, îşi avea trupa completă de dansatoare *Black Crook* în tricouri, rochii scurte cu paiete şi efecte de

lumină roşie. Fetele erau pieptănate cu zulufi şi aveau ucocaş înfăţişare, ca şi spălătoresele dela bucătărie.

Tăietorii umpluscră sala dela intrare j)ănă la balcon. După ce se ridică perdeaua, începură să urmărească Ln tăcere spectacolul acesta naiv. Examinau cu atenţie fetele îmbrăcate în tricouri; majoritatea dintre ele erau femei bătrâne, trecute demult de douăzeci sau chiar treizeci de ani şi cu înfăţişarea vulgară. Toate purtau nume fantastice, de preferinţă cu câte un prefix franţuzesc – Minnie LcClaire, Bcllc Lame, Gracic l-aMotte. intre numerele de dans erau skctchuri scurte – comedioare banale în care actorii intrau j>e o uşă şi ieşeau pe alta, îşi trânteau câte o palmă sdravănă în dos si debitau o pantomimă primitivă, mişeâiuhi-se ca nişte copii fără minte, exact cum erau şi în realitate. Fetei© cu clicile şi actriţele care se întâmpla ea tocmai atunci să nu fie în scenă, se amestecau printre spectatori şi vindeau berc, cu un dollar sticla, pentru comisionul oe le revenea lor din această a facere. Zâmbeau cm lm/.elo rigide şi uitau întotdeauna să dea restul.

Barney şi Swan îşi beau berea comandată şi se disî lrau. Fetele din trup« dansatoarelor de cancan apărură pe scenă. Apariţia lor fu un fel de contrabalansare a efectului lăsat de fetele cu pulpele ca nişte butuci şi îmbrăcate 111 tricouri de bumbac. Aceste« de acum, împreună cu conducătoarea lor cam pe afiş fusese trecută cu numele de Ninn Juaroz, erau îmbrăcate În lungi rochii cu volane, cu corsajul decoltat, încălţate în escarpeni şi cu ciorapi negri. Rochiile acestea se învălurau împrejurul lor, când ridicau picioarele şi se învârteau după cadenţele pianului .şi ale melodiei celor cu trompetele. În timpul acestor mişcări ară tui publicului metri. Întregi de fuste scrobite, cu volane nu tocmai curate de mu«-

lină, şi pantaloni brodaţi care coborau până din jos de genunchi. ¡Tăietorii păreau desamăgiţi; se aşteptaseră la ceva neobişnuit de îndrăsneţ. începură să murmure şi să mişte din picioare; alţii băleau cu paharele de bere în masă, şi strigau:

— A-lia-ha-lia; mama dumitale ştie c'ai ieşit astă seară în oraş ?

Dar la urma urmelor tot le mai rămânea această Lotta Morgan. Apariţia ei putea fi ceva impresionant. Unii dintre ci se lăudau, spunând c'o cunosc. înainte de a ajunge la Paîisade, fusese amanta unuia dintre proprietarii minelor. Spuneau că mama ei este portugheză şi tatăl ei finlandez. După evadarea, dela Palisade şi focul care a izbucnit acolo, i s'a pierdut urma. Cei din regiunea de miazănoapte n'au mai auzit de ea. Unii spuneau c'a murit, alţii spuneau că s'a măritat şi a devenit femeie cumsecade; se mai spunea c'a fost amestecată într'o afacere de jefuire a unei bănci şi că ar fi fost condamnată la închisoare, deşi nu putuseră dovedi nimic în sarcina ci. Mai spuneau că ar fi încercat chiar- să intre într'o mănăstire şi că n'a fost admisă.

— Swan, tu ai văzut-o vreodată? întrebă Barnev. Nu ştia nici el de ce, dar femeia aceasta îi .stârnise curiozitatea. Probabil datorită aventurilor prin care trecuse.

'— Da, am .văzut-o la Palisade. Este o fetiţă numai atâta, şi manile lui uriaşe se împreunară în aer, ca să-i arate ce mijloc arca.

— E frumoasă?

Swan stete şi se gândi; sprâncenele i se încruntară .şi luminile ochilor albaştri părură că încearcă să se concentreze.

— Sigur că c frumoasă; mai încape vorbă; are nişte mâni şi nişte picioare mici ca o jucărie şi ochii negri

sub un păr ca aurul. Te furnică prin tălpi, numai când tc uiți la ea. Dar fata asta mai are .și altceva.

— Ce? stărui Bamey. Spune, ce? De multe ori gândurile lui repezi erau puse la grea încercare din cauza felului încet de a gândi al acestui suedez uriaș, care era un om cumsecade.

Swan clătină din cap.

— Eu n'o cunosc destul de bine, căci n'am văzut-o decât o singură dată. Ea nu este ca... lluîm... ca celelalte fele desfrânate. Este un fel de doamnă.

— Doamnă! Fugi de acolo, Swan!

Cortina se ridică; Lotta Morgan era așezată pe un butuc de copac, În mijlocul unui peisaj silvan al cărui decor se legăna și se umfla În bătaia vântului. îmbrăcată întrun costum fantastic dc tăietor, cu seurlcică, pantaloni și o șapcă în cap, părea foarte mică. Era încălțată eu niște bocanci cu carâmbi încheiați cu șireturi până sub genunchi și cu tocuri înalte. Pe un umăr purta un topor și în apropierea ei era un trunchm de copac tăiat întoarse încet obrazul spre spectatori, ca și când s'ar fi temut. împrejurul ci erau alte opt fete, îmbrăcate fn uceioaș costume fantastice de tăietori.

— Bine, dar femeia aceasta este bătrână, exclamă Bamey desamăgit.

Swan se uită la ea și clătină din cap.

-- Sărăcuța de ca! și obrazul i se umbri dc păreri de rău. J

Lotta începu să cânte. Avea un glas nu tocmai plăcut și cântecul de pabnr al tăietorilor ¡>e care-l debita, mi i se potrivea dc loc, dar cu toate acestea se străduia din toate puterile ca să scoată ceva dintr'ânsul, stând așezată j>c butucul acela caragliios din mijlocul scenei.

Când intrăm tn păduri şi tn codrii suri,
Cupa sc plimbă din mână tn mână.
Aşa suntem noi, niciodată ca voi,
Cei care sc veselesc sunt tăietori dc păduri.
Când chiuind în codri intrăm
Ne oprim printre trunchiuri şi cercetăm,
Iar cupa se plimbă din mână 'n mână;
Aşa suntem noi, niciodată ca voi.

Atât ca cât şi fetele aveau în mână cupe pe care acum lc ciocneau şi lc duceau la gură, cu mişcări de panto- mimă lipsită de orice putere de convingere şi caracteristice trupelor de balet din comediile muzicale.

Tăietorilor din sală le plăcea cântecul acesta, mai ales că avea mai multe strofe, aşa că foarte curând, începură să cânte şi ei. Cupa se plimbă din mână în mână; aşa suntem noi, niciodată ca voi. începură să bată cu paharele în mese. Goliră pe cele dintâi şi cerură altele. Treaba mergea de minune. Exact aşa cum îşi închipuise şi Sid LeMaire. Se oprise în fundul sălii, îmbrăcat în haina lui de catifea şi în cap cu jobenul lucitor, şi tocmai ridicase mânilc albe, ca să dea semnalul aplauselor. Tăietorii naivi se luară după cl şi începură să aplaude şi ci. Dar ca şi când aplausele acestea ar fi fost un semnal dinainte convenit, lotta Morgan sc ridică dc pe butucul pe care stase – cu picioarele trecute unul peste altul – şi sc apropie dc rampă, cu toporul merou po umăr, mişcându-se cu o ciudată timiditate. Abia acum puteau vedea că şchiopătează. Un picior era mai scurt decât celălalt şi puţin adus în formă de leucă, aşa că sc putea vedea că piciorul fusese legat de un om nepriceput, după ce se rupsese în accidentul dela Palisade.

Să ne vciclim, tăietori de păduri,
Aşa suntem noi...

— Hui-ta-na-na-na-^a! sc auzi glasul unui l>cţiv.

Cei din sală începură să râdă.

- V'a sosit o marfă defectă; asta este pentru voi, tó feţi! strigă tuiul dintre minerii cornwalle/i. lotta Mérgein îşi continuă cântecul. Sul) aşternutul de roşu, obrazul ei sc făcuse alb ca varul. O parte dintre fete ridicară nasurile în vânt şi sc uitară cu dispreţ împrejurul fer. Altele cliihoteau discret.

Când tn codri chiuind noi intrăm,
Ne oprim printre trunchiuri şi cercetăm,

— Ei haide fetiţo, lasă afacerea asta; nu vezi că ou faci parale!

Lotta sc bălbâi şi încetă să mal cânte.

Swan şi llarncy săriră în picioare, ca purtaţi de Un singur resort. Se plecară peste balustrada bolconuHL Obrazul lui Bamev era crispat de revoltă. Swan cm roşu ca o flacără şl ochii strălucitori si albaştri îi scăpărau. Bamey care era mai rânzos, îşi veni cel dintAhi în fire. Se plecă adânc peste balustradă şi începu să strige la cei din sală:

— Gura, mă porci neiuşinaţi. Cornwalle/.i păduchios^! şi fără de ruşine!

■ ■ la veniţi încoace, răcni Swan şi ridică În aer nişt» imami cât matele. Veniţi încoace, să vă pun botniţă.

— Dă-te jos! Fă-te încoace, mă finlandez îminaţit...

Cât ai clipi se încinse o învălmăşeală do picioare
şi dc [mâini.

Tăietorii şi minerii ee haleau de-a-valma şi din ijxij- louil încăierării se auzeau înjurături, urlete, bă băi efe picioare, de par Vă ar fi trecut o cireudă, ţipoUile feieW şi .ţerâ.ş nilul sticlelor silrobilo. Swan pravă'e.i e.ăte sta* «dintr'o singură kv.itsură.

— Staţi, oameni buni! striga Sid LeMaire frângându-şi inânilc; Mama LeMaire îşi arăta dinţii, dar nu îndrăsnca să iasă din boxa ei; cu toate acestea sbiera ca ieşită din minţi:

— Ţi-am spus că nu vei avea noroc cu târâtura asta; cu căţeaua aceasta şcliioapă.

Vîrtejul se adună grămadă într'un colţ al scenei. Lotta Morgan rămăsese singură şi-şi acoperise obrazul cu manile. Apoi cu totul pe neaşteptate se repezi în- tr'un suflet până în marginea scenei şi se uită la muzicanţii care stăteau încremeniţi. îşi făcu palmele pâlnie în faţa gurii şi strigă pianistului Bert:

— Cântă! Cântă ceva! Haide, repede! Cântă imnul *Mai aproape de Tine, Doamne!*

Se auzi un acord. Cadenţele melancolice ale imnului tremurau în largul sălii, ca un cântec de îngropare.

Cât ai clipi, cei din sală care se învârteau roată, se opriră, ca şi când ai fi turnat apă rece peste ei. Nici chiar un tăietor irlandez n'ar mai fi fost în stare să târnuie pe un miner comwallez în timpul cât se cântă o melodic atât de lugubră. Urletele şi sgomotui se domoli, apoi se stinse cu totul. Mesele răsturnate le ridicară şi scaunele fură aşezate pe picioare. Tăietorii şi minerii, sfioşi şi puţin ruşinaţi, îşi examinară hainele şi cămăşile rupte, nasurile însângerate şi urmele de pumni care începeau să se umfle şi să se învineţească.

Costumul cel frumos de oraş al lui Barney era rupt în mai multe locuri; îşi pierduse pălăria, şi pardesiul pe care şi-l scosese, i-l călcaseră în picioare şi era ud. Swan, întocmai ca un copac după furtună, părea refăcut şi mai impunător decât înainte de asta. Se scutură întocmai ca un mastodont şi se uită la Barney:

— Haide, Gusto, să plecăm din infernul acesta.

Îşi tăiară loc în lungul sălii spre vestibul, aşa oă ajunseră la câteva palme tic scenă, unde se opriră.

— Stai! strigă el. Ia te uită colo!

Din partea laterală a scenei Sid LcMairc se apropia de rampă, cu o mână ridicată în aer, ca să facă linişte -şi eu obrazul numai zâmbete. Pe urina lui, neagră şi Amenin̦ătoare, venea Mama LeMaire care se îndrepta spre cealaltă margine a scenei unde era I.otta Morgan şi ceva

mai departe de ea, grupul de fete.

— Ascultaţi, băieţi! începu Sid LeMaire, dând din enp, ca şi când ar fi încercat să îmbuneze nişte copii. Ridicase arătătorul în glumă spre ei; dar cu toate a- cestea în înfăţişarea femeii cu obrazul buhăit şi întunecat care venea pe urma lui, nu era nimic de glumă.

Lotta. Morgan începu să ţipe cu glasul ascuţit şi speriat:

— Voi pleca! Lasă-mă, că voi pleca!

Exact cum săriseră adineaori, aşa săriră .şi de astă Jdată. Păreau că sunt purtaţi de o singură voinţă, ca Porthos şi Aramis. Bamey şi Swan săriră în cuşca orhestrei, de aci pc pianul care se auzi pârâind şi puseră piciorul pe scenă. Se opriră în faţa fetei înspăimântate. Totuş expresia obrazului lor, ceva din atitudinea lor, păru că o determină să se liniştească.

— Vino, jucăria mea frumoasă, zise Swan.

— Unde! Unde să merg! Se uită dela unul În altul îngrozită.

Jïarney o apucă do mână:

N'avca nicio grijă. Vino eu noi. Vom avea grijă de dumneata. Pata se uită la d, şi i se păru atât de tânăr, de drăguţ şi de ncvirvovut

Mama LeMaire era exact la spatele lor. Ridicase mâna în **aer,** eu şi cind ar fi vrut să lovească fala. Swşn «e

plécă şi ridică pe Lotta Morgan în braţe, ca şi când ar ar ii fost un copil. Când se întoarse în loc, pocni po Mama LeMairc în pântecele burduşit, de icni ca o tobă. Apoi se îndreptară amândoi spre marginea scenei, şi Barneysări uşor ca o pisică; ridică braţele în calea fetei şi o primi ca pe un pachet, cadupă aceea s'o întindă din nou lui Swan şi împreună să-şi continuo drumul în lungul sălii de spectacol. Obrazul boit al Lotlei Morgan, şi chinuit de groază ca al unui copil speriat, căzu pe umărul lui Swan. Mica procesiune urcă liniştită treptele balconului. Se opriră la masa unde fuseseră aşezaţi înainte de a începe bătaia, şi după ce Swan o aşează pe un scaun, întinse mâna uriaşă şi-i netezi părul, exact ca o mamă care-şi mângâie copilul. Îi îndreptă şi gulerul costumului. Apoi se aşezară amândoi şi începură să se uite împrejurul loi*, cu seninătatea omului care şi-a făcut datoria pe deplin. Haina lui Barney era toată ferfeniţă şi se făcuse cenuşiu la obraz. Swan probabil respira şi el ceva înăi repede decât de obicciu. Pe umărul obrazului drept începea să apară urma lăsată de lovitura unui pumn. încolo nimic altceva.

— Bere? întrebă Barney.

— Sigur că bere, răspunse Swap.

Lotta Morgan începu să plângă.

— Nu plânge, zise Barney şi o mângâie pe mână. Şi fata începu să zâmbească, fiind obişnuită să facă întotdeauna aşa cum i se spune. Printre lacrimi se uită la Barney.

— Ce băiat frumos! se miră ea.

Barney se roşi până după urechi. Apoi fata se întoarse spre Swan şi se uită îndelung la el. Pc obrazul lui tumefiat strălucea simplitatea şi bunătatea nefăţărită.

întinse mâna şi ii pipăi obrazul.

— În cameră la mine am puţină floare de muscal; să-ii fac un ccaiu cu care să te speli pe obraz.

înainte de a se întoarce în codru, pentru începere« transportului buştenilor din primăvara aceea, Swan se căsători cu Lotta Morgan. În timpul verii următoare Swan îşi găsi de luciu la fabrica de clveieslea din froii P.idgc; şi-şi clădi o casă cu patru încăperi,]>e vârful unui <leal din marginea oraşului. Celelalte femei din oraş nici nu voiau să audă de ea – femeile respectabile din oraş, ale căror bărbaţi erau mineri, supraveghetori ai minelor, lucrători în fabrica de cherestea şi negustori. Uncie dintre acestea însă aveau un trecut tot atât do întunecos şi de îndoielnic ca şi Lolla. I)a,t- despre Lotla circulau în şoaptă două întâmplări, dintre care una singură ar fi fost deajuna ca s'o stigmatizew pentru totdeauna, chiar 111 această regiune sălbatică.[1]

Spuneau despre ca că în conformitate cu legea,' .1 poate fi soţia lui Swan Bostrom, deoarece n'a divorţat ui că de soţul ei care ora la închisoare şi-şi lăcxw, condamnarea jHintru spargerea unei bănci. Se mai apunea că [н? vremea când barbutul acesta a trăit împreună cu ea sub acclaş acoperiş, a obligat-o si se lase tatuată pe piept, şi între sâni i-a făcut imaginea unui Chrisit crucificat. Se inai spuneri că făcuse tren ba aceasta, jK-r o ■ea să nu mai poată fi femeia nickinui uit bărbat.

Ivott* Morgan nu ieşea decât rareori din că;«;iţn -u Trôiji singură în timpul iernilor kingi, când Swan '«ni ocupat în **codru,** cu inspectarea cantímanvahteks-. '"a xnultc femei de categoria ci, devenise o **gospodină en.rntii** .şi pricejHitű. Ura .şi buni bucătăreuşă şi **cunoştea** p **mulţime** de teluri **de mimare** «vedere **şi finlandeze, pe**

Ic învăţase numai Dumnezeu ştie cum, în timpul lungilor ei rătăciri prin regiunea forestieră din miazănoapte..' Când Swan se întorcea din cantonament, îi pregătea-sarmale cu varză murată şi *marja soppa,* un fel de ciorbă de afine, îngroşata cu făină de grâu şi zahăr; ciorbă de fasole galbenă, fiartă cu carne de porc; plăcinte de cartofi şi *lut fisk.* Lotta era un fel de prostituată profesionistă

care se pocălise şi devenise o gospodină mulţumită cu noua viaţă.

Barney Glasgow nu trecea niciodată prin Iron Ridgc, fără să viziteze pc soţii Swan Bostrom. Cei diu oraş spuneau că este îndrăgostit de ea. Probabil judecând din punctul de vedere al moralei lor înguste, aveau oarecare dreptate. Adevărul era că Barney se simţea grozav de atras de femeia aceasta care era mai în vârstă decât el cu opt sau nouă îmi. Se simţea fascinat de felul în ca re se ştia purta, de ochii ci căprii şi tuuc/.i care con- au cu părul blond, de şchiopăta tul abia perceptibil, di. ureroasa melodramă din viaţa ci trecută şi de svo- nurile despre stigmatul sadic de pc trupul ei. Dar Barney era un tânăr care ştie ce urmăreşte, îşi avea planurile lui. despre viaţă, şi nu se apropia niciodată de casa Bostrom,, când se întâmpla ca Swan să nu fie acasă. Şi la doi ani după cusătoria ei tot el ii cumpără luxoasa cazacă de bjauă de lutru şi manşor.aşul care se potrivea atât dc lijpe cu ca. În iarna aceasta şi în primăvara urină- loarc femeile din Iron Ridgc se uitară după ca, pe sub pei'J, fele dela fereşti, dc câte ori o vedeau că trece îmbrăcată în această haină neobişnuită. Părul ci lucea ca aurul, în gulerul negru de blană ridicat în sus şi pe sub ImneUi mică, împodobită cu pene, ale cărei cheu tor I îi erau legate pe suh bărbie. Printre penele bonetei clipeau câteva mărgele. Manile frumoase înmânuşatc erau

băgate în manşon, iar picioarele mici în ghetele înalte cu nasturi tipăiau grăbite, ticsi şchiopăta, în lungul străzii îngheţate a oraşului.

~ În toată regiunea forestieră din miazănoapte nu se găsea ceva asemănător. Haina fusese cumpărată la Chicago într'unul din magazinele de pe State Street şi se spunea că costă mai mult decât ce ar putea câştiga un bărbat în timpul sezonului de iarnă.

Bamcy începuse să adune bani buni, pe socoteala lui proprie. El şi bătrânul Hewitt lucrau acum mână în mână – deşi asociaţia aceasta dintre ci parca ciudată. Planul pe carc-l concepuse Barney în iarna aceea, când abia avea douăzeci de ani, devenise o realitate care astăzi în trecu s-e cu mult visurile lor.

Dar Bamcy se târguisc fără ruşine cu Jcd Hewitt, pentru a-şi asigura partea lui, înainte de a divulga planul pe carc-l pusese la cale.

„— Ascultă, în primăvara aceasta guvernul va împărţi câteva mii de hectare de pământ, destinat pentru colonizare. Pământul acesta este acoj>crit de păduri se-culare".

,,— Ştiu, dar nu vor să-l vândă, il întrerupse Hewitt. Am încercat şi cu să-l cumpăr".

„— Să-l vândă! Bamcy se uită cu dispreţ la bătrânul din faţa lui. Ascultă; după cum ştii, guvernul nu cere altceva celui care reclamă acest pământ, decât, «à clădească un l>ordeiu cu două ferești şi să nu se mişto de aoolo vreme de cinci ani. Asta însă nu însemnează că eşti obligat să stai fiecare minut din cei cinci ani".

„— Nu, dar cu toate acestea..."

,,— Ai răbdare. Din cantonamentele codrului coboară inii de tăietori în fiecare primăvară. Oamenii aoeşÜ® r.'ău ce face până toamna unnâkxre, când tăiatul

începe din nou. Pune-i pe aceştia să-şi facă bordeiele pe pământul cu pricina. Plătcşte-i cu douăzeci şi cinci de dollari

pe lună şi mâncarea şi ia-le făgăduiala scrisă, să-ţi lase dumitale pământul – adecă nouă – după împlinirea celor cinci ani. Fii sigur că .se vor învoi şi vor fi foarte bucuroşi. Vei avea sute de mii de hectare dc pădure care-ţi va produce milioane şi nu te va costa aproape nimic. Vei avea copaci de tăiat vreme de cin- zeci de ani şi mai bine. Vei avea terenuri cu păduri mult mai întinse decât oricare proprietar forestier din partea de miazănoapte".

Astăzi în Escanaba era o firmă pe care scria *Exploatarea Forestieră Glasgow Company,* sau *Iiewitt-Glasgow Company* la intrarea unei fabrici de cherestea din Green Bay şi Iron Ridge.

Dar ceea cc-i preocupa pe toţi, nu deveni realitate decât după cc Ilannah Ilewitt muri din pricina unui atac de apoplexie. După înmormântare Emma Louisa Ilewitt, cu ochii roşii şi îmbrăcată într'o rochie neagră lipsită de gust; se adresă lui Bemard Glasgow, care le fusese de marc folos în această împrejurare „exact ca; şi. un fiu" – declarase Jed Ilewitt – spunându-i:

,,— Acum n'a mai rămas decât tăticu. Şi după ce va pleca şi el, voi rămâne singură în casa aceasta mare".

Işi celebrară căsătoria cât se poate de discret, la câteva luni după moartea Iiannei, şi Bemard Glasgow, Gusto – tăietorul de păduri – se mută în casa cea mare de cărămidă din Butte des Morts. Casa deveni a lui, împreună cu rufăria fină şi argintăria marcată cu literele II.B.II., cu baraca dela debarcader, cu grajdurile, şi tot aşa uriaşul policandru de cristal din vestibul, exft'et cum toate celelalte, deveniră şi ele ale liii, zccc ani mai târziu, când muri şi Jed Ilewitt: Fabricele

de celuloză şi hârtie din Buttc des Morts, sutele dc mii de hectare de pădure, cantonamentele, fabrícele de che^ ieslea. Cu viaţa slobodă şi fată nicio grijă, se terminase pajtit i u totdeauna. Tăie tonii făcea acum parte din trecutul său legendar.

îşi clădise un mic cantonament departe în fundul codrului unde se putea duce să vâneze cerbi în timpul sezonului dc toamnă sau să pescuiască primăvara, când dorul de a trăi în aer liber devenea ¡¡rea puternic, ¡xm- t.ru a i se mai putea împotrivi. În astfel dc cazuri el, împreună cu Svvan şi Tom Melendy şi Pete Devine se întâlneau îmbrăcaţi în seurteici şi cămaşă de lână şi bocancii grei de altădată, ca să fumeze, să bea whisky, să mănânce slănină prăjită si să stea de vorbă. În cur;«! anilor ce trecuseră, la cantonamentul acesta mai adăugase o aripă colo, o cameră în cealaltă parte, un cămin, o fântână, o bucătărie, până când deveni o ca:â deştul dc confortabilă, cum ‘ se obişnueslo la munte, o casă clădită din bârne. După prima vizită Eminn l.ouisa nu se mai apropie niciodată de casa aceasta, iar .led llewitt, cu meticulozitatea lui adusă din New F.ngland şi hainele lui de orăşan, nici nu vru să anldii de ca.

Dar toate acestea s'au întâmplat mult mai târziu, după tragica moarte a Ivottéi Morgan.

Swan .şi Lottn erau căsătoriţi jle aproape zece ani. i.a <k)i ani după căsătorie li se născu un copil; o fată cu numele Karcn. Ei îi ziceau Karie. Fata arăta ea orice mjoflează; avea păru! blond, fără nicLo lucire ş.i ocitii afivaşlri spălăciţi. Swan ar fi preferat să aibă ochi di- prii ca maică-sa şi Ixitla nădăjduise mereu că înlr'o hună zi ochii fiicei sale vor deveni albaştri strălucitori

şi adânci, ca ai lui Swan. Dar imediat după naşterea fetiţei, Lotta nu ceru altceva decât să se uite la trupul ci – îi examina picioarele, ca să se convingă că sunt sănătoase şi se uită la locul acela anume de pe pieptul ci, ca şi când s'ar fi temut că va descoperi urma stigmatului şi pe trupul acestei fetiţe. Dar nu descoperi nimica.

Femeile respectabile din oraş începură să fie mai îngăduitoare faţă de ea. Îi făcură chiar mici avansuri de prietenie şi bună vecinătate. ICarie fu înscrisă la şcoala publică unde se juca împreună cu ceilalţi copii. Dar Lotta rămase tot atât de rezervată. Căsuţa ei strălucea de curăţenie. Lumea începuse să uite de Palisade şi de Alcazar. Dar într'un rând când Karie aproape împlinise nouă ani, lumea începu să şopotească din nou. Spuneau că scara se vede un bărbat care se apropie de casa din marginea oraşului.

— E tipul acela, spuneau femeile cu înţeles. Fără îndoială treime să fie bărbatul ci. Cel care şi-a făcut o- sânda. De, cam la ce tc-ai fi putut aştepta dela o astfel de femeie.

Era pe la începutul primăverii. Sezonul tăieturilor din codru era pe terminate. Peste zece zile oamenii vor începe să coboare buluc din codri, în buzunare cu banii care abia aşteptau să fie cheltuiţi. În Iron Ridge viaţa va începe din nou să înflorească. Banii vor curge în tejghelele localurilor de petrecere, ale magazinelor şi la Iron Ore Bank.

i Svomirile circulau pe căile misterioase ale ştirilor despre care nimenea nu ştia de unde au pornit la drum, şi se spunea că pe omul. cu pricina nimenea nu l-a văzut ziua. Nimenea nu ştie de unde vine, dar ochii nevăzuţi 11 urmăreau după căderea nopţii şi-l vedeau că intră îu

casa lui Bostrom. E oacheş, spuneau oamenii, ca un portughez. Acum Lotta părea că nu mai părăseşte casa niciodată. Swan era în codru. De, cam ce credeai c'ar ii putut să iasă! Şi-a bătut joc de el, ca de un prost.

Mai târziu a fiară – din nenorocire prea târziu – că trimisese o scrisoare deznădăjduită lui Swan, căci el în calitate de inspector primea uneori corespondentă, când trecea prin câte un oraş, în drumul dintr'un cantonament la altul, prin pădurile din Wisconsin sau Miehigan. O scrisoare ar fi putut să-l găsească la Oconto, la Escanaha, la Marinctte sau Ci rec n Bny. Dar Swan nu se întoarse acasă şi nu primise nici scrisoarea ci, căci îi trimise vorbă că pleacă să facă un turneu de estimare în adâncul codrului şi că va mai întârzia din cauza n- ceasta cam două săptămâni. Tăietorii începuseră să se scurgă în Iron Ridge. Viaţa prindea să se ani ureze.

Ar trebui să-i spună cineva, îşi ziceau gospodinele din Ridge. Sau să ia copilul dela ea. Cu siguranţă trebue să fie ocnaşul. Cel cu care se spune că ar fi căsătorită. Omul care a jefuit banca.

Femeile aveau dreptate. 1/Otta Morgan nu ştia ce să facă şi se lupta din toate puterile să păstreze pe Swan, pe mica ci Karie, căsuţa frumoasă şi viata respectabilă pe caro şi-o crease şi la care ţinea atât <le mult.

Mânată de desnădejde, în ultimul moment se adresă siveiiffu'ui din oraş. Astfel în noaptea când veniră să jefuiască localul Iron Ore Exchange Bank, sherifiul şi oamenii săi ii aşteptau la încrucişarea străzilor Silver cu Copper Street. Prin inlunercc se auzi un scurt ropot de arme, foarte întârâtat, urlete, gemete, înjurături. După ce încăcrmca se termină, banii erau neatinşi în Iron Ore Exchange Bank şi dintre bandiţi doi erau morţi .şi fcrei erau răniţi.

Chemară pe Lotta Morgan să-i vadă şi femeia veni, în timpul cât oamenii din oraş vorbeau în şoaptă şi-şi făceau semne. Obrazul Lottei era crispat, palid şi contractat. Era îmbrăcată în cazaca de lutru, în cap cu toca pe care se legănau penele şi sclipeau mărgelele. Po Karie o ducea de mână, dar o lăsă în faţa uşii până când ca intră, să vadă trupurile însângerate ale bandiţilor.

Se uită vreme îndelungată. Obrazul ci devenise îngrozitor la vedere.

— Nu e el. Niciunul dintre aceştia nu este el. Undo este el?

— O, răspunseră oamenii şi îşi trecură palmele peste bărbia ncrasă. În cazul acesta trebue să fie cel care u scăpat, căci unul s'a strecurat prin intunerec.

— O, Doamne, gemu Lotta Morgan îndurerată. Va să zică el a reuşit să scape. ■

— Vom pune noi mâna pe el, căci nu poate merge prea departe. Trebue să fie undeva pe aci pe aproape, prin pădure.

Se întoarse şi după ce ieşi din casă, plecă repede cu Karie de mână şi când ajunse din nou în casa ci, încuie toate uşile.

Imediat după accca începură să circule tot felul de vor!>c şi svonuri. Fugarul fusese văzut undeva departe în partea de miazănoapte, prin regiunea Ilougliton. Alţii îl văzuseră prin apropiere de White Pine, dar şchiopătează puţin, ca şi când ar fi fost rănit într'un picior. Un bărbat oacheş, cu înfăţişare de bolnav a fost văzut strecurându-se pe furiş, în apropiere de Marinesco. Pe urmă în Bcssemer şi la Matchwood.

Trecu o săptămână... se făcură două. Acum Swan ar fi putut să se întoarcă acasă în orice clipă. Din când

în când vedeau pe Lotta, eu capul înfăşurat în năframă, ca să-şi ferească părul blond de praf, cu mânii© sumcoe şi alergând de colo până colo şi scuturând, ca totul să fie curat şi strălucitor, când cl va sosi. Saltelele şi pernele le scotea la soare, ca să se aerisească şi Împrejurul casei se simţea mirosul plăcut al pânii proaspete care .se cocca în cuptorul din curte.

Trebuia să admiţi că femeia aceasta este o bună gospodină. În acelaş timp prevenise pe shcrifful oraşului, aşa că în bancă banii rămăseseră nealinşi. Se vorbea despre o comisie formată din mai mulţi locuitori ai oraşului care să se ducă la ca şi să-i predea o adiosă do mulţumire din partea locuitorilor, dar ştirea aceasta ajunse la cunoştinţa ci şi Lotta le făcu ca însăşi o vizită, rugându-i să renunţe la idee a aceasta. Din felul în care îi implora, oamenii spuneau că şi-au dat seamă că este speriată, dar afară de asta părea ostenită şi bolnavă.

Dimineaţa următoare vecinii băgnră de seamă că o- b loanele dela fereşti le casei lui liostrom n'.m fost încă! ridicate; uşile erau închise, deşi trecuse demult ceasul obişnuit când cei din casă se trezeau.

— Uhuîm! îşi ziseră ei. Mi se pare că păsărică noastră a jmrăsit colivia!

Dar nu mult după aceea Knric intră plângând în curtea unui vecin şi spuse că nuicu-sa nu este acasă şi cu n'ure cine-i da de mâncare. Vecinii intrară în casă şi constatară că lampa era 111 mijlocul mesei şi feştila aprinsă pâlpâie fără putere, iar obloanele dcln odaie sunt închise. Un scaun ora răsturnat şi jw duşun>«i*i: mî vedea coşukiţul de Kicru, din care laosorokdo <1© ©ţâ, acele cu gămălie şi bucăţelei© dc stofă colorată se î.m- prăştiawră în toate pirţiie.

O găsiră şi pe ca într'o groapă de sub podeaua de lemn a trotuarului din dosul casei care da cu spatele spre colină. Capul îi fusese sdrobit cu un topor dintre acelea <le care întrebuinţează tăietorii de păduri. Lovitura aproape îi

despărţise capul de trup. În apropiere găsiră şi toporul pe gura căruia se vedeau .câteva fire de păr auriu, amestecat cu sânge închegat.

LOTTA MORGAN BOSTROM a murit în Iron Ridge, în ziua de 17 Aprilie Serviciul funebru se va oficia la Alcazar Opera Ilouse, Joi la orele 3 după amiază. Va vorbi Rev. Sa W. H. MOTT.

Publicul pste invitat să ia parte la această tristă ceremonie.

Swan ar fi putut să împiedece acest spectacol îngrozitor, dar când sosi el acasă, totul era gata făcut şi el se simţea prea năucit şi prea sdrobit,. ca să mai poală înţelege ceva şau să se amestece. Lotta Morgan nu aparţinuse niciunei religii, iar obiceiurile primitive alo oraşului se împăcau cât se poate de bine cu un serviciu funebru, oficiat în sala de spectacol a Alcazarului. De altfel căsuţa lor n'ar fi putut cuprinde pe toţi cei care veniseră la înmormântare.

Locuitorii din oraş veniră cu toţii, bărbaţi, femei şi copii, împreună cu sute de tăietori veniţi din cantonamente şi lucrători dhi minele de cărbuni. Toate magazinele şi localurile publice fuseseră închise. Veniră şi femeile şi fetele din oraş, cele dela Gaiely Parlour, dcla Svvedish Home şi dcla Jack's Place. Sala Operei era plină de lume. Căzuse, o zăpadă uşoară şi rănile murdare ale oraşului erau acum acoperite do un aşternut

alb ca de scamă carc strălucea în lumina rece a soarelui de Aprilie.

Sicriul Lottei era aşezat în mijlocul scenei. În oraşul acesta din partea de miazănoap' – se găseau puţine flori la această epocă, dar cu toate acestea comandaseră florile ce se puteau găsi în serele din localităţile învecinate. Femeile din Iron Ridge care până acum se purtaseră faţă de ca, ca faţă de o proscrisă, ca o pocăinţă postumă, nu ezitară să taie florile de garoafe .şi de clopoţei din ghiveciuri le aşezate în fcrcşiiic camerelor din spre drum, ca să le facă buchete şi să le aştearnă pe sicriu.

Baril cy comandase doi a o florărie din Milwaukec o pernă şi un aeopeiemânt de trandafiri albi; dar nu fu deajuns atât, ci veni el însuş, ca alături de Sv.nn .şi de Knrie să ia parte la această ceremonie macabră. Firește, soţia sa nu fusese de acord, ea el să vină.

— Nu se poate, domnule Glasgow, ca să ţii cu tot dinadinsul să pleci la Iron Ridge, j>cntru a participa iu înmormântarea unei foste prostituate!

Doamna Kmmn Ixniisa se simţea jignită de vorbele j>e care era obligată să le întrebuinţeze în această împrejurare.

Dar cu toate acestea Barncy era acum de. faţă, un bărbat prezentabil în hainele lui făcute de comandă, şi pc obrazul fiumos cu reflexul prosperităţii şi al sănătăţii depline. 'Foţi cei din Iron Ridge cunoşteau povestea acestui fost tăietor de păduri, care se căsătorise cu liica celui mai bogat om din Statul Wisconsin. Ştiau despre afacerile lui îndrăsneţe şi aflaseră despre planurile ce Ic născocea memi, dar ¡1 admirau tocmai pentru tmlrăsncaln lui. Priceput cum nu se mai poate, sjm- neau ei. Îţi ia şi pielea «le pe tine, «Iar ţi-o ia tntrun

fel care să-ţi placă şi ţie.

Rev. Sa Mott se oprise în faţa sicriului din mijlocul scenei. Felele dela Gaiely Parlour şi dela Moosc începură să scâncească în mod perceptibil. Unele dintre ele îşi puseseră câte un văl negru peste florile şi penele dela pălărie.

Swan ţinea mâna fetiţei Karic în palma lui uriaşă. Părea stângaciu şi rigid în hainele negre cumpărate de gata şi în ghetele lucioase. Lşi proptise bărbia în piept. Coloarea rumenă obişnuită de pe obrazul lui se .ştersese cu totul şi nu mai rămăsese decât un aşternut arămiu lăsat de vânturi şi ploi care se suprapusese peste masca obrazului alb ca de ceară. Îi arid era îmbrăcată într'o rochiţă neagră pe care i-o văpsise o vecină, iar peste aceasta purta cazaca de lutru a Lottei. Poalele hainei erau de coloare cafenie cu nuanţe de aur, din pricina purtării îndelungate. Mânecile braţelor ei subţiri erau su- mese şi la pălărie avea un văl negru. Haina îi venea aproape până la călcâie. Când asistenţa – care nu se putea numi o adunare a parohienilor – o văzu, plânsul domolit se ridică din nou, iar ici colo se auzeau chiar sughiţuri şi hohote de plâns îndurerat. Karie se uita cu atenţie împrejurul ei şi-ţi venea să crezi că se bucură de atenţia ce i se dă. Swan arăta ca un copil îndurerat. Obrazul lui era descompus din pricina durerii şi a străduinţei de a se stăpâni. Strângea mereu mâna fetiţei în palma lui.

îmbrăcat în hainele lui preoţeşti, Reverenţa Sa preotul Mott părea un bărbat mic de statură, dar ceea ce-j lipsea în înălţime, era compensat de simţul său dramatic în astfel de împrejurări.

Prietenilor, începu, el, doamna Swan Bostrom -- sau Ixitla Morgan după numele cu care am cunoscut-o*

(xi lojii – n'n fost o femeie de toate zilele. A fost o doamnă, a fost o femeie curleniloare şi plină de curaj. Dar afară de asta, mai avea .şi o inimă care cunoştea bunătatea şi mila. A fost o femeie care s'a priceput să atribue demnitate şi strălucire situaţiei sociale în care se găsea. Deşi păcatelo

nă de ale tuturor, sunt negre, ele pot totuș să devină mai albe decât zăpada... *Mai aproape dc Tina, Doamne...* Și acum dragii mei prieteni...”

Rămășițele pământești ale Ijottei nu fură urmate până la cimitir decât de trei trăsuri care formau cortegiul funebru: Swan împreună cu fetița Knrie si liarney Glasgow; Reverența Sa preotul Molt și două vecine care veniseră mai mult de plăcerea de a face o plimbare cu trăsura, .și patru fete care erau pensionarele unui local de petrecere din oraș și despre care se spunea e'ar fi fost și ele odinioară pensionare ale Pa Îi sadei. Un foarte ciudat cortegiu de îngropare.

După ce se termină ceremonialul, începu numaidecât revărsarea furioasă a oamenilor spre localurile de petrecere din Silvei* Street. În ziua aceasta localurile u- ceslea făcură cele mai mari încasări ce s'au pomenit de ani întregi.

Cioc-poc. Cioc-poc.. Cineva taie un copac. Cioc-poc- •cioc-poc! Se aude o pârâitură. Păzea! Barney Glasgow so întoarce în așternutul său din vagonul salon, Compartimentul A. al trenului care se îndreaptă spre Iron Ridge. Se opriseră cu un puternic scrâșnit de frâne, cum au obiceiul să se oprească trenurile din America, La. ușă se auzea cineva bătând: poc-poc-poc. Poc-poc. Conducta de aburi a început și ea să ciocănească.

— Da! răspunde Barney. Am auzit; nu mai bate!

— Cinci-t'eizeci, *Mistah* Glasgow.

Sfinte Atotputernice, și el nu reușise să dea ochii în gene. Era frânt de oboseală. Compartimentul era rece, dar cu-toate acestea acrul te îneca. Păturile îi striveau trupul cu greutatea lor, clar totuș nu-i venea să-și părăsească culcușul cald. își simțea trupul înțepenit, neodihnit și îmbătrânit. Ce l-a determinat să plece de acasă? Ce 'nebunie din partea lui să plece din casa confortabilă pc care o avea, tocmai acum, în dricul iernii, sau la începutul ei. De ce-a plecat? Ca să împuște un cerb. Dar el îinpușcasc sute «le cerbi până acum. A început să îmbătrânească; acesta este motivul adevărat al

stării în care se găsește acuma.

Boc-poc-poc-poc. Fire-ai afurisit să fii de comisionar.

— Am înțeles. Tc-am auzit.

Glasul blând, îngăduitor şi insinuant al negrului se aude din nou.

-- O ceaşcă de ccaiu a'omat şi fe'binle pentru dumncavoastbă, Mistah Glasgow, *suh!*

Cu trupul înfiorat de frig se apropie de uşă şi o deschise. Negrul îmbrăcat în tunica albă, scrobită, era în faţa lui, în mână cu o tavă mică.

-— O, George, este foarte amabil din partea (lumitale.

Comisionarul vorbea cu impunătoare demnitate. Frazele lui erau pline de muzicalitate, datorită ciuntirii consoanelor şi eliminării totale a r-urilor.

— Vă rog, domnule Glasgow, nu face nimica. Probabil nu vă mai aduceţi aminte că acum patru sau cinci ani am mai avut odată cinstea să vă servesc În vagonul dumneavoastră particular. Pe dumneavoastră şi pe domnii cu care eraţi. Da, domnule. Şi-mi aduc aminte ci eraţi ecl mai mare băutor de cea iu j>e care l-am întâlnit în viaţa mea. *Yah-pali-ţxth.*

Stimulat de această infuzie puternică, Harney se späUt; repede şi se îmbrăcă, apoi ridică perdelele fcrc.ştilor.

Un univers întreg, îmbrăcat în alb. Câmpurile, dramurile, gardurile erau toate sub aşternut alb. Ici colo, ca un fel de contrast, se vedea câte un partal de pământ împădurit de fagi şi brazi pitici. Odinioară fusese şi aici codru; sute şi mii dc kilometri pătraţi de codru secular; dar asta demult, în vremea copilăriei lui Harney. Soarele începuse să răsară şi razele lui luminau Uit peisaj ca dc pe o carte poştală de Crăciun. Cu totul pe neaşteptate se simţi slobod, cu sufletul uşor şi a- proiipe vesel. Era un fel de limpezire ce se opera în toată fiinţa lui, când Huite des Morts rămânea departe fn urmă... Huite des Morts împreună cu fabrice!e, birourile, împreună cu doamna Kmma louisa, cu Bcniii»

şi bătrâneţea care începuse să se apropie de el furiş. Regiunea aceasta împădurită, câmpiile acoperite de zăpadă, aerul aspru de munte, forma şi coloarea lucrurilor şi sensaţiilc ce i le trezeau în suflăt, îi readuceau tinereţea de altădată, aşa că se simţea din nou tânăr. Se pomeni că stă în picioare şi se uită pe fereastră, ca să vadă numaidecât obrazul rotund şi roşu al luj Swan Bostrom, ca tui nou soare încins de pară, ridi- cându-se peste capetele celorlalţi oameni care sunt adunaţi pe peronul gării. încă nu intraseră propriu zis în oraş. Numărul patru scârţâia din toate frânele, ca să salute pe cei din Iron Ridge. Numărul patru urca încet şi cu uşurinţă panta pe care o cunoştea atât de bine în această regiune de miazănoapte. Flancurile lui erau încărcate de gliiaţă şi de zăpadă. Respiraţia lui îngheţa în aerul rece al dimineţii.

Bărbaţi voinici, încălţaţi în bocanci grei şi cu ciorapi do lână, cu şepci în cap şi mânile băgate adânc în buzunarele laterale scurteicilor, alergau de colo până colo şi băteau din picioare, ca să se încălzească. Pe deasupra capetelor acestora se vedea capul lui Swan Bostrom cum cercetează cu ochii albaştri şi strălucitori vagoanele trenului care trecea pe lângă el. Bamey îşi făcuse loc în lungul coridorului îngust şi sărise din vagon, înainte ca negrul George să-i poată întinde scăricica, pentru a coborâ pe peronul aşternut cu o pojghiţă subţire de ghiaţă.

— ITci, Swan! şi începu să^alerge ca un copil. Swan, cu obrazul luminat, se repezi în calea lui. Totuş ceva părea că s'a schimbat; felul în care umbla, felul în caro se uita la el. Când îşi strânseră mânile şi braţul stâng al lui Barney se ridică, pentru a se opri pe umărul suedezului, ca astfel să-i poată simţi mai bine încurajatori-

rea prezenţă, Swan scânci de durere: Ce s'a întâmplat, Swiui ?

-— O, nimica, Gusto. O coadă de pisică m'a lovit în umăr. Tăietorii de astăzi sunt toţi nişte tâmpiţi şi nu ştiu în ce

parte trebue să cadă un copac. Lucrătorii nu mai sunt ce erau odinioară.

Se plecă şi ridică geamantanele lui Borncy, dar el îi smulse imul din mână. Se cuibăriră în sania care-i aştepta. Swan întinse manile după frâne şi de te să întoarcă sania.

— Ce faci, Swan? încotro tc duci?

— La Ridgc Ilouse.

— Da de cc la Ridgc? Mie mi-e foame. Vreau să no ducem do-a-drcpUil la cantonament.

Swan întoarse spre el obrazul umbrit de păreri de rău. Cu obrazul lui trandafiriu, cu ochii lui albaştri şi limpezi, arăta exact ca un copil îmbătrânit.

-— Gusto, am să-ţi comunic veşti proaste.

— Dă-le drumul.

— Cantonamentul a ars azi noapte.

— Vrei să spui c'a ars complet. Că nu mai esbe> nimic!

— Nu, Gusto. A ars, dur n'a ars în întregime. Dobitocul acela pe care l-am trimis din Throe Câmp, cu ujufcor de bucătar «r fi treimii să aţâţe focurile şi să facă toate pregătirile necesare în baracă. Tom Melcndy u sosit din Five Camp şi Jess Chouteau mi-a trimis vorbă din Escanaby, că are reumatism în amândouă picioă- rele, dar cu toate acestea va veni. Ajutorul bncătarulfcii n plecat la orele trei din noapte, ea să îr.umştfc o căprioară şi Tocul a rămas aprins în baraca princip«]#. Tom Mclendv s'a trezit plin de funingine pe obraz şi a început strige pe bucătarul care era în apropiere,

dar aproape se sufocase; amândoi au lucrat din toate* puterile la stingerea focului, şi când la orele patru ajutorul s'a întors în cantonament, focul era stins, dar n'a adus nici căprioara după care plecase.

— Cu alte cuvinte vrei să spui că na voi putea merge să stau în cantonament? Sfinte Atotputernice, ce rău îmi pare!

— Nu trebue să-ţi pară atât de rău. Peste,două săptămâni cantonamentul va fi reparat şi în stare mai bună decât atunci când era nou.

— Dă-o încolo frate, nu înţelegi că eu am venit numai pentru vânătoare! Am ţinut foarte mult să stau în cantonament. Mă gândeam...

Se simţea cutremurat de furie şi dcsgust; îi venea să ţipe din pricina desamăgirii ce i-a pricinuit-o ştirea aceasta.

— Ui-te ce,.Guslo; ne vom opri la Ridge House unde vei bea o cafea fierbinte şi vei mânca ceva cald, pe urmă vom veciea ce vom mai face.

— Dă-o încolo de afacere. Mă voi întoarce acasă cu trenul numărul unsprezece care pleacă astă scară. Trânti un picior în plaidul de piele de urs cu care-l învelise Swan şi începu să se frământe întocmai ca un copil neastâmpărat.

— Lasă, Guslo, nu c nevoie să stăm în cantonament. Cerbi vom întâlni în orice caz şi pariez că ne vom distra tot atât de bine ca şi în vremurile de altădată. Vei avea ocazie să te convingi. Lui Karic i-ani poruncit să aibă grijă ca la orele şapte exact dejunul tău să fie fierbinte pe masă: Frigărui şi melasă şi costiţă prăjită, o bucată de inuşchiu şi pesmeţi.

.— Karie? Simţi că foamea începe să-i răscolească măruntaiele. Karie? A, da... aşa este. Va să zică acum.

Karie cslc la Ridgc Ilousc? j

— Sigur că este la Ridgc Ilousc. Ea este chelnăriţa şefă. Lolta este şi ca chelnăriţă la Ridgc Ilousc, de mai bine de un an.

— Lotta?

— Sigur că IyOtta. Kala lui Karie. Doar o .ştii. A iins plinit optsprezece ani şi este cea mai frumoasă fată din regiunea aceasta afurisită. Karie ar fi vrut s'o facă doamnă, dar Lotta nu vrea să stea acasă. Karie se teme l că fata ar putea să se căsătorească cu unul dintre tăietorii aceştia de păduri, cuin a făcut şi ca, sau cu vreun lucrător din mină. Aşa că acum lucrează cu Karie la Ridge llouse .şi Karie este mereu cu ochii pe ea, ca o pisică după şoarece.

Bamey îşi aducea tulbure aminte că această Karie, fiica lui Swan se căsătorise cu un tăietor de păduri suedez – Erieson sau I.indslrom sau aşa ceva.

— la spune, Swan cum îl chema? Re cel cu care s'u căsătorit Karie?

— Lindbcck.

I.indbeck. Exact! Se căsătorise de tânără -- nu a- vuscsc mai mult de şaisprezece ani. Fusese o svăpăiută. Acum această Karie avea probabil treizeci do ani. Fusese o fetiţă urâtă. Ciudat, mai ales că Swan era atât de frumos, şi Ix>lta... Lotta!

— Şi pe fetiţa ci a botezat-o Lotta? întrebă cl, gdn- dindu-se cu glasul ridicat.

— Sigur – Charlotla – IxRta. Este nume suedez.

— După numele ei. Acesta a fost numele ei.

— Da! Obrazul lui Swan nici nu tresări. Bamey se uită la el. I se părea că omul acesta nici n'a auzit de numele ei. Şi când te gândeşti la slmciumul, la agonia, la dragostea şi patima prin care a fcrceul! Probabil Swiun

R început să îmbătrânească. Acum trebue să fie trecut • de şaizeci de ani. Dar cu tine ce s'a întâmplat?... Şaizeci – şaizeci şi cinci – şi nu mai simţi nimic, nu-ţi mai aduci aminte

de nimic, sau chiar dacă-ţi aduci, amintirile nu mai au nicio importanţă. Peste zece – sau cel mult doisprezece ani – va fi şi el, Barnjey Glasgow, Gusto, tot aşa? Nu se poate. Mai dă-mi puţin răgaz, Doamne! Am atâtea de făcut care aşteaptă să fie făcute. Am fost mereu ocupat. Dar sunt încă tânăr. Sunt mai tânăr decât Bernie, ca un flăcău în pragul bărbăţiei, dar fără să se fi bucurat de tot cc-i poate oferi viaţa.

— Aproape am sosit şi Karic îţi va pregăti o mâncare caldă şi gustoasă, ca sg te simţi din nou tăietor, ca altădată. Swan îi făcu semn cu codorâştea biciului spre partea unde se vedeau conturclc cenuşii şi fantastice ale hanului Ridgc Housc, profilat pe coasta întunecată a dealului.

Apucaseră pe Silver Street. Barncy începu să se gândească la oraşul acesta care se schimbase atât de puţin în ultimii douăzeci şi cinci de ani. În lungul străzilor copacii mici deveniseră uriaşi. Aceasta fu prima constatare pe care o făcu, în calitate de om care a trăit în mijlocul codrului. Dar cu toate acestea oraşul părea neobişnuit de lipsit de vegetaţie şi de copaci, ca şi întreagă regiunea aceasta care fusese odinioară codru secular... un oraş pustiu în orice împrejurare şi cu atât mai mult în timpul acestei dimineţi tulburi de Nocmbrie. Pe Silver Street se vedea ici colo câte o clădire de cărămidă. Localul şcoalci. Iron Orc Exchangc Eanlc care arăta tot atât de nesigură ca şi înainte de asta. Trotuarele crea', acoperil-e de zăpada călcată sub tălpile încălţămintei şi dc ghiaţă. Oraşul nu se trezise încă. Se aş-

. Icrneu urât şi despoiat în lumina dimineţii, întocmai ca o femeie desmăţată care doarme inlr'o atitudine respingătoare.

Caii ulergau repede în sus pe coasta dealului. Swan îi ţinea strâns. Barney îl văzu că obrazul ii tresare.

— Ascultă Swan; ce-i eu braţul acesta al dumitale? Cred că n'ar trebui să mai lucrezi în codru. De ce nu te laşi de treaba asta, ca să te mai odihneşti?

— Când voi ajunge om bătrân, voi avea .vreme destulă să mă las şi voi putea să mă odihnesc. Deocamdată sunt în stare să dau înainte celor care lucrează cu caxi- gea, plutaşilor şi cioplitorilor, şi sunt mai pricepui decât oricare dintre ci la tăiatul unui copac.

Vorbeşte ca şi mine. Acesta este exact felul în care cu...

Se opriră în faţa intrării dela Ridgc Ilouse. Ce bine ar fi fost, să nu fi venit.

— Ilci, Gusto!

Oamenii mai bătrâni, cu ochii ca de viezure şi cu ţepuşele de barbă pe obraz îl salutau cu o sfioasă politeţe.

— Ce mai faci, domnule Glasgow? se auzea glasul celor mai tineri care se uitau cu mai mult respect la omul acesta important şi cu parale. Cămăşile lor de lână erau negre şi murdare. Veslilmlul dela Ridgc Housc era plin de fumul acru stătut. În faţa hanului, înainte de a intra, văzură un şef dc echipă carc-şi aduna oamenii pe care-i încărca în sănii şi plecau iu codru. Vreme, dc şase luni, îşi zise Barney, oamenii aceştia vor îndeplini însărcinări hcrculeane, vor trece prin greutăţi r.cbănuile, din zori şi până în noapte, euin făcuse el însuş odinioară, şi totul pentru hrană şi căldura din timpul nopţii, pentru un mindir uncie să-şi pontă intimi« trupul şi i>cntru treizeci dc dollari pc lună.

În parte hanul Ridge Ilouse aparţinea lui Barney Glasgow. El împreună cu alţi trei sau patru exploatatori de păduri şi fabricanţi de hârtie îl arendaseră celui care-l exploata acum.

Dar Barney "nu mai văzuse hanul acesta de ani de zile, căci pe el nu-l interesa. La Iron Ridge nu venea decât rareori şi întotdeauna numai la vânat sau la pescuit. Dormea întotdeauna în cantonamentul său confortabil şi curat, mânca şi bea bine, îşi petrecea timpul în mijlocul codrului, din zori până când se lăsa noaptea şi se întorcea la Butte des Morts cu pieptul plin de aer curat şi cu hyperaciditatc.

Fu întâmpinat de directorul hotelului, un neamţ cu obrazul pământiu şi cu mustaţa blondă. Smulse tocul din cartoful crud în care era înfipt şi-l întinse respectuos lui Barney, apoi întoarse registrul soios cu faţa spre el.

— Ce să vă spun, domnule Glasgow, ne pare foarte bine că vă putem vedea pe la noi. V'am rezervat o cameră frumoasă. Fiul meu vă va conduce numaidecât. Emil, vino încoace. Am auzit că azi noapte a ars ceva în cantonament. De, eu zic întotdeauna că se poate întâmpla şi ceva mult mai rău, prin urmare e bine că nu s'a întâmplat. Putea să se nimerească să fii şi dumneata acolo. Nu-i aşa?

Mai tacă-ţi gura, gândi Barney.

— Aşa este, Brodscheidcr. Ai dreptate, răspunse el, pe un ton ca şi când ar fi confirmat un marc adevăr.

— Eu mă întorc peste jumătate ceas, zise Swan. Va trebui să telefonez celor din cantonament. Vom merge împreună până acolo, nu-i aşa?

— Da, cred că ar fi bine să mergem, răspunse Barney distrat. N'ar strica să vedem şi noi ce s'a întâmplat.

Oamenii din vestibul se uitau la cl curioşi şi plini

de respect. Dacă se întâmpla să le întâlnească privirile, oamenii începeau numaidecât să se frământe pe picioare, sau deschideau uşa dela sobă şi scuipau în flacăra focului. Vederea lor nu-i făcea nicio plăcere. Ar fi avut poftă să facă o baie. Apucă pe urma băiatului cu părul blond care urca scara. îşi aduse aminte de camera de baie a casei lui din ftutte des Morts. O cameră caldă, cu uriaşe prosoape albe de baie. 'lotul cu monograme, totul desăvârşit de strălucitor .şi de curat. Mi se pare c'am devenit »ui bătrân molâu. Dar nu acesta era motivul gândurilor lui de acuma. Gândurile acestea ii fuseseră trezite de hotelul în care se găsea. Ar fi fost mult mai bine în cantonament, cu toate că era primitiv.

Băiatul ii deschise uşa camerei. O cameră curată în care mirosea a tutun, mirosul caracteristic al camerelor din hotelurile de a doua mână. Acelaş miros de praf, din noroiul lăsat de încălţăminte pe covoarele care nu erau bine scuturate, tic lucruri vechi, de saltele neaerisite, şi de mii de scuipaţi ai trecătorilor care nu ţineau seamă de curăţenie. După ce plecă băiatul, se opri în mijlocul camerei şi se cutremură de scârbă. Acum ar putea fi la jumătate drum spre cantonament, în mijlocul zăpezii imaculate şi cu tingirile de mâncare sfârâind în aşteptarea lui. Ce imprudenţă. începu să-şi scoată haina, dur îşi aduse aminte că n'are de ce să şi-o scoată şi şi-o trecu din nou peste umeri. În cameră era frig.

La uşă se auzi cineva hatârul.

— Intră!

Apăru o femeie ca de treizeci de ani, eu înfăţişare a- m a bilă. Arăta ca cineva pe care l-ar cunoaşte, pe care l-a întâlnit undeva, dar cu toate acestea nu-i von«*. aii

creadă. Dela prima vedere încercă să-i rcconstiluc trăsăturile, pentru a le da forma pe care au avut-o înainte de asta. Nasul era prea lat la vârf, ochii prea apropiaţi, umerii obrazului prea proeminenţi, coloarea părului prea deschisă, gura prea mare. Dar coloarea obrazului era foarte frumoasă, chiar neobişnuită. Ia te uită... sigur că dă...

— Ilello, domnule Glasgow. Eu sunt Karic. Cred că nu-ţi mai aduci aminte de mine. Fata lui Swan Boslrom,

— Cum se poate, Karie! Ilello, hello! Îi strânse mâna, o mână mare, puternică şi bătucită ca a unui bărbat, o mână de femeie vrednică. Trupul ci arăta destul de bine, judecând din punct de vedere al masivităţii, căci era înaltă şi dreaptă. Era îmbrăcată într'o rochie de coloare albastră, proaspăt călcată şi scrobită, cu două rânduri de volane pe poală. Din toată fiinţa ei par'că se desprindea o atmosferă de veselie şi de încredere. Se uită cu înţelegere împrejurul ei şi începu să aranjeze lucrurile din cameră, dar în timpul acesta continuă să vorbească nestânjenită.

— Ui-tc ce, domnule Glasgow, restaurantul nu se deschide până la orele şapte. Am venit să văd, ce aş putea face, ca să te simţi mai bine. Tata îmi spune că eşti consternat din pricina focului şi tot ce s'a întâmplat în cantonament. E uşor de înţeles. N'ai vrea să-ţi prepar o baie fierbinte şi până când termini şi te vei bărbieri, va fi gata şi prânzul dumitale.

Se gândi la camera de baie comună dela Ridge Ilouse, la putina murdară, plină de funingine şi ciobită.

— Prefer să renunţ la această plăcere.

Dar ca ieşise din cameră şi o auzi că se mişcă în odaia de alături a cărei uşă da şi în camera lui. În clipa următoare uşa se deschise şi Karie apăru în prag.

— Am deschis uşa care dă în camera dumilalc, azi dimineaţa devreme, când lata mi-a spus că vei veni. Am spălat-o cu, anume pentru dumneata şi am frecat*o, aşa că c curată. Nu se poale să ai încredere în fetele de serviciu. Am

aprins şi focul.

Se uită sflos în camera de alături care acum sta cu uşa larg deschisă. Văzu două prosoape meschine de baie, de coloare albă cenuşie, cum sunt în hotelurile mai mici, o bucată neînceputâ de săpun şi aburul care se ridica în sus din putina pe jumătate plină.

— Ia to uită, Karic, cred că voi face o baie.

În primul moment sc simţi îngrozit, căci îşi închipui că femeia aceasta ar vrea să-l dcsbraec, ca şi când or fi un copil mic. În timpul cât el îşi scoase gulerul şi cravata, ea îi deschise geamantanul.

— Lasă, Knrie, că dc asta mă voi ocupa cu. Nu-ţi pierde vremea. În orice caz iţi mulţumesc. Nu aui nevoie, vreau să zic...

E,n-şi văzu liniştită de treabă. Îi scoase un rând dc rufe curate şi declară:

— Cel. care ţi-a făcut geamantanul, a ştiut oc face. Te vei simţi mult mai bine, după ee-ţi vei schimba rufele. Cred ca azi noapte în tren nici n'ai dormit tocmai bine. Ce ni zico să vii astă scară la tata, unde ţi-uş pregăti ceva Imn de cină. Aş putea pleca «le aci mai <ks vreme şi vom mânca ceva mai târziu decât dc ol)¡ceru. Tata îmi sjmne că dumitale iţi plac mâncări le suedeze[1]. În tâmpul cât am fost căsătorită cu Lars, am inv&ţpt să pregătesc toate mâncările carc-i plăceau lui. Iml'tio .şi eu locuim aci la hotel. Este uruit mai uşor. TatJ.Uwj meu dc altfel ii place să-şi gătească singur de mâncare. Îi plaec să mătrăşească toată ziua, ca o femeie bătrână.

— O, mulţumesc, dar cu trenul numărul untprturcoc

care pleacă astă seară, mă Ivpi întoarce la Buttc des Morts.

— Bine, să vedem ce va ma^'ii răspunse ea, ca şi când s'ar ii adresat unui băieţaş, j Păcat să pleci acasă, fără să vânezi un cerb. Nu-ţi va stţrioa de loc, să mai întârzii câteva zile aci

în Ridge. Nu'arăți tocmai bine. Probabil după ce vei prânzi, te vei simți mult mai bine. Haide, intră în baie, căci apa e fierbinte.

Trecu în camera de baie și încuie ușa. Se aștepta s'o audă strigând din camera de alături: „Nu uita să te speli pe după urechi!" Apoi o auzi că închide ușa și imediat după aceea răsunetul pașilor ei grăbiți și energici în josul scării spre vestibul.

Sc întinse în apa călduță și plăcută. Picioarele înțepenite din pricina dramului făcut cu trenul începeau să i se destindă. își aduse aminte de frânturi de informații auzite în legătură cu femeia aceasta; amănunte care începeau acum să iasă la Suprafața conștiinței sale, deși înainte de asta nu le dase nicio atenție. Fusese ocupat cu alte probleme mai importante. După moartea Leitei problemele care erau în legătură cu familia lui Swan, încetaseră să-l mai intereseze. Swan nu era vorbăreț din fire. Era întotdeauna prezent aci în Ridge, răbdător, gata să facă orice, o mașină care n'avea nevoie să fie supraveghiată și care făcea servicii neprețuite.

După groaznica asasinare a mamei sale, Karie îi con-' dusese gospodăria casei. Chiar pe vremea aceea ca so pricepea foarte bine la bucătărie și la tot ce trebuia făcut înlr'o casă de oameni gospodari: calități moștenite dela femeia aceea simpatică și șchioapă, Lotta Morgan, Dar moștenise și înclinările ușuratice care ·făcuseră pe Lotta Morgan să devină prostituată și pe Swan Bostrom să rămână tăietor de păduri până la vârsta de șaizeci

dc ani. Karic nu era în stare să zică nu. Pe vremea când nu era cu nimic mai mult decât o fetiță mică, hățișurile dimprejurul orașului Iron Ridge ii serviseră de pat nupțial. La vârsta dc șaisprezece ani se măritase cu Lars Lindbeck, un tăietor de păduri care nu lucra pentru Glasgow Company ci în cantonamentele Flood Company din Miclugan, în apropiere de Esc ana Ini. Barney își aducea aminte în mod tulbure de un accident întâmplat în codru, ceva obișnuit în viața tăietorilor – și Lars își rupsese un picior sau se alesese eu o rană în șira spinării. Rămăsese invalid pentru toată viața și la sfârșit murise de o moarte care venise destul de târziu. Swan n'a adus niciodată vorba despre ncci- dcntul acesta. Când a aflat despre moartea lui, Barney a trimis lui Swan o sumă de bani pe care s'o dea ltț.i Karic. După moartea soțului ei – sau mai bine zis ey mult înainte de aceea – Karic a început să lucreze. Barney i-a pierdut cu desăvârșire urau. Și acum ajunsese șefa chelnărițelor care serveau în sala cea mare y restaurantului dela Ridge Ilousc.

Ar fi trebuit să fac ceva mai mult pentru ea, își zis*» Barney cu reproș. Dar Swan nu spune niciodată nimic. Nici nu se plânge. Probabil cu asta își chel tui se banii câștigați. Swan acesta era tot copil. Ya trebui să fac ceva pentru ci... pentru Karic aceasta și pentru copilul ei. Loltu! Oare și ea arc tot un obraz de tingire ca șt Karic? Optsprezece ani! Atât spunea Swan că are, ș;i Karic ar fi vrut s'o facă doamnă. Probabil Karic avea dc gând s'o ferească de ispitele, de munca grea și do desaiiiăgirile prin care trecuse ea în.ș-aș. K foarte iirosc;. El, Barney Glasgow, nu făcuse acelaș lucru pentru Bernie și Evvy?

Se simțea toropii de somn în putina aoewsta cu

caldă. întinse braţul cu un gest eroic şi dete drumul la apă rece, apoi după ce se stropi' cu ea, ieşi din baie. Se simţea mult mai bine dispus şi grozav de flămând. Se îmbrăcă în grabă. Când se opri în pragul sălii restau- rantului, i se păru că în aspectul ci este ceva liniştitor – ceva care-ţi inspiră încredere – dar nu putu întârzia decât o singură clipă, deoarece ochii treji ai lui Karie se opriseră asupra lui. Se apropie de el, cu mâna dreaptă ridicată în aer şi arătătorul îndreptajt în sus, o mişcare caracteristică în micile hoteluri americane, pentru chelnăriţele şefe – femei curajoase, independente, capabile, calme, maternale, insolente şi prietenoase.

— Luaţi-o pe aici, domnule Glasgow.

Sala frumos proporţionată a restaurantului strălucea de lumina reflactată în zăpada de pe coastele colinelor din apropiere. Il conduse la o masă aşternută frumos pentru o singură persoană. Prin sală circulau alte cinci sau şase chelnăriţe. Erau îmbrăcate în rochii trandafirii, spre deosebire de chelnăriţa şefă care era îmbrăcată în rochie albastră. Peste mijloc erau încinse cu un petec alb şi păturit, care ar fi vrut să fie un şorţ absurd de mic. Deşi era încă destul de devreme, sala era plină, Consumatorii erau fără excepţie bărbaţi. Majoritatea lor erau încălţaţi în bocanci grei, ciorapi de lână şi îmbrăcaţi în scurtcici, dar cu toate acestea nu erau tăietori de păduri. Tăietorii dc păduri nu veneau să mănânce la Ridge Ilousc. Barncy recunoscu pe câţiva dintre ei, căci ii întâlnise la Oshkosh, în Milwaukec şi Chicago, aşa că acum veniseră numai pentru vânătoarea de cerbi, TolUş era încă prea devreme, ca în sală să se găsească obişnuiţii consumatori ai restaurantului: agenţii conler- ciali şi ceilalţi oameni dela oraş care trăseseră la Ridgo

Hoţise. Bamcy se simţea caraghios în hainele lui dc oraş. Cele <lc vânătoare erau în cantonament .şi probabil arscscră.

Detc din cap şi schimbă câteva cuvinte cu cei din apropicrca lui. IIcIlo, IIcffron; ai venit să vânezi un cerb, ei?... Bamcy, am auzit c'ai avut un foc în cantonament. Îmi parc foarte rău... Cum, anul acesta Iaci vânătoare pe aici? Credeam că ai un teren în cealaltă parte a peninsulei... Tc-ai retras din afaceri, ei? Cred c'ai făcut foarte bine... I>e, ce să-ţi spun, mi se pare că anul acesta mă vor părăsi afacerile j>c mine... Ei, asta e bună. Ai auzit ce spune Len? Că afacerile...

Toţi făceau mare haz de vizita lor în lîidge. Majoritate») lor începuse să-şi lase barbă, aceasta fiind o dovadă tle libertate completă şi de vacanţă. Chelnăriţele se învârteau împrejurul lor fără sgomot, căci hainele lor grosolane nu le ¡mtcau amăgi. Erau în stare să-şi dea seamă de scurleici şi bocancii veritabili, dela prima vedere şi erau sătule de aşa ceva. Oamenii aceştia erau cil totul ultlcl. Erau oameni bogaţi care încercau să se travestească în lucrători. Veneau toamna la vânătorilc tle cerbi, de prepeliţe şi fazani, iar primăvara la pescuit păstrări şi avrenc, în lacurile adânci şi limpezi. Servind]>e oamenii aceştia, chelnăriţele dela Ridge Ilouse îşi nuini- festau dispreţul faţă de bărbaţii din Iron Ridgc cure emu grosolani, bădărani şi vulgari.

— Am o costiţă clelioosă, pregătită special pantru duiripeata, domnule Glasgow, eu cartofi prăjiţi. Şi câteva plăcinte la tigaie şi cârmiţi. O cafea bună .şi tare .şi un cea iu. Mai bine să inerg să-ţi aduc mâncat«*» ebiar cu.

— Stai o clipă. Eu nu voi putea mânca tonte acestea.

- Ei bine, vei mânca mu nai oe-ţi va face plăcere.

Constată că femeia aceasta este foarte energica şi plină de viaţă. Vorbea cu toată lumea. Ochii îi fugeau în largul restaurantului şi nimic nu-i putea scăpa. Celui care era la masa de alături, îi spuse:

— Dacă aş fi în locul dumitale, n'aş lua aşa ceva. Am văzut carnea la bucătărie şi nu mi s'a părut tocmai bună. Las' să-ţi aduc mai bine în locul acesteia o bucată de şuncă.

Lui Barney îi aduse ea însaş o portocală tăiată în două, ca s'o poată mânca cu lingura. O delicateţe specială. Karie ştia ce le place oamenilor bogaţi.

— Carci este Lotta dumitale? întrebă el, căci nu-şi mai putea stăpâni curiozitatea.

— încă n'a coborât, răspunse Karie şi se uită spre uşile batante care dădeau în bucătărie. A întârziat. A-seară a fost la un bal, cu unul dintre... cu un inspector minier.

Fără niciun motiv îndreptă cuţitul şi furculiţa alături dc farfuria lui, ridică serviciul de sare şi piper şi netezi faţa dc masă cu mâna mare şi puternică.

— Ltii Lottie nu-i place slujba de chelnăriţă. Ca să fiu sinceră, nici mie nu-mi place s'o văd pe aici. Aş fi preferat să-şi termine cursurile la colegiul comercial, dar vara trecută şcoala aceasta s'a mutat din Ridge, tocmai la Ashland.

Ochii îi alergau dela masă la masă. Chelnăriţele foiau împrejurul clienţilor, servindu-i cu toată atenţia. Barney constată -că toate arată bine – aveau un mers măreţ, cu fruntea sus, cu umerii în afară, cu pântecele 'supt, cu muşchii dela piept întinşi şi cu mijlocul drept. La douăzeci de ani după aceea, când societatea din New York şi Londra remarcă mersul mândru ca de regină al Loltei, nimenea nu-şi putea închipui că mersul acesta

se datore .şic tăvilor încărcate pc care le dusese clienţilor deln mesele restaurantului Ridge llousc. Trebuia să ai un mers ca acesta, pentru a evita ca sosul unui roastbeef să stropească în vasul în care erau baigncttele.

— Care va să zică este o fată priceputâ în a Tăceri? îmi pare foarte bine.

Probabil va putea să-i găsească o ocupaţie în birourile de aici. Se vede că este o versiune suedeză a domnişoarei Josie Sinnott, doar că va fi ceva mai tănără. Karic începu să chihotcaseă uşor.

— Nu cred că aş putea numi pe Lottic o fată care să se priceapă la afaceri. Deşi este foarte priceputâ şi e frumoasă, dacă îmi pot permite această afirmaţie. Mi-ar face plăcere s'o vezi. Când am dat comanda dumi- lale la bucătărie, i-am spus s'o aducă ca. În orice caz cred că până acuma a coborât. Celelalte fete şi-au pier* dut răbdarea, şi n'am niciun motiv să mă supăr pe ele. Cu degetele nervoase îşi netezi .şorţuleţul şi adăugă: Mă duc să văd ce s'a întâmplat... Iat'o că vine!

Uşile dintre bucătărie şi sala restaurantului se deschiseră larg, .şi se auzi sfârâitul unturii dela carnea care se frigea, sdrângănitul vaselor şi al oalelor dela bucătărie.

Cu primii cinci do llari pe care putuse să-i economisească, Lotla se fotografiase la Curnee's Photograph Gallery. Pozase cu o eşarfă de tuli (eşarfa lui Gurnce), foarte frumos drapată împrejurul umerilor, aşa că braţele, gâtul .şi bustul erau puse în valoare, cu toată stângăcia lor feciorelnică. Capul îl p-urta cu mândrie pe arcul gâtului frumos. Părul ¡1 avea despărţit în două .şi fără să ţină socoteală de moda zilei ca re cerea ca femeile să se frizeze şi să ae tortureze în toate chipurile, la stăruinţa fotografului şi-l răsucise înträm coc frumo* pe creştetul capului. Probabil în meseria sa Gumec era un fel de artist. Pe obrazul ei tremura un zâmbet sfios, căci propteaua de metal pe care Gurnee i-o pusese, o supăra la ceafă. Dar niciun fotograf n'ar fi putut s'o redea aşa cum

era ca cu adevărat, deoarece coloarea -obrazului era principalul ci farmec.

Bamcy avu ocazie să vadă una dintre aceste fotografii şi poseda şi el una, dar imaginea Lotfei, cea pe care o purta întotdeauna în gând, era aşa cum o văzuse pentru prima dată ieşind pe uşa cu aripile batante din restaurantul Ridgc Ilckise, cu o tavă grea şi încărcată, legănân- du-i-se pe palma mânii braţului ridicat în sus şi cu cealaltă mână proptită în şold, lunecând în lungul duşumelelor sălii ca o zeiţă încântătoare.

Era numai aur şi spumă şi mers legănat. Mergea cu o uşoară îndoire ritmică a genunchilor şi legănându-se abia perceptibil din şolduri. Era exact ca taurul cu părul dc coloarea mierei pe care-l adorau religiile păgâne. Părea că a coborât din paginile cele mai sensualc ce pot fi găsite în Vechiul Testament. Era smirnă, tămâie şi uleiuri de nard. Barney Glasgow nu ştia tocmai exact ce este uleiul de nard, dar cuvântul acesta împreună cu celelalte îi trecură prin minte, acum când se uita la ca. Constată că seamănă cu marea frumuseţe Lillian Russcll pe care o văzuse la Chicago şi New York. Pielita obrazului ci era fără pereche, aproape nu avea nicio urmă de pori, şi păi'ca făcută din zăpadă şi petale de trandafiri. Din pricină că era tânără şi voinică, împrejurul ci radia un fel de lumină, ca împrejurul unei flori. Se .uita la tine de sub cununa părului de aur, răsucit şi frezat cu fierul şi vedeai că are ochii negri. Constatarea aceasta te făcea să tresari. Fata. avea oasele puternice, mânilc şi picioarele mari, ceea ce dovedea că se trage din oameni delà ţară. Îi plăcea mâncarea bună şi multă, o altă moştenire suedeză, din pricina căreia mai târz.iu trebui să se supună la tot felul de cazne şi masaje, ca să poală ajunge chiar cu aproximaţie silueta svcltă femenină care ajunsese la modă. Orbitele ochilor erau probabil cu o fracţiune de centimetru mai lungi decât cele obişnuite; în partea dclu tâmple, umerii obrazului erau repeziţi în sus şi linia pornită

dela aceştia până la bărbie făcea à ceea .ş curbă ca şi aripa unei păsări, amănunt carc-i atribuia o notă de oca mai pură drăgălăşenie. Exact de sub sprâncene, ceea ce împrumută un alt amănunt de distincţie chiar trăsăturilor unui obraz cât de vulgar, pornea nasul. Ea prima vedere liniile acestui nas nu erau pure, dacă-l ¡priveai din profil, căci la vârf începeau să ac piardă şi deveneau un fel de nod caro da o notă de picanterie înfăţişării obrazului ei aproape desăvârşit. Acest nod dovedea încăpăţânare, ambiţie, îndrăsncală, la un temperament altfel destul de calm. Ca majoritatea femeilor frumoase, Lolta Lindbeck nu cunoscuse până acuma nici ca altceva, decât admiraţie şi din pricina asta o- brazul îi era senin şi cu trăsăturile liniştite.

- – Sfinte Atotputernice! exclamă Barncy Glasgow n-proupe cu pietate, căci cu toată rochia ei de chelnăriţă, cu felul vulgar în care era îmbrăcată, cu vârful nasului care părea lăţit, cu mânile şi picioarele ei muri, îşi dote scamă numaidecât că această Lolta Lindbick este o încântătoare şi autentică frumusepe.

Fata lăsă cu multă îndemânare lava pe o masă de lângă perete, aşează trei farfurii pc braţul stâng, cu dreaptă ridică ceainicul şi se apropie de masa lui. Chiar în timpul cât se uita la ea, îşi dote scamă că ochii tuturor celorlalţi bărbaţi din restaurant o urmăresc fi

că toţi sc întorseseră pe scaune şi încercau s'o vadă. ce face.

— Aceasta este Lottie, zise Karie foarte simplu. În glasul cu care pronunţă aceste cuvinte, tremura mândria, cu care se uita la fata ei. Lottie, cred că-ţi aduci aminte de domnul Glasgow, despre carc bunicul tău vorbeşte atât dc mult.

Pe sub cununa dc păr frezat Lotta se uită la el, cu ocliii ei catifelaţi ca ochii de bou:

— îmi face plăcere să vă cunosc. Glasul ei era adânc şi domolit.

— Ce faci Lotta, se pomeni Barney spunând. încercă să dea glasului său o nuanţă de protector. Ar fi vrut să întindă mâna spre ca, să o simtă. Îi întinse mâna puternică şi bine îngrijită, cu inelul de diamant în degetul mic. Fata îşi lăsa mâna în mâna lui, sfioasă ca o fetiţă. Apoi începu să-i servească mâncarea, stând în. apropierea lui. Mirosea a rufe proaspete şi a tinereţe. Gulerul rochiei trandafirii era deschis la gât, aşa că putea vedea linia fină şi puternică a gâtului ei cum fuge în jos. Ochii îndrăsneţi şi albaştri, cu genele întoarse în sus sc ridicară spre ea şi o examinară ca orice agent comercial, ca orice tăietor, ca orice bărbat, şi fata înţelese.

Cu sângele svâcnindu-i în tâmple, cu gura uscată iască şi în gât cu un fel de pară, încercă să vorbească liniştit,

— Va să zică ai crescut mare, Lotta.

Fata zâmbi, dar nu zise nimica. În locul ei răspunse Karie.

— M'ai auzit de nenumărate ori vorbind împreună cu bunicul tău, despre domnul Glasgow. Domnul Glasgow m'a cunoscut de pe vremea când eram fetiţă inică de tot; iu-i aşa domnule Glasgow?

Fire-ai afurisită de femeie, îşi zise Barncv. Vorbeşte despre mine, ea şi când aş avea o sută de ani. Dariu fiece as clipă Lot ta declară ca din întâmplare:

— Cred că şi domnul Glasgovv treime să fi fost

pe vremea aceea foarte tânăr.

Se uită la el cu ochii calzi eitprii şi >7* < «p*»J *.ȷmfi** lăsat pe un umăr. îşi plecă uşor trv p*v!, ei |*â-i* o farfurie mai aproajm. Rochia ei curată ;.i -.r-niUt *m* auzi susurând, iar balenele corsetului pârâră. Rar ic se îndreptă în cealaltă parte a sălii, ca să vadă de alţi clienţi, căci constatase că omul acesta important nvoa acum tot cc-i lipseşte.

— Spune Iolta, decând faci serviciu aici?

— O, cu am ajutat mamei întotdeauna, din ziua când am terminat şcoala superioară. Căci eu am făcut şcoala superioară şi mi-am luat diploma.

— O, foarte bine; foarte bine, încuviinţă Barncv.

— M'am înscris şi la colegiul comercial, dar şcoala a'a închis şi s'a mulat din nou la Ashland. Aici munca se plăteşte destul de bine, aşa că am rămas în slujbă. Mamei nu-i place să fac serviciu în restaurantul acesta, ,şi tot' aşa nu-mi place nici mic. Oamenii se supără foarte uşor.

— Va să zică aşa,se supără foarteuşor? Se uită belicos împrejurul său. Ceilalţi bărbaţi se uitau tot uşa. Se uitau la ca şi vorbeou în .şoaptă.

— Da, dar nici eu nu mă speriu tocmai uşor. Cfe mai încoace şi încolo; mi-ar fa ev plăcere să pot pleca la JVIilwaukec sau în altă parte, ca să învăţ ceva.. Nu să stau toată viaţa în or.iş-ul acesta, cum a stat bunico! şi mama.

- Fii liniştită că nu vei sta mereu aici. Tresari când sc au/i pe sine pronunţând cuvintele acestea. K«*ta se

uita la ,el şi împrejurul gurii frumoase îi tremură un zâmbet. Va trebui să-ţi aranjezi dinţii, zise el puţin cam răstit, pe tonul cu care un bărbat s'ar fi adresat prietenei sale. Ai un molar strâmb. I se părea că vorbeşte oltul în locul lui. Se simţea înspăimântat, dar cu toate acestea nu se putea opri.

— Da, c adevărat. Toţi dinţii mei sunt drepţi şi egali, afară de acesta unul. Şi puse vârful limbii trandafirii pe dintele cu pricina, ca să-l cerceteze. Barney îşi trecu mâna peste frunte. Apoi îşi scoase batista fină de olandă care mirosea a apă de Colonia şi-şi şterse palmele mâ- nilor. Fata adulmecă aerul.

— Ce plăcut miroasă batista dumitalc! exclamă ea,

— Îţi plac parfumurilc, Lotta? începe să vorbesc ca un agent comercial, îşi zise el. Ca un agent comercial, cu o chelnăriţă de restaurant. Fata aceasta este nepoata vechiului meu prieten Swan Bostrom şi aş vrea să-i fiu de ajutor, atât ci cât şi mamei sale şi lui Swan, în amintirea prieteniei mele cu el şi de dragul celeilalte Lotta. – Uhuîm! De, îmi voi aduce aminte, draga mea fetiţă, că va trebui să ai şi dumneata un parfum.

Îi zâmbi din nou şi-şi duse mâna la gură, ca să-şi acopere dintele alb care-l supărase, iar gestul acesta al ei îl impresionă atât de adânc, încât simţi îndemnul nebunesc să se repeadă la ea şi s'd cuprindă în braţe. Ar fi uşoară ca un fulg, îşi zise el. Apoi se gândi: Cu toate acestea eu sunt un bărbat important. Şi sunt mulţumit că sunt un bărbat important.

Se uitară din nou unul la altul şi constată că fata aceasta tânără şi adorabilă este conştientă de ceea co gândeşte el.

Lotta se depărtă, fără să mâi zică nimica. În drum îşi luă tava goală şi se îndreptă spre bucătărie, cu mersul încet şi legănat. Barney luă linguriţa şi mestecă în ceaşca cu ceaiul care se răcea; mestecă de câteva ori la rând. Nu se uită după fata care trecea prin sala restaurantului, cum făceau

ceilalţi bărbaţi, dar o vedea, o vedea cum se depărtează, şi după ce dispăru pe uşa cu aripile batante, gândurile lui o urmăriră şi acolo. În mijlocul oamenilor acelora care erau în bucătărie. Vedea plita încinsă şi bărbaţii dimprcjurul ei. Bucătarul fără îndoială era bărbat. Un suedez Înalt, sau un finlandez sau un polonez. Putea să fie chiar un francez care înainte de asta o fi fost bucătar al unui cantonament din codru. Va trebui s'o scot de aici numaidecât, îşi zise el. Maieă-mea, săraca... tot din pricina bucătăriei a murit...

În timpul cât gândurile lui se desfăşurau în felul n- ccsta, Barney începuse să mănânce, dar adânc într'ânsul simţea cum se involntrează emoţia. Karie se apropie de masa lui şi o examinăţ eu priviri de expertă.

— Să-ţi mai aduc un ceainic fierbinte?

Câţi ani spuneai că are Lofcta?

— Va împlini optsprezece...

— Sfinte Doamne, este grozav de tânără! Grozav... dar urată mult mai în vârstă.

— Asta din pricină că este atât de voinică. Este un fel de uriaş, ca .şi bunicul ci. Spui că este tânără! Dar despre mine ce crezi, cam câţi ani aş putea avea, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-ţi aduci aminte că eram cât o ciupercă pe vremea când dumneata...

— Da, da. Ştiu cum erai, răspunse el bine disj>u#.

— Tata este în vestibul şi te aşteaptă. Îţi trimite vorbă să nu te grălvcşti, dar imediat ce voi termina, veţi pleca împreună spre cantonament. Asta în cazul cAnd viei să le întorci la timp, pentru ca să poţi lua tnnauî.

— Ascultă Karie; spune-i să vină aci la masa mea, te rog.

— Bine, să-i spun. Dar cred că el preferă să te aştepte incolo. El se simte foarte stângaciu, când trebue să intre în sala câte unui restaurant.

Dar cu toate acestea Swan intră în sala restaurantului

Ridge, deoarece pentru el vorba lui Barney Glasgow era lege. Uriaşa lui statură umbri canatul uşii dela intrare şi umerii lui de ciclop părură că s'au bloojdit puţin, ca să poată trece nebăgat în seamă. Obrazul lui era luminat de un zâmbet sfios. îşi scoase şapca din cap şi dând ascultare semnului pe care i-l făcu Barney, începu să se apropie în lungul uriaşei săli, umblând pe vârful picioarelor, cu mişcări care păreau impresionante pehtru un bărbat atât de voinic ca el. Cei dela mese îl salutară, când trecu pe lângă ei. Swan era foarte bine cunoscut, un caracter pitoresc, şi când oamenii a- ceşlia se întorceau acasă, povesteau soţiilor lor întâmplări în legătură cu el. Acesta era bătrânul Swan.

— Hei, Swan; ce mai face suedezul cel uriaş?

— Spune Swan, ai văzut vreun cerb?

— Sigur, cum să nu văd, domnule Engel. Chiar azi dimineaţă am văzut un cerb care trecea drumul, exact prin faţa săniei melc. Aproape am trecut peste el. E iarnă grea ; sunt sigur că în codru trebue să' fie tot atât de mulţi cerbi, ca şi acum patruzeci de ani.

În cele din urmă reuşi să ajungă la masa lui Barney.

— Ia loc, Swan; ia loc. Vrei o ceaşcă de cafea?

— Un suedez este gata să bea oricând o ceaşcă de cafea, răspunse el şi se uită la Barney zâmbind. Simt foarte supărat de focul pe care l-am avut în cantonament. Ascultă,. Gusto, de ce nu vrei să mai întârziezi o zi sayr două? Probabil vom reuşi să împuşcăm un

cerb şi sunt sigur că te vei simţi foarte bine.

— Mă simt foarte bine chiar acum, Swan. Mă simt extraordinar de bine. Ascultă, Karie spunea că ar fi dispusă să ne pregătească la dumneata acasă o mâncare bună suedeză, pentru astă seară la cină, cu rachiu şi toate celelalte. Ce zici de asta?

Swan făcu ochii mari şi se uită la el. Ochii aceştia ai lui păreau că scapără lumini albastre. îşi feri sgomotos scaunul şi se ridică în picioare, se bătu cu palmele peste genunchi şi începu să râdă cu hohote, fără să-i pese de oamenii din sală care se uitau miraţi la el şi în faţa cărora abia adineaori se simţise a.tât de sfios.

— Pe cinstea mea, Gusto, asta e ne mai pomenit. Vom petrece cum n'am petrecut încă niciodată în Iron Ridge, Vorbele lui luară un accent suedez mult mai pronunţat, cum sc întâmpla întotdeauna, dacă era emoţionat de ceva. Când văzu pe Karie că se apropie de ei, o strigă şi o apucă de braţ: Ai auzit Karie, că astăzi la cină vom ¡avea o tăvăraşie plăcută. Să faci o mâncare suedeză bună. Pe cinstea mea, Gusto, vom avea parte de cele mai bune bucate ce s'au pomenit vreodată. Ce vrei să mănânci? Smorgasbord şi rachiu şi bere, şi ärtsoppa şi kåldolmar, nu-i aşa Karie?

— Dar va trebui să mâncaţi mai târziu decât de o- biceiu. Până când voi scăpa de treaba ce o am aici. În timpul după amiezii eu şi Lottie vom da o fugă până acasă, ca să facem pregătirile necesare.

Barney se plecă spre Karie. În aeeeaş clipă obrazid lui fermecător se lumină, întocmai cum s'ar lumina o cameră în care aprinzi lumina electrică.

— După alergătura ce o aveţi aici, voi fetelor veţi fi obosite. Dar mi-ar face plăcere să vă revăd pe amân două. Aş vrea să vă vorbesc despre ceva foarte important. De fapt acesta este singurul motiv care mă face să mai întârziiu.

Ar fi vrut să se asigure că Lotta va fi şi ea de faţă. Unde întârzie fata asta? De ce nu se întoarce în sala

restaurantului? Ce o fi făcând în timpul acesta, acolo în bucătărie, de nu mai vine?

— Eu şi Lottie nu suntem niciodată obosite. Suntem amândouă tot atât de rezistente ca şi caii de povară, nu-i aşa tată?

— Mai începe vorbă. Fetele bătrânului Swan sunt neam de Vikingi. Haide, Gusto, să plecăm repede de aici, căci altfel nu ne vom putea întoarce la vreme pentru cină. Maică Doamne, n'am mai fost atât de mulţumit de pe vremea când eram tânăr tăietor de păduri în fundul codrilor acestora. Iii-iu-hu-hu-liu-hu!

— Iii-iu-liu-hu-liu-hu! răspunseră cei dimprejurul meselor dela Ridge House şi se întoarseră pe scaune; nu ştiau ce s'a întâmplat, dar cu toate acestea ţineau să ia şi ei parte la erupţia aceasta dc veselie: Iii-iu-hu-hu- liu-hu!

— Sfinte Atotputernice! exclamă Karic şi-şi duse mâna la gură. Brodschneider se va supăra foc.

— la dă-l dracului de Brodschneider! Barney se ridică în picioare. Lotta apăruse din nou în cadrul uşii cu aripile batante şi intrase în sală. În dosul ei sc văzură o clipă obrazele prelungi ale bucătarilor şi alo fetelor de serviciu dela bucătărie care se uitau mirate şi nu înţelegeau care este motivul gălăgiei neaşteptate ce se auzea din sala restaurantului. Se îndreptă spre masa lui, cu mersul acela calm şi ritmic. Acum formau aproape o familie, un mic grup – Barney, Swan, Karie, Lotta. Un' grup care în acelaş timp era impunător din cotiza trupurilor lor puternice împrejurul cărora părea că tre-

mură un curent electric carc-ţi dă viaţă şi îndemn de voie bună. Fără să vrea şi îndemnat de o pornire mult mai tare decât propria lui voinţă, Barney se pomeni că-şi pleacă trupul înainte şi mâna i se ridică, pentru ca să ciupească uşor obrazul adorabil şi ispititor al Lottei, Apoi îi spuse cu glasul îmbibat de emoţie şi bunăvoinţă.

—• Va să zică, fetiţa mea, dumneata şi mama dumitale ne

veți pregăti o cină bună pentru astă seară, cu bucate suedeze, nu-i așa?

De sub cununa de păr ca aurul, ochii fetei se îndreptară spre Barney.

— Ne va face deosebită plăcere.

Fetele care serveau în sala restaurantului Ridge Ilouse, ocupau camerele din spatele hotelului, într'o aripă de formă lunguiaţă, clădită ulterior, întocmai ca o trenă pe care o adaugi, ca idee postumă, la o rochie şi aşa destul de pompoasă. Dela ferestile acestor camere caro erau destul de sus pe coasta colinei unde fusese clădit Ridge Ilouse, se vedea oraşul cu dârele roşii ca nişto răni, şi pline de sgură şi funingine; acestea erau gurile minelor de fier, iar dincolo de ele se vedea marginea de unde începea regiunea codrilor. Dacă aceste camere ar fi fost mai bine îngrijite, ar fi putut deveni destul do simpatice. Dar fetele erau obligate să scuture şi să aerisească aceste camere, aşa cum puteau. Aşlemuturile miroseau a muccgaiu, deoarece chelnăriţele care făceau serviciu, se sculau de dimineaţă şi se culcau târziu şi nu făceau parte nici dintre oamenii care într'o anumită climă ar fi de părere că o bine să ţină ferestile deschise, ca să intre aerul curat. Toată lumea era' convinsă că în timpul nopţii acrul este primejdios. În timpul iernii camerele nu erau destul- încălzite. Fiind obligate să-şi aştearnă singure paturile, treceau zile întregi fără ca fetele să-şi întoarcă saltelele. În loc să le aştearnă cumsecade, se mulţumeau să le bată de câteva ori cu latul palmei, dar şi în cazul acesta foarte grăbite. La ferești.

aveau perdele de pânză colorată, sfâşiate şi ieşite de soare. Pe birou sau pe măsuţa de lemn de brad care servea ca masă de toaletă, erau micile lor amintiri din viaţa trecută cu clipele ei de mulţumire: un trandafir de hârtie creponată, pătată de muşte; o scoică de maro pe care dacă iof. duceai la ureche – spuneau ele – te făcea să auzi mugetul valurilor mării; un evantaiu japonez de hârtie pe care era imprimată reclama farmaciei Bauer; cartea de vizită a unui agent comercial: Mr. Sam W. Katz. Ellcnbogcn, Straus &' Blintz. Costume, Haine, Pălării. Confecţiuni pentru bărbaţi. 126, West Fourteenth Street, New York. Adresa era scrisă cu creionul şi adăugat: General Delivcry; un program al serbării

anuale de 4 Iulie, organizată de gruparea tăietorilor de păduri, urmată de dans la Zăvoiul Demmlcr; o perniță de catifea, plină de praf și tăiată în formă de inimă.

Cu toate acestea când se întâmpla ca fetele să treacă prin apropierea clienților, pe urma lor tremura un miros ușor de rufe curate, căci rufele și rochiile lor erau a- tâmate ca să se usuce la soare și în aer liber, apoi călcate imediat și îmbrăcate, fără să fie închise într'un dulap sau vălătucite într'un sertar. Părul și-l spălau foarte des și le vedeai cu trupul plecat deasupra albiei, cu părul coborât peste obraz, rcsfirându-și-l cu degetele, ca să se svânte. De multe ori însă mirosul acesta plăcut de apă și lumină, era tulburat de întrebuințarea parfumului de calitate proastă pe care-l primeau dela câte un agent comercial atent și recunoscător.

Camera lui Karie era mai mare decât celelalte, din considerație față de răspunderea ce o avea, și această cameră o împărțea cu Lotta. Perdelele ierești lor acestei camere erau scrobite și curate și interiorul însuș era mai curat. Karie avea o slăbiciune pentru curățenie și

certa riiereu fetele, pentru felul neglijent în care umbla îmbrăcate.

„— Uneori îi vine omului silă să se uite în ce hal sunt camerele în care dormiți. Nu e de mirare că rămâneți nemăritate. Un bărbat își dă seamă cu ce fel de femeie stă de vorbă, chiar dacă*o vede îmbrăcată și cu piepteni în păr, cu cârlioanțe și încălțată în pantofi eu tocuri înalte. Uită-te la patul acesta; cred că atât este tocmai dcajuns, ca să-ți întoarcă stomacul.pe dos".

În cazuri speciale, ca spre sfârșitul săptămânii, când se așteptau ea Dumineca să sosească agenți comerciali, sau alunei când începea sezonul vânătorilor de cerbi, fetele îmbrăcau întotdeauna rochiile cele mai bune pe care lc aveau, se pieptănau cu îngrijire, își puneau funde în păr și piepteni împodobiți cu pietre ieftine. își pu-, neau cei mai subțiri ciorapi negri și încălțau pantofi negri de lac, cu tocuri înalte, de.și după o zi de lucru, picioarele li se umflau și le dureau tălpile.

Astăzi, după terminarea prânzului, când sala restaurantului se închise și mesele fură aranjate în vederea amiezii, Karie apucă în lungul coridorului pustiu caro ducea spre aripa unde erau camerele chelnărițelor. Erau ceasurile unsprezece. Va avea tocmai timp deajuns să facă ordine în cameră și să se odihnească puțin, înainte de a servi masa de amiază. În soba pântecoasă dela capătul coridorului erau întotdeauna două sau trei fiaro dc călcat ale fetelor. își spălau singure rochiile și pierdeau ceasuri întregi, cu călcatul fustelor albe cu volano brodate și a rochiilor trandafirii cu două rânduri de volane pe poale. Rochiile largi și frumoase pe care le purtau în timpul zilei, erau trecute peste scândura do călcat și manevrate de mâni pricepute care purtau fierul fierbinte.

Lotta sta în picioare în fața scândurei de călcat ale cărei capete erau proptite pe spătarele a două scaune. Era numai în fustă și într'un ilic care-i ascundea corsetul, eu. brațele și

gâtul gol. Uşile şi ferestile. camerei erau închise. împrejurul obrazului îi atârnau şuvițe aurii de păr care-i jucau pe tâmple şi la ceafă. Câteva mărgeluşe de sudoare i se opriseră pe buza superioară şi din când în când îşi pleca fruntea ca să şi le şteargă în căuşul braţului carc manevra rochia pe scândura de călcat.

Ivarié îşi scoase pantofii negri din picioare şi încălţă papucii de pâslă care nu aveau tocuri.' Pe fiecare parte a piciorului avea câte un nod mare, datorită făptuim că vreme îndelungată purtase pantofi de gata, ieftini şi cate nu i sc potriveau tocmai bine, şi din cauză că fusese pbligată să lucreze stând în picioare, ceasuri nenumărate în fiecare zi şi ani de-a-rândul. începu să-şi frece nodurile acestea cu mâna şi oftă uşurată. Se aşezase pe marginea palului şi urmărea activitatea neobişnuită a Lottci, De obiceiu fiică-sa îi lăsa ei grija călcatului.

— Ia spune, ce te-a apucat, de calci la această oră din zi.

— Trebue să am o rochie curată pentru cina de astă seară.

— Abia azi dimineaţă ai îmbrăcat pe cea carc ai avut-ó, şi era curată. Ai nevoie do două rochii curate pe zi!

—- Cred că nimic nu mă împiedecă, dacă-mi face plăcere.

— Asta c treaba ta, de vreme ce nu mă obligi pe mine să stau în picioare şi să ţi le calc. Ascultă Lot tio, imediat ce rom termina cu masa de amiază, cu voi pleca ■acasă, la tata, ca să fac pregătirile în vederea cinci. Astfel roi lipsi toată după amiaza. Va trebui să facem o mâncare foarte bună, căci un bărbat ca domnul Glasgow

este obişnuit cu tot ce poate fi mai bun în partea aceasta <le lume. Em Brodie mi-a spus că astă seară îmi va ţine ca locul, aşa că nu ar fi nevoie să mă mai întorc la Ridge; dar m'am gândit că va fi mult mai bine să vin pe la orele şase, iar tu să fii gata de plecare şi să te duci la bunicu-tău, ca să aştepţi bărbaţii care se vor întoarce din cantonament.

Lotta clătină uşor din cap, dar nu-şi desprinse pri- rvirilc de pe fierul de călcat. Părea că ascunde ceva, căci din atitudinea ci se vedea că s'a gândit demult la ce trebue să facă şi de aceea ascultă cu îngăduinţă şi nepăsare la planurile făcute de altul.'

— Nu, mamă. Va fi mai bine să procedezi aşa cum ai plănuit la început.

— Totul va fi gata pregătit, aşa că nu-ţi va mai rămâne altceva de făcut, decât să supraveghiezi. Astfel cu voi putea da o fugă până aici, ca să supraveghiez primele clipe dc aglomeraţie, iar după ce ^serviciul se va mai domoli, Em îmi va lua locul şi voi putea veni la timp, sau poate chiar înainte de întoarcerea tatei şi a domnului Glasgow.

— Nu, mamă! declară Lotta pentru a doua oară, cu glasul blând dar categoric, cum ai vorbi cu un copil carc stărueşte în greşeala făcută dela început.

— Şi adecă dc ce nu; pentru numele lui Dumnezcju! Totul va fi gata; mâncarea pregătită, masa întinsă şi toate celelalte. Bunicului tău îi va face plăcere să te vadă că-l aştepţi şi tot aşa şi domnului Glasgow.

Lotta vântură volanele rochiei cu o mişcare a cotului dela braţul petrecut pe dedesubtul ci, ca s'o poată învârti pc scândura dc călcat. împrejurul buzelor frumoase începu să-i tremure un zâmbet. Nu ridică ochii dc pe fierul dc călcat, aşa că privirile cercetătoare alo mamei sale nu putură constata nimic. Apoi începu să vorbească cu toată drăgălăşenia:

— Domnului Glasgow îi va face mai multă

plăcere,, dacă cu nu voi fi acolo când cI se va întoarce, aşa că va fi obligat să aştepte şi să-şi închipue că probabil eu nu voi mai veni şi pe urmă se va pomeni cu min,e că intru în casă.

Karie se uită mirată la fiică-sa. Ochii ei mari şi albaştri o priveau speriaţi.

— Ia spune-mi, te rog, ce urmăreşti?

— Omul acesta mă simpatizează, răspunse Lotta cu glasul liniştit şi fără să ridice privirea de pe volanele pe care le călca.

Karie scăpă pantoful pe care-l ţinea în mână şi sări în picioare, apoi îşi propti manile în şolduri.

— Lottie Lindbcck, nu cumva să începi marafeturile talc cu domnul Glasgow. Te poftesc să-ţi aduci aminte că el nu este nici tăietor de păduri şi nici agent comercial. S'a purtat politicos faţă de tine şi faţă de mine, datorită faptului că este prieten cu tata de pe vremea când era tânăr, şi toate acestea le ştii şi tu.

— Eu mai ştiu şi alte lucruri pe care dumneata nu le ştii.

— Ia să-mi spui, frumoasă domnişoară, ce pui la cale? Lasă fierul de călcat şi nu mai rânji la mine, căci altfel cât eşti de mare te şi pocnesc!

— Mamă, eu nu urmăresc nimic. Dar dacă sunt obligată să lucrez din greu şi să nu mă pot duce nicăiri, ce motive l-ar putea determina pe domnul Glasgow să-i pară rău de mine sau de altcineva în acoeaş situaţie?

— Ei şi; proasto! Adecă ce ţi-ai închipuit?

Fata ridică fierul şi îl aşează pe suportul lui de metal, de se auzi sdrângănind. Glasul ci era tot atât de amabil, «ɜar în modulaţia lui părea că se ascunde o urmă de severitate, ca atunci când simţi că ţi-ai pierdut răbdarea să mai discuţi cu un copil încăpăţânat. îşi propti şi ea mâniic în şolduri şi cele două femei se înfruntară una pe alta.

— Tu şi bunicul aţi fost toată viaţa nişte tâmpiţi,

— În cazul acesta, află că sunt încântată de ceea ■ce-mi spui, deşteaptă domnişoară.

— Vorbele acestea nu ţi le-am spus cu intenţia de a te jigni. Tu şi cu bunicul aţi lăsat ca viaţa să se strecoare pe lângă voi şi i-aţi primit loviturile, fără 'să vă gândiţi niciodată la nimic şi fără să faceţi vreun plan, Ti bine, află că eu nu voi fi ca voi. Am ideile mele şi anumite dorinţe, aşa că mi-am făcut planul cum să-mi realizez aceste dorinţe şi să obţin ceea ce-mi doresc. Asta este tot ce-ţi pot spune şi ce aş avea de spus.

Karie se simţi înspăimântată, dar cu toate acestea încercă să ia situaţia în glumă.

— Da, deşteaptă domnişoară. Şi cum ai de gând să procedezi?

— Mi-ai spus mereu că nu vrei să am de luptat cu greutăţile împotriva cărora ai luptat tu. Dar ce fac ■eu astăzi, decât mă vânzolesc de colo până colo aci în Ridge, exact cum ai făcut şi tu, toată viaţa ta.

Obrazul lui Karie tresări de durere:

— Eu am făcut tot ce mi-a stat în putere, ca să te ajut.

— Mamă, eu nu zic că n'ai făcut.

— Ce ar putea face domnul Glasgovv pentru tine mai mult, decât cel mult să te trimită la şcoală, ceea oe aş vrea să fac şi eu, decât că mi-e groază de gândul să te trimit singură la Ashland sau Milwaukee. Despre *o* fată care arată aşa cum arăţi tu, bărbaţii îşi încliipue că n'au decât să întindă mâna, ca să le cadă pleaşcă.

— Probabil tot așa-și închipue și domnul Glasgow.

— Lottie Lindbeck, omul acesta este destul de în vârstă, pentru a putea fi tatăl tău și poate e chiar mai bătrân.

— Și ce importanță are asta?

Se apropie de ea. Se propti cu amândouă mânile în scândura de călcat. Ochii ei, ca și ochii candizi ai lvii Swan, se aprinseseră de spaimă.

— O, Lottie, eu aș vrea ca tu să rămâi fată cum-secade !

Cuvintele acestea erau țipătul de desnădejde al fiicei lui Lotta Morgan care fusese prostituată.

— Eu voi fi întotdeauna cumsecade, dar nu așa cum ai fost dumneata tohtă viața, când ai făcut tuturor numai bine și în schimh, te-ai* ales ,c.u câte un picior în spate.

Luă din nou în \iână flerul de călcat, și-l apropie de obrazul frumos, ca să se convingă că-i va fi deajuns pentru ca să termine cu călcatul volanelor de pe poala rochiei. întoarse rochia cu mâna stângă împrejurul scândurii, ținând cu" dreapta ridicată fierul în aer. Fruntea i se plecă din nou asupra scândurii; ca majoritatea femeilor frumoase, se obișnuise cu gândul că nu trebue să vorbească decât puțin; lociil vorbelor pe carc nu le va spune, îl ține frumusețea ei; din ce va vorbi mai puțin, va fi cu atât mai bine.

— Ce urmărești, Lottie? Spune mămichii tale.

Linia de forma aripei de pasăre care cobora dela maxilare până la bărbie, deveni rigidă când mușchii delicați ai obrazului și dela tâmple tresăriră sub pielea fină și trandafirie.

— Mamă, să n'ai nicio grijă, căci cu știu ce urmăresc, N'ai decât să faci ceea ce-ți voi spune eu și de aci înainte vom purta diamante.

Nici Barncy însuș nu știa ce urmărește. Și chiar dacă ar fi

cunoscut realitatea, nu ar fi admis-o. Probabil dintre toți, singură Lotta era conștientă de ceea ce se pregătește. În Iron Ridge ziua aceasta Barney și-o petrecu în mijlocul unei plăcute amăgiri dc sine, întocmai ca un fluture în crysalidă. Nu-și dădea seamă decât dc faptul că se simte tânăr, fericit și plin dc viață. Era neobișnuit de vesel. Părea că nimic nu poate să-i tulbure mulțumirea, nici chiar situația de acasă carii abia cu o săptămână în urmă i se păruse insuportabilă. își uită de faptul că Glasgow Pulp & Paper Company împreună cu întreagă America trec prin marea criză din anul 1907. își uită că tocmai cârtițele ascunse în adâncul straturilor sociale care se numesc Munca, începuseră să se miște, prevestind cutremurul. își uită de desaprobarea și atitudinea critică a lui Bcrnie și de apropiata căsătorie a lui Ewy; își uită de faptul că acagă arc o soție bătrână și urâtă și că el însuș a trecut dc cinzoei dc ani.

Plecase împreună cu Swan spre cantonamentul din apropiere de Lake Pottawalomie care arsese. Cantonamentul era format dintr'o baracă principală, clădită din- bârne și două încăperi mai mici, cu câte o singură cabină, o baracă în care locuia supraveghetorul și unde:

era depozitul de ghiaţă, împreună cu un mic motor. Lacul din apropiere era întotdeauna plin de peşti şi miile de kilometri de pădure din împrejurimi erau pline de cerbi. Cantonamentul acesta îi plăcea, căci pentru el era un fel de refugiu. Pentru un bărbat care dispunea de enorma lui avere, părea absurd de primitiv şi a- proape inconfortabil. Dar gândul acestui refugiu era mereu prezent în nuntea lui. Când viaţa în Butte des Morts începea să devină grea, sau banală sau îl supăra, gândurile lui se întorceau toate dintr'odată spre aoest cantonament care reprezenta pentru el linişte şi odihnă, Emma Louisa nii-l putea suferi.

Astăzi, îmbrăcat în scurteică, în picioare cu bocancii grei şi şoşoni, se oprise în mijlocul zăpezii adânci şi se uita la ruinele cantonamentului – lemnăria iumegândă care mirosea acru, mobila afumată şi rufăria şi hainele pline de apă.

— De, ar fi putut să iasă şi mai rău, declară el vesel. Afară de asta s'ar putea ca incendiul să ne fie şi de oarecare folos. Baraca trebuia demult transformată. M'am gândit mai demult la refacerea ci. S'aduci o echipă de lucrători, Swan. Eu voi trimite planurile.

— Gusto, cred că nu ai de gând sa clădeşti acum în timp de iarnă! Vei putea să te apuci de lucru în primăvara următoare.

— Nici vorbă de aşa ceva. Eu vreau acum! Avea momente când cu totul pe neaşteptate îşi dădea seamă de averea şi de forţa pe care aceasta i-o punea la îndemână. Acesta de acum era unul dintre ele: Dormitorul care a ars îl vom face salon. Îi vom da proporţii corespunzătoare, înţelegi? Vom mai adăuga două dormitoare şi o bucătărie aparte, de care casa să fio legată cu un coridor.

Swan începu să se scarpine în cap şi se uită la fetişul său adorat.

— Costă foarte mult, să clădeşti în timp de iarnă, căci totul este îngheţat.

— Lasă, frate. La ce sunt buni banii, dacă nu să-i

cheltueşli. Să aduci lucrătorii numaidecât şi să înceapă lucrul. În primăvară când voi veni la pescuit, vreau ca acest cantonament să fie spilcă.

Oboseala de ieri, sensaţia că totul n'a fost altceva decât un efort inutil pentru care nu merita să plece de acasă, se destrămase. Se simţea în stare să-şi su- mcce mânecile şi să cureţe el singur terenul do rămăşiţele incendiului. împreună cu Swan, cu Tom Melendy şi Jess Choutcau îşi făcea drum prin zăpada care-i ajungea până din sus de genunchi. Vechea lui îmbrăcăminte de tăietor i se părea o haină uşoară şi obişnuită.

— Mâine dimineaţă, când va începe să se reverse de ziuă, plecăm după un cerb.

— Ar trebui ca noaptea să ne-o petrecem aci în codru, zise Swan. Eu şi băieţii am putea să pregătim un culcuş foarte bun şi de mâncare. Ce zici, Gusto! Nu ne mai întoarcem astă seară la Ridge.

— Fii sigur că ne vom întoarce, mă suedez leneş şi uriaş. Nu cumva îţi închipui că voi lăsa să-mi scape mâncarea aceea pe care o pregătesc femeile pentru noi!

— Mâncare suedeză mă pricep şi cu să pregătesc, tot atât do bine ca şi Karie.

— Pe naiba, te pricepi. În orice caz – huim – aci nu ne-am simţi destul de bine. Lemnăria aceasta arsă numai pe jumătate, miroase neplăcut.

Plecară spre Five Camp, unde plănuiseră să se o- prcască şi să mănânce de amiază. În drum se opriră de două ori, ca să inspecteze lucrările de tăiere. Se

abătură din drumul mare pe drumul de tânjală, aşternut cu o pojghiţă de ghiaţă şi merseră înainte, ca dc aci să se abată din nou pe o potecă îngustă, la capătul căreia se auzeau loviturile de topoare, amuţite de depărtare şi de zăpada virgină dimprejurul lor. O dâră de fum subţire se urca în sus, din mijlocul unui partal pe care-l curăţiseră de zăpadă şi puţin după aceea ajunseră la focul aprins cu grijă pe vatra umedă. În pirostrii, deasupra focului era căldăruşa în care clipocea apa sau probabil cafeaua, în vederea popasului de amiază când tăietorii scoteau merindea, exact cum în cantonament un bucătar prevăzător fereşte pe marginea plitei un vas cu mâncarea care trebue să stea caldă. Barney ştia că foarte curând vor veni oamenii, ca să-şi scoată sandwichiurile groase, să. bea o gură de cafea fierbinte, să fumeze o lulea de amiază, căci lucrau neîntrerupt dela cinci de dimineaţă, iar după ce vor termina, să plece din nou şi să lucreze, până ce se va lăsa noaptea. Ritualul era acelaş, fiecare mişcare era aceeaş ca şi acum un sfert de secol, pe vremea când Bernard Glasgow – tânărul Gusto – lucrase şi el în calitate de tăietor în adâncul acestui codru.

— Hello, Nils! Ce faci Lannigan! Iliı, Schultzy! Ascultă, Meşter, dă-mi voie să taiu şi eu un copac! exact cum îi spusese odinioară lui Tim, cu atâţia ani în urmă, încercând să-l cumpere cu o lipie peste care să fie aşternută ciocolată. Exact ca tânărul acela dc atunci făcu şi astăzi crestătura pe trunchiul copacului, puse mâna pe joagăr şi bătu pana de oţel în tăietura lăsată de dinţii fercstrăului. Dar după ce termină, începu să respire cu greutate, obrazul îi era aprins şi ochii în- jcclaţi de sânge.

— Pe cinstea mea, Gusto, eşti tot atât de vrednic cum

trai şi altădată, strigă Swan şi-l bătu pe umăr. Dar Nils şi Lannigan şi Schultzy se ultară unul la altul, scuipară printre dinţi un clăbuc de zeamă de tutun, îşi luară topoarele la umăr şi nu ziseră nimica.

— Sigur că este, încuviinţară Tom Melendy şi Jess[5] Chouteau, dar în glasul lor nu se simţea niciun fel de convingere.

După ce ieşiră din nou în drumul de tânjală, văzură^ un lucrător care cioplea. Sta în picioare pe trunchiul unui molift şi cu toporul spinteca scoarţa copacului mort, făcând mişcări precise şi ştiind dinainte cât de adânc va muşca toporul. Mişcările lui erau dictate de o forţă enormă şi cu economie de energie cheltuită, ritmice şi frumoase, în cadenţa muşchilor dela gât, de pe umeri, dela braţe, de pe piept şi de pe picioare, caro toţi se armonizau în activitatea desfăşurată de acest tăietor.

Când ajunseră în Camp Five, mâncarea era tocmai pc masă. Lucrătorii eraţi aşezaţi pe lavişe sau aşteptau în pragul intrării dela baracă, sub bătaia soarelui de iarnă, fără să vorbească; aşteptau întocmai ca animalele care ştiu că c ceasul când trebuie să li se dea hrana. Barney îi salută şi pc aceştia, vorbind pe nume cu cei dc carc-şi aducea aminte. Ei, Charley! Cum merge, Ilels! Frcnchy, ce mâncare ai acolo, de miroase atât de bine? Ultima frază se adresa bucătarului din cantonament. Atitudinea lui era tocmai contrară celei întrebuinţate odinioară de Jed Hevvitt, faţă de Nellie Glasgovv ce *-p* sta alături dc plită, cu lingura cea marc în mână. Si uită cu atenţie la ajutorul bucătarului, căci se aştepta mereu să descopere la copiii aceştia imaginea băiatului care fusese cl însuş altădată. Dar băiatul era un mic finlandez cu obrazul bucălat şi roşu. Bamey

îi puse în palmă un bilet de un dollar. Băiatul îl luă, fără să zică nimica. Nu avea nicio umbră de farmec şi nici de vitalitate.

„— Acesta nu va avea parte niciodată, să devină un Barney Glasgow", îşi zise el. Luă râzând maiul din mâna băiatului şi se opri în faţa intrării dela baracă. „La masă întinsă!" strigă el, întorcându-se în partea unde erau înşiraţi lucrătorii, şi începu să bată talanga de ăulea pădurea. Se aşeză împreună cu ceilalţi oameni la una dintre mesele acoperite cu o muşama curată şi începu să mănânce, dar îi venea greu să înghită această mâncare. Hrana se schimbase foarte puţin din vremea când lucrase şi el în codru. În orice caz era ceva mai bună. Tăietorii aceştia începuseră şi ci să se moleşească. Păreau şi mai mici de statură. Nu mai erau giganţii din tinereţea lui. Hrana aceasta era mâncarea cu care el se hrănise ani de-a-rândul. Dar acum stomacul său obişnuit vreme de douăzeci şi cinci de ani cu mâncările cele mai delicate, aproape refuza s'o primească. Acesta a fost felul de viaţă pe care am trăit-o eu, în tinereţe, îşi zise el. Se mira cum de a avut puterea să reziste! De aci pornise reuşita lui în viaţă. Niciunul dintre oamenii aceştia nu va reuşi să se ridice atât de sus ca el. Niciunul dintre ei nu va avea parte să vadă alt oraş decât Iron Ridge, dar nici pe acesta înainte de a începe topirea zăpezilor care să libereze drumurile. Vreme de şase luni vor trebui să stea nemişcaţi în a- ceastă regiune, împresuraţi de troieni, luxând din zori şi până în noapte, mâncând această, mân-are, dormind nespălaţi, cu bărbile nerase, plini de paraziţi pe min- dirurîie tari şi murdare care erau âccleuş ca- şi acum un sfert de veac.

Eu sunt un bărbat important, îşi zis ' el cu sfială.

Aş fi putut să rămân un Melendy, un Pete Devine sau un Swan. îşi uitase de Jed Hewitt, de felul în care îşi însuşeau pământul, de coloniştii şi de dreptul de prioritate asupra liniilor ferate; de toate apucaturile necinstite, de lipsa de omenie şi de felul în care devasta propria lui patrie. Se

gândea în această clipă la cl însuş, închipuindu-şi că este un cetăţean cumsecade fi un patriot, şi dacă vrei numaidecât să ştii, un om strălucit.

Îşi trecu amândouă picioarele peste laviţă, traversă baraca şi deschise uşa. Se opri în prag, în mijlocul

ueruiui rece şi pur. Respiră adânc. Se simţea din nou tânăr. Niciunul dintre oamenii aceştia nu era în stare să facă ceva ce n'ar fi putut face şi el. N'a făcut nimio acum douăzeci şi cinci de ani, ce n'ar putea face şi astăzi din nou. Apoi cu totul pe neaşteptate se simţi liniştit, dar totuş mulţumit, ca şi când într'o clipă do marc cumpănă, ar fi reuşit să ia o hotărâre, se întoarse în baraca bucătăriei cu aerul înecăcios, cu miros de mâncare grosolană şi oameni nespălaţi.

— Haideţi, băieţi. Terminaţi cu siropul acelade mere uscate. Mulţumesc, Frenchy,pentru mâncare. A fost bună. Foarte bună.

Cuvin'cle lui reprezentau o amabilitate forţată. Swan, Melendy, Devine îşi şterseră gura cu dosul mânii şi se ridicară în picioare.

Trebuiau să se oprească la Three Camp şi Two Câmp, iar' de aci să se întoarcă din nou la propriul său cantonament, unde Choutcau şi Melendy îşi vor petrece noaptea. Swan şi Barncy mai aveau de făcut lungul drum până la Iron Ridge. Inserarea grăbită începu să se lase, înainte ca ci să fi apucat pe drumul care cobora spre Ridge. Coborau kilometri după kilometri prin acest

domeniu din imperiul lui Barney Glasgow. Swan n'avca clopoţei la sanie, căci sperau ca în drum să poată da peste un cerb. Trapul continua uşor şi copitele cailor aproape nu se auzeau bătând drumul. În faţa săniei eraju înhămaţi doi cai frumoşi care alergau repede. Lui Barney nu-i plăceau caii care nu erau de rasă. Trupiul cailor era acoperit de păr des. Peisajul îţi aducea aminte de stepele ruseşti în timp de iarnă.

— Îţi mai aduci aminte, Gusto, începu Swan, de franţuzul acela... cum îi zicea – mi se pare Frenchy Batcaux, exact, care se rătăcise prin pădure, deşi nu era mai departe de cinci minute de cantonament, dar începuse să se învârtească roată şi-şi închipuia că trebue să fie la câţiva kilometri – crezuse că este urmărit de o panteră, deşi pe cinstea mea, pantere nu se găsesc în toată regiunea aceasta, până în Colorado. Pentru asta aş fi în stare să pun mâna în foc, dar cu toate acestcţa franţuzul începuse să sbiere şi să se vaiete, de se auzea până la celălalt capăt al peninsulei, aşa că Tom Melendy care tocmai începuse să pregătească mâncarea, s'a repezit cu o tigaie în mână, căci îşi închipuia că a fost atacat de indiciu sau de lupi; când l-a văzut, franţuzul a început să plângă ca un copil. Oamenii aceştia sunt foarte ciudaţi.

Barney începu să râdă, dar gândurile lui alergau în altă parte. Nu voia să se mai gândească la timpul când el fusese tânăr şi .prieten cu Swan, deşi Swan era mai în vârstă decât el. Îi făcea impresia că este de aceoaş vârstă cu el, că face parte din generaţia lui. El nu este de aceeaş vârstă cu Swan şi nu face parte din generaţia lui, îşi. zise el nemulţumit. Ca să se convingă de adevăr, trebuia să-l audă exprimat de cineva; începu deci să vorbească, în nădejde că Swan îl va contrazice.

— De, Swan, cred că noi doi suntem acum oameni bătrâni.

Rămase mirat când îl auzi că nu contrazice parţial n-

lirmația lui ci în întregime.

— Tu nu ești bătrân! Tu ești băiat tânăr, pe cinstea mea, ca în ziua când erai copil și ai obținut prima slujbă ca băiat la toate, în cantonamentul Camp Three, Și tot așa nici Swan nu este om bătrân, și se lovi cu pumnul în piept de răbulni ca o tobă, apoi palma lui uriașă căzu pe genunchii înveliți în plaidul de blană ai lui Barney. Swan este mai vrednic decât oricare dintre tinerii tăietori pe care i-ai văzut adineaori în Five Comp.

Dar cu toate acestea Barney îl văzuse scâncind din pricina durerii ce o simțea în umăr.

— Âi dreptate, că ești mai vrednic, zise el și încercă să-și ascundă amărăciunea. Am reușit amândoi destul de bine, deși n'am fost altceva decât doi tăietori de păduri.

— Dumneata ești omul cel mai de seamă din • Statul Wisconsin! Cuvintele acestea, își zise Barney, simt exact ceea ce-mi lipsește. Ca un uleiu pe rana care-i sângera în suflet. Ești cel mai de seamă om în toată Uniunea Americană, despre asta nu mai încape niciun fel de vorbă.

— Astăzi nu mai sunt oameni, cum am fost noi o-djnioară.

Alergau grăbiți prin înserarea începutului de iarnă. Stelele vor fi demult pe cer, când ei vor ajunge la Iron Ridge.

— Tăietorii de păduri nu mai sunt cum erau altădată. Nimic nu mai este, cum a fost. Băiatul dumitale Bemie este un tânăr foarte cumsecade, dar nu este ce a fost

Gusto. Bernie este în stare să taie un copac, să mănânce împreună cu lucrătorii, să doarmă într'o baracă şi cliiar să încarce buşteni, dar cu toate acestea Bernie nu este un tăietor, cum am fost noi doi. Pe vremea când era aci în cantonament, îşi îndeplinea însărcinările, de par'că ar fi jucat teatru; nu cu tragere de inimă. Ce zici, Gusto?

— Sigur, nici nu se poate altfel. Glasul lui păru dogit, ca al unui om care s'a gândit cu totul la altceva.

Dar Swan, cu idolul său alături, şi cu nostalgia după vremurile de altădată clocotind adânc într'ânsul, continuă să vorbească despre acest subiect, cu tenacitatea caracteristică unui suedez.

— Când dumneata te-ai angajat ca băiat la toate în Three Camp, depozitul Marinesco nu era mai mare decât o ladă. Îţi mai aduci aminte, Gusto, c'a trebuit să facem douăsprezece mile prin zăpadă până în genunchi? Ni se daseră două cămăşi de lână, o pereche de bocanci, scurteici, pantaloni şi şoşoni. Toate erau adunate într'o legăturică. Ia vezi cum arăţi astăzi. Îţi mai acjuci aminte când de un Crăciun nc-am tăciunit pe obraz şi am început să cântăm ca irozii; dansai mai bine decât oricare tăietor din cantonament, şi cântai, pe cinstea mea, cum nu auzisem încă pe nimenea cântând; la început plângeam ca nişte copii mici, dar la urmă râdeam şi ne tăvăleam pe jos. Pe Dumnezeul meu, aş da bucuros un milion de dollari, să mai pot râde odată, aşa cum m'ai făcut să râd acum cinzeci de' ani.

— Ce cinzeci de ani! Nu îi nebun! Eu nu am decât cinzeci... încă n'am împlinit cinzeci şi trei de ani.

— În orice caz tăietorii nu mai sunt ca pe vremea când noi eram tineri, şi nimic nu mai este aşa cum a fost. Până şi pinii albi sunt pe terminate în partea a-

ceasta, spre celălalt capăt al peninsulei. În curând iru se va mai găsi niciunul. Ce vei face atunci, Gusto, ca să fabrici pasta de hârtie?

— Eu cred că pinii se vor mai găsi cât timp voi mai fi în viaţă, şi probabil vor mai rămâne şi de pe urma lui Bomic.

i — Da, sigur că vor mai rămâne, dar dacă Bernie se va căsători şi va avea şi el copii şi în regiunea aceasta nu se vor mai găsi brazi frumoşi din care să se fabrice hârtia, ce vor face copiii aceştia ai lui?

— Ei, Swan, lasă vorba asta. Ce te preocupă! Lasă-l pe Bernie să se gândească singur la copiii lui, aşa cum m'am gândit şi eu la ai mei. Asta va fi-treaba lui, nu

i a noastră.

Dar sprâncenele ca de copil ale lui Swan erau şi acum contractate de efortul pe care-l făcea, ca să se poată gânui.

— Dacă acum cinzeci de ani, când codrul era atât de des aci în Wiseonsin şi în Michigan, bătrânul Ilcwitt ar fi început să planteze, şi acum douăzeci şi cinci de ani

1 oi fi replantat şi dumneata, probabil astăzi am avea copaci frumoşi în părţile acestea.

— Replantarca costă parale.

— Sigur că costă parale. Dar, ui-te ce Gusto, pământul nu te-a costat aproape nimic şi nu l-a costat nici pe Hewitt; ai sute de mii de kilometri patraţi de pădure care nu te costă aproape nimic.

— Am avut de plătit supraveghetorii şi pe cei care făceau estimarea pădurilor. Tot aşa a trebuit să plătim

' coloniştii, răspunse el cu glasul aspru, ca şi când ar fi încercat să se apere împotriva unei acuzări.

— Da, sigur, aci nu mai încape nicio îndoială. Dar

vreme de douăzeci de ani Glasgow Company a tăiat

între patru şi cinci sute de milioane de metri cubi de cdpaci în fiecare an.

*** – O fi, dar aceia au fost ani de prosperitate.**

— Pc vremea aceea şi copacii reprezentau prosperitate. Acum treizeci şi cinci de ani pe Jump River am tăiat un pin care avea şapte mii de metri cubi de lemn. La preţul cât costă astăzi scândura fasonată în fabrica de cfiereslea, un copac aduce cel puţin două sute cinzeci de dollari. Nu c de mirare că bătrânul Hewitt a fost un om atât de bogat. Până să moară, el scosese milioane de dollari din copacii aceştia. Dumneata Gusto, eşti un om priceput.

— Dar de milioanele pe care în anii aceştia i-am plătit ca salarii, ce zici?

— A, sigur, încuviinţă Swan cu umilinţă. Trebuia să plăteşti oamenii care ţi-au lucrat. Altfel ce era să faci.

Barney se uită la el dintr'o parte, dai' obrazul rotund al lui Swan părea inocent.

Bătrânul făcu un gest larg cu mâna. Tocmai treceau prin regiunea unde pădurea fusese tăiată şi se apropiau de Iron Ridge. Prin tulbureala de lumină fantomatică se vedea o uriaşă întindere, sămănată cu butuci jupuiţi de scoarţă şi pe marginea drumului smida pe care natura o lăsase să crească, pentru a ascunde, ca după o perdea, rănile codrului de altădată*

— Pământul acesta nu este acum bun de nimica, doar cel mult să-l replantezi. Ce ai de gând să faci cu enor-mele întinderi de pământ rămase pe urma tăieturilor, căci nu Ic poţi folosi la nimica?

— Să fac? Nu voi face nimica. Sunt sătul până peste cap de a mai plăti taxe către Stat, pentru un pământ care nu este bun de nimica. Dacă vrei numaidecât să ştii. Guvernul n'are decât să-l replanteze, dacă vrea. Stolele

Unite au destule parale, de nu mai ştiu ce să iacă cu

ci§.'

— Sigur că au, încuviinţă Swan, gata întotdeauna sa . găsească o soluţie favorabilă. Ar fi foarte bine aşa,^ Statele Unite sunt cea mai bogată ţară din lume, şi dete lui Barney cu cotul un ghiont sub coaste. Şi Barney Glasgow este omul cel mai bogat în cea mai bogată ţară din lume. Să fiu afurisit, dacă n'o fi adevărat.

— Fugi, mă sucdezule! răspunse Barney şi începu să râdă. Eu nu sunt bogat. Eu sunt om sărac, tocmai din cauza pământului pe care-l am, şi-i făcu semn cu biciul: Uită-te la pământul acesta care-mi roade măduva din oase, cu impozitele ce trebuo să le plătesc Statului.

— Dacă bătrânul Jcd Ilewitt ar fi piimtat câte un copăcel de fiecare copac uriaş pe care l-a tăiat, micul copăcel ar avea astăzi cinzeci de ani,«ţgişa că. la vremea când copiii lui Bemie vor ajunge oameni mări, copăceii aceia ar avea o sută de ani, iar în ziua când vor ajunge la vârsta pe care o ai dumneata acum, ar fi de o sută cinzeci de ani...

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu s'ar putea să nu vorbeşti despre mine ca şi când aş avea o sută de ani? Tu ai o sută şi cu am o sută, dar mai dă-o dracului de sută, căci eu mă simt ca un bărbat în floarea vieţii, încetează cu vorbele acestea despre strănepoţii lui Bernie,

i căci m'am săturat să le mai ascult.

Suedezul întoarse ochii trişti spre eroul său:

— Gusto, n'am. făcut nimic altceva, decât am vorbit l despre ceea ce vedem împrejurul nostru; de ce să te

superi!

Barney se simţi ruşinat şi întinse mâna spre Swan; ca să-l îmbuneze.

— Sigur, sigur. Nici cu n'am vrut să spun altceva.

t **Dar cred c'a început să-mi fie foame şi sunt şi ostenit. Noaptea trecuta, în timpul drumului, n'am dormit tocmai bine.**

— N'ar fi trebuit să facem astă scară drumul până la Iron Ridge.

— Greşeşti şi de astă dată, suedezule. Eu abia aştept cina pe care ne-a pregătit-o Karie... şi Lotta, sfârşi el tuşind uşor.

îşi eontinuară drumul în tăcere. Peste douăzeci do minute trebuiau să intre în Iron Ridge. Noaptea era limpede şi rece.

— Dacă în partea aceasta ani avea drumuri mai bune, cu automobilul puteam face distanţa aceasta în jumătate vreme câtă ne-ă trebuit acum.

— Pe zăpadă automobilul nu este bun de nimica, răspunse Swan. Automobilul este făcut numai pentru drumuri pietruite.

— De, s'ar putea ca într'o bună zi să avem drumuri pietruite în toate părţile. Ewy a mea are un automobil pe care-l conduce singură.

— Cum, numai ea singură?

— Sigur că da.

— Mi se pare că face parte dintre cei de altădată, oq zici? Ca şi KariCto mea. Karie este o fată bună şi deş-teaptă, în stare să ducă la bun sfârşit orice însărcinare pe care i-o dai. Probabil Lotta nu va semăna cu ea. Mi se pare altădată timpurile erau mai bune decât acum, şi tot aşa şi oamenii.

— Ascultă Swan, aş vrea să vorbesc cu tine. Aş vrea să fac ceva pentru fata lui Karie, în amintirea vremurilor de altădată, pe care le-am trăit împreună. Ştii că fata aceasta este foarte frumoasă.

— Lotta este cea mai drăguţă fată din Iron Ridge.

— Da de unde!

— Va să zică nu este?

— Este! Sigur că este. Nu mă refeream la asta. Fata este o frumusețe, nu o simplă fată drăguță. Ce se va întâmpla cu ea, dacă va rămâne aici? Uită-te la Ktarie, Lotta se va încurca cu vreunul dintre tăietorii aceștia de păduri care se va căsători cu ea – sau poate nu se va căsători. Știi foarte bine cum sunt oamenii a- ceștia.

— Lotta are destui băieți. Mower care este inspector minier e nebun după ea, dar Lotta nici nu se gândește la el, din cauză că i se pare că pentru o fată ca ca este prea neînsemnat. Mower câștigă bine, dar Lotta își bate joc de el.

— Ascultă ici; mi se pare că nu înțelegi. Lotta nu se poale căsători cu primul venit, din cauză că ea nu poate pleca din orașul acesta infect – o fată atât de frumoasă ca ea, nu se poate să facă așa ceva.

— Iron Ridge nu este un oraș infect. Iron Ridge este...

— Da, știu, știu foarte bine. Iron Ridge este un oraș frumos. Dar cu toate acestea este un oraș plicticos în care nu circulă decât tăietorii de păduri și minerii; ori acesta este un adevăr pe care nimic nu-l poate desminți. Tu n'ai plecat din orașul acesta niciodată, așa că n'ai de unde știi.

— Eu am fost la Oconto și la Waterseet, la Escanaby și la Green Bay.

— Pentru num... te rog, Swan, ascultă ce-ți spun eu! Fata aceasta este ceva ce nu se poate întâlni decât o singură dată în viață. Ascultă-mă pe mine, căci eu știu ce vorbesc. Am văzut femei înimoase pe scenă și în toate părțile. Pe Lotta n'ai decât s'o îmbraci așa cum se cuvine și să-i faci educația vreme de doi ani, ca să iasă dintr'ânsa o femeie care dacă va trece' pe stradă,

toată lumea să se oprească şi să se uite după ea.

Obrazul lui Swan se încruntă şi păru că ridică fruntea ca un cal nărăvaş.

— Lotta a terminat şcoala superioară din Iron Ridge şi a făcut aproape două luni la Secker's Business College.

— Business College! O fată ca asta, la liceul comercial! Nu cumva îţi închipui că orice bărbat ar fi în stare să dicteze scrisori unei... Se gândi la Josie Sinnott. Gândurile începură să i se tulbure. Josie... Ia să vedem... aş, nu se poate, aşa ceva nu se poate... Lotta în Butte des Morts şi în locul lui Josie... nu... Nu merge... Ideea aceasta este cea mai mare prostie... Nu se poate aşa ceva... Apoi continuă cu glasul ridicat: O fată ca Lotta h'are ce căuta într'un birou şi nici în sala unui restaurant. Ar fi o crimă. N'ai văzut azi dimineaţă bărbaţii aceia, cum se uitau la ea?

Ochii albaştri ai lui Swan se întunecară.

— Lotta este o fată cumsecade.

— Nu mai spune! Adecă, sigur că este fată cumsecade. Tocmai acesta este motivul pentru care aş dori ca să reuşească. Să plece undeva. Tu Swan nu eşti în stare să înţelegi realitatea. O fată ca asta! Aş vrea s'o ajut. Pentru prietenia noastră de altădată şi cea de azi.

Aproape îi venea şi lui să creadă afirmaţiile acestea. Se simţea generos şi bun. Swan se întoarse spre el. Dacă ar fi fost destulă lumină, Bamey ar fi putut vedea că ochii bătrânului suedez erau umezi şi încrezători, întocmai ca ai unui câine credincios.

— Cred c'ai făcut şi până acuma deajuns pentru Swan.

— Nici vorbă de aşa ceva.

Ajunseseră în marginea oraşului Iron Ridge. Peste câteva minute vor fi la destinaţie. Pe neaşteptate pornirile îi fură

frânate dc obișnuita lui prudență. Probabil

exagerase. Probabil fata nici nu era atât de frumoaso!, cum îşi închipuia el. Cu ochii aceia, cu gura, părţii şi gatul pe care-l avea şi după felul în care se uitase la el. Iar când ieşise pe uşa aceea cu aripile batante, în mână cu tava grea, şi intrase în sală, legănându-se din şolduri şi mergând de par'că ar fi plutit prin aer. În orice caz «zi dimineaţă cl era ostenit şi cu gândurile moleşite.

Sania se opri în faţa casei lui Swan.

— Eu voi băga caii în grajd, iar tu Gusto, intră dc-a- drcptul în casă.

Barney coborâ din sanie cu trupul înţepenit de frig. Apoi îşi drese glasul.

— Ascultă Swan, nu pomeni fetelor nimic din ceea ce am vorbit.

Aproape îi părea rău că acum câteva minute fusese atât de impulsiv.

Fereştile casei aveau o coloare caldă chihlimbaric, căCi storurile nu erau coborâte decât până la jumătate, cum este obiceiul în micile oraşe. Casa era cea pe caro Swan o clădise pentru Lotta, cu atâţia ani în urmă – căsuţa de pe vârful dealului din marginea oraşului, dar oraşul crescuse şi acum o cuprinsese şi pe ca. Swan o clădise bine şi ca să dureze. Mai adăugase un etaj şi casa era proaspăt zugrăvită. În casa aceasta trăia cl acum, numai singur, căci îi plăcea să-şi gătească el însuş de mâncare. Barney ştia că odată pe săptămână Karic vine cu mătura, cu cârpele şi periile de frecat şi începe să bată, să scuture, să mături, să şteargă şi să frece.

îşi scutură zăpada de pe bocanci, pe urmă îşi zise că le va lua pe neaşteptate şi începu să urce scara pe vârful picioarelor; cu mare greutate ajunse până la uşa dela mica intrare.. Apăsă clanţa şi uşa se deschise. Intră

dc-a-dreptul în camera mică din față care era salonul. Nu găsi pe nimenea. Dela bucătărie veneau mirosuri de arome ispititoare. Nu se auzea niciun svon do glasuri, afară de sdrângănitul domolit al tingirilor și al cuțitelor. Rămase câteva clipe nemișcat, ascultând și adulmecând aerul. Se simțea tot atât de emoționat ca și un copil. Apoi strigă:

— Karie! Lotta!

Auzi o farfurie pe care cineva o scapă din mână și sdrângănitul unei linguri. Karie sosi în fugă. Era cu obrazul aprins. Se înfășurase într'un șorț larg, își su- mesese mânecile până din sus de coate, ochii îi străluceau și zâmbea.

— Hello, bine ai venit! Sunt sigură că ești înghețat de frig și mort de foame. Totul este gata. Unde a rămas Pa?

Se uită peste umărul ei în bucătărie:

— Lotta! Unde este Lotta?

— N'a venit încă.

— N'a venit?

— Nu e ceea ce-ți închipui dumneata. N'a putut – simți că-i vine o ușoară amețeală. – Fii liniștit, că va veni. Mă mir cum de n'a sosit încă. Nu puteam pleca amândouă dintr'odată, tocmai acum când la Ridge este atâta lume, sosită pentru vânătoarea de cerbi.

— A – da! Oftatul acesta de ușurare era tot atât de chinuitor ca și spaima de adineaori. își scoase scur- teica.

— Ia un șcaun și fă-te comod. Vom începe, cât ai bale în palme. Iartă-mă, eu trebue să văd de... Restul cuvintelor se stinse în timpul cât se îndreptă spre susurul ușor din bucătărie care păru că devine- un țâșnit supărăcios.

Bamey Glasgow se uită împrejurul său. În micul salon de

formă pătrată era o garnitură de mobilă tapițată cu pluș presat. Duşumelele fuseseră frecate de luceau. Pe un perete era o canapea mică, la mijloc o masă cu trei scaune, şi pe masă o faţă pe care erau brodate flori albe de margarete. Peste faţa aceasta era un album de fotografii şi o scoică de mare, cu buzele răsfrânte. Camera aceasta făcea impresia că n'a fost niciodată întrebuinţată. Cu toate acestea Barney ştia că a fost aranjată de Lotta Morgan, că se simţise mândră de felul în care arăta şi că ea trecuse de nenumărate ori şchiopătând prin această cameră. În casa aceasta, pentru prima dată în viaţă, sc simţise că este în linişte şi siguranţă, cel puţin pentru câţiva ani, dacă nu mai mult.

Pe perete, într'o ramă de molift roşu, pe care. o făcuse Swan, era o fotografie a Lotîei şi a lui Karie. Fusese făcută de un fotograf din oraş, cu mulţi ani în urmă. Fotografia părea anume menită să facă efectul care pe vremea aceea era la modă. Amândouă păreau că s'au oprit în mijlocul unui viscol puternic şi acesta, foarte amabil, răspândise fulgii de zăpadă în toate părţile împrejurul lor şi pe hainele cu care erau îmbrăcate, dar le ferise obrazul. Zăpada era aşternută pe umerii lor, pe poala hainelor şi chiar pe vârful pantofilor, dar obrazcle lor străluceau. Lotta era îmbrăcată în cazaca de lutru, cu mânile în manşonul mic, cu mijlocul subţire şi eu nişte ochi foarte mari. Fetiţa Karie era alături de ca, cu trupul strâns lângă al ei, cu obrazul mic şi urât, dar simpatic şi caracteristic suedez în rochiţa ei rigidă, în picioare cu ghete cu nasturi şi cu vârfurile late, ii-r în cap cu o pălărie rotundă, împodobită cu panglici.

Sc uită la Lotta, ca se uită la el şi pe obraz părea că-i tremură un zâmbet sfios. Fotografia era rigidă, stân-

gace, demodată, dar înfăţişarea femeii o făcea să pară verosimilă, şi chiar impresionantă. Uitându-se la ea, Bamey se simţi copleşit de un val de păreri de rău, pentru ceva de care cl n'avusese parte niciodată. Mi se pare că mie mi-a scăpat ceva din viaţă. Ceva extrem de important, îşi zise el. Am fost atât de ocupat, mereu ocupat – huîm – dar cu ce?

În faţa uşii se auzi un răbufnit de bocanci. Se întoarse repede. Dar era Swan. Obrazul lui era roşu şi în mijlocul acestei camere mici arăta ca un adevărat uriaş, îşi atârnă haina şi şapca în cuier, apoi se uită la Barney.

— Haide, Karie, ce mai stai! Unde este mâncarea? Gusto şi eu suntem flămânzi ca doi lupi din codru.

— Intraţi în sufragerie şi vedeţi ce-i acolo. Cred că veţi putea să vă liniştiţi pentru câteva minute. Am aranjat pe masă smorgasbordul, aşa că puteţi începe.

— Unde este Lottie?

— Trebue să sosească din minut în minut. începeţi de mâncaţi!

În sufragerie masa era aşternută foarte frumos. Dar pe o altă măsuţă din apropiere, acoperită cu o faţă curată, Karie aşternuse smorgasbordul, în conformitate cu cele mai bune tradiţii suedeze. Intră în cameră cu paşi repezi, în mână cu o lingură mare, în aparenţă pentru a ridica faţa de masă întinsă peste delicateţele pregătite de ca, dar în realitate pentru a asculta exclamaţiile lor de mirare.

încercă să se scuze pentru modestia mijloacelor eu < carc-i primeşte, dar care păreau totuş atât do ispititoare:

— Domnule Glasgow, este tot ce se poate găsi mai bun în această localitate, dar ştiu că dumneata eşti obişnuit cu lucruri mult mai bune. Pa, dumneata toarnă

rachiul. Berea este rcee ca ghiaţa. Am ţinut-o afară, exact cât i-a trebuit, ca să nu îngheţe. Apoi se întoarse în loc şi dele să plece din nou la bucătărie.

►— la stai, nu pleca, strigă Barney şi o apucă de umăr. Bea mai întâiu un păhărel de rachiu.

— Nu, mulţumesc, vei bea nuinai dumneata .şi Pa. Eu aştept pe Lotta. Haide şi începeţi', căci altfel îmi voi închipui că nu vă place, sfârşi ea şi se repe<i spre bucătărie.

Se străduise să improvizeze ceva din ceea ce se putea găsi în magazinele din oraş şi reuşise să le ofere un foarte ispititor smeirgăsbord suedez. Pe măsuţă erau farfurioare cu salată de scrumbii, sardele, felii de somn afumat şi pipărat, măsline, felii de nisetru a cărui carne albă apărea ispititoare de sub pielea neagră şi încreţită. Pe altele erau mormane de varză şi sfeclă murată în oţet, pregătite de Karie. Pe o scândurică erau înşirate tot felul de felii de brânză: cremă de Wisconsin, brânză americană, brânză de putină cu cliimen. Lângă ea erau feliile trandafirii de şuncă fiartă rece şi bucăţi mari de şuncă de Bologna. Din propria ei cămară Karie a- dusese castraveciori muraţi şi ceapă în saramură, varză dulce şi lângă acestea pâinea şi un calâp de unt auriu şi proaspăt.

Cei doi bărbaţi se apropiară lacomi. *„Skiil!"* Ridicară în sus păhărelele cu rachiul suedez, un lichid alb găl- l IxHu a cărui tărie cu aromă de chimen le alergă în lungul trupului înfiorat de gerul de afară. Barney[r] cunoştea destul de bine acest ritual, de care-şi aducea aminte dc pe vremea când fusese el însuş tăietor şi petrecuse împreună cu suedejii. În mână cu pălutrclul ridicat în .sus, uilându-se în ochii vecinului şi făcând o uşoară reverenţă, *Skäl!* Băutura luneca pe gât, acelaş

gest cu paharul gol, o nouă reverență și o respirație lungă. începură să mănânce cu poftă. După rachiu băură bere rece ca ghiața, cum se obișnuește între suedezi. Din bucătărie se auzi glasul lui Karie:

— Nu vă îndopați prea mult, căci pe urmă nu veți mai putea mânca nimic din bucalele gustoase ce'vi le-am pregătit.

— Nu-ți face nicio grijă. De altfel cum aș putea cu să știu, dacă ai sau nu ai mâncare deajuns.

— Nu mai spune! la stai să vezi.

— Fii liniștit, Gusto; Karie a noastră va avea mâncare mai multă decât ne va trebui. Obrazul lui Swan părea solemn, căci de fiecare dată când glumea, încerca să fie cât se poate de serios.

— Mai taci, Swan, nu fi suedez prost.

Camera luminoasă și încălzită, băutura tare, mâncarea pigmentată, furnicarea ce o simțea în lungul trupului, toate acestea îi pricinuiau. în fel de mulțumire, de veselie, cum nu mai simțise de ani întregi. Vorbea, mânca și râdea fără întrerupere. Apoi trase cu urechea.

Karie apăru în cadrul ușii dela sufragerie, cu obrazul aprins și arătând mai mult decât oricând, ca o ediție feminină a lui Swan.

— Ei, cum vă place? Nu, mulțumesc, eu voi aștepta să sosească și Lotta. Dar dacă se va întâmpla ca în timp de cinci minute să nu sosească, voi da la masă. Nu vreau să se strice mâncarea bună pe care v'am pregătit-o. *".

Scnsația de plăcere îl părăsi imediat,. ca și când tot sângele i s'ar fi scurs din vine. Puse paharul pe masă și declară:

— Mă duc s'o aduc.

În ochii lui Karie tresări din nou aceeaș privire ciu-

dată, ca .și adineaori.

— Nici să nu te gândești la așa ceva, domnule Glasgow. Acum trebue să sosească din minut în minut.

— Poate nu va mai veni. Sau nu poate veni. Afurisitul acela de Brotschneider nu o lasă să plece. Il voi da afară chiar astă seară, îl...

— El nu arc nicio vină. Dar astăzi e foarte mult de lucru la restaurant, din cauza aglomerației, căci au venit foarte mulți la vânătoarea de cerbi. Te rog, stai pe scaun, că acum trebue să sosească și ea.

Obrazul lui lîarncy se încruntase. Se îndreptă spre salonaș și strigă.

— Undo este scurteica mea?

În acecaș clipă, ca un efect dramatic dinainte plănuit (cum de fapt și fusese) de afară se auziră pași grăbiți și foșnet de fuste. Lotta intră pe ușa din față. Camera păru că se ridică în aer și începe să plutească. Odată cu ca intră un suflu de aer rece și aspru din noaptea dc afară. Se propti cu spatele de ușa închisă și respiră de câteva ori grăbită, râzând intermitent.

— Mi-am închipuit că nu voi mai ajunge niciodată. Am venit tot drumul într'o fugă și de două ori era gata să cad. Credeam că oamenii aceia dela Ridge nu vor mai termina cu mâncarea.

Obrazul îi era trandafiriu și ochii îi străluceau din pricina alergăturii. Era înfășurată într'o lungă pelerină neagră, iar în loc de pălărie își înfășurase capul într'un șal negru tricotat. Barney își aduse aminte că în vremea copilăriei lui acestor șaluri li se zicea *fascinalor.* Abia acum înțelegea motivul. Dintre cutele ușoare și întunecate ale șalului acestuia apărea obrazul ci delicat și încântător, pe care jucau lumini de veselie. începu să-și desfacă pelerina.

— Nu m'am mai putut schimba, așa c'am venit

cum am fost îmbrăcată în timpul serviciului. De sub pelerină apăru rochia trandafirie de chelnăriță, cu cele două rânduri de volane pe poale. Pe margine i'ochia era umedă din pricina zăpezii. Fără să se mai aşeze pe scaun, ridică puțin un picior şi încercă să-şi deschele şoşonii – nişte şoşoni grosolani care se numeau *arctici.*

Bamey se apropie de ea şi o apucă uşor de mână.

— Dă-mi voie să ţi-i descheiu eu.

înainte de a-şi da seamă de ceea ce vrea să facă, îl văzu că îngenunche în faţa ei şi-i ridică piciorul cu şoşonii groşi pe genunchele său îndoit. Se uită la el mirată şi protestă:

— Nu se poate să faci aşa ceva!

Dar cl ridică obrazul şi-i zâmbi, apoi începu să-i desfacă agrafele de metal. Mâna i se oprise uşoară pe glesna piciorului ei. Pantoful negru îi ieşi din picior odată cu şoşonul. 11 scoase şi i-l potrivi în piciorul cu ciorap negru. Fără ,să vrea, întinse o mână şi se sprijini cu ea de umărul lui, ca să-şi păstreze echilibrul. Apoi începu să râdă uşor. Barney ridică şoşonii. de pe duşumele şi se uită la ea, fără să se ridice din genunchi. Fata coboră privirea spre el şi râse abia simţit, dar în râsul acesta ai ci, părea că tremură un chiot de triumf. Imediat după aceea privirea i-se îndreptă spre obrazul roşu al lui Karie care apăruse în cameră.

— Dă-mi mic şoşonii aceia. Ce idee! şi i-i smulse din mână. Dacă mâncarea s'a stricat, să ştii că asta s'a întâmplat numai din cauza ta, Lottic Lindbcck. Părea grozav de supărată ,dc ceea ce văzuse.

— Ce este, Karie, protestă Swan cu blândeţe.

Bamey începu să dea din mâni cu toată energia:.

— Haideţi fetelor, să beţi un pahar de rachiu im-

prcună cu noi, căci altfel eu nici nu vreau să mai aud de mâncare.

— Eu sunt moartă de foame, strigă Lotta. O, Ma, cât de frumos ai aranjat masa! Luă o felie de şuncă şi şi-o bägă în gură, împingând-o cu degetele, întocmai ca un copil care nu ştio cum trebue să mănânce de faţă cu oameni străini.

Femeile bäură câte un pähärel de rachiu, cum se cuvine între suedeze. Skäl! Ochii negri întâlniră privirile ochilor albaştri şi injectaţi. Apoi se aşezară cu toţii împrejurul mesei.

— Acum vă poftesc să staţi pe scaune şi să nu vă mişcaţi. Läsaţi-mă pe mine sa alerg la bucătărie. Nu-mi place să văd oamenii că se ridică dela masă şi aleargă în toate părţile. Tot aşa şi tu, Lotta. Stai pe scaun şi ocupă-te de bărbaţi.

| Se simţea mult mai mulţumită, să-i poată servi. Obrazul îi strălucea de mulţumire şi entusiasm. În primul rând aduse la masă ärtsoppa – ciorbă de fasolo – în castroane adânci, cu bucăţi de carne de porc şi pătrăţele rumenite de pâine prăjită în unt care pluteau pe deasupra. Pe urmă căldomar – carne tocată făcută bulgăr şi coaptă în frunze de varză. Plăcinte la tigaie, cu marginile prăjite, ca să pârâie între dinţi, făcute din făină amestecată cu cartofi. Karie avusese timp să facă şi o I prăjitură specială carc se obişnuia numai de Crăciun —

. . klenäler – un fel de prăjituri rotunde caro nu erau mai mari decât nucile. Pe acestea le mâncau unso cu dulceaţa de fragi pe care o făcuse ea însaş. După aceea bäură câte o .ceaşcă mare de cafea. Barney scoase ţigările şi so proptiră în spătarele scaunelor, sătui şi mulţumiţi.

După ce-şi aprinse ţigara, Swan so simţi cuprins în-

tr'un vârtej de amintiri; o învârti mulțumit între dinți, apoi și-o scoase și se uită la capătul aprins, pe obraz cu expresia de mirare, caracteristică celui care nu este obișnuit să fumeze țigară de foi.

— Ascultă Gusto, îți mai aduci aminte de vremea când făceam turnee de explorare pentru Ilcwitt și am ajuns la cantonamentul lui lTennringan care avea ca lucrători un grup de indieni din tribul Menominee și Chippeway, cam la jumătate^ drum între Pesaukee și V'/entwertli, când tâmpiții ,aceia de indieni făcuseră rost dc un bidon plin de spirt pe care l-au băut ca și când ar fi fost apă. După ce s'au îmbătat, s'au întins pe linia ferată, cu capetele pe șine, ca să se odihnească, iar când a venit trenul, i-a scurtat pe toți. Pe cinstea mc», așa ceva n'am mai pomenit încă, și începu nu râdă dc se cutremura casa.

Bamey nu încercă să-l încurajeze în debitarea amintirilor acestora care erau atât de vechi, încât ar fi preferat să tacă.

— Da, dragul meu, acelea au fost vremuri bune. Dela tine am învățat tot ce știu, căci cu eram un băiețaș, iar tu bărbat în toată firea. Și-mi închipuiam că în toată lumea aceasta nu există nimic ce tu să nu știi. (Asta va fi tocmai dcajuns, ca să termine).

Stând între ci, cu sufletul plin dc mulțumire, pe obraz cu o expresie de farmec și bunăvoință, în mijlocul a- cestci căsuțe mici cât o cutie, cu obrazelc acestor oameni întoarse spre cl cu admirație, simțea curenții conștienți și subconșticnți carc svâcneau adânc în fundul gândurilor lui. Vorbea, făcea glume și l'ădea. Era un glas care vorbea; un altul care încerca să-l convingă că spune adevărul. Celălalt glas carc-ı contrazicea. Un glas carc sta de vorbă cu fata aceasta și încerca s'o

apropie de el, şi celălalt care nu admitea că cl ar putea -să aibă astfel de gânduri.

— Ilaide, Gusto, cântă-ne ceva, ca pe vremea când erai tăietor. *Din negrii codri de brădet...*

— 0, ce bine ar fi. Ilaidc, domnule Glasgow. Tata mi-a spus de nenumărate ori că pe vremea aceea cântai aţiit de frumos.

Barney se aprinse la obraz ca un băieţaş ruşinos. Se uită la fată. Ea nu zicea nimic, dar ocliii mari şi negri erpu îndreptaţi spre el, ca şi când ar fi aşteptat. Berea, rachiul tare şi dulceag, mâncarea îmbelşugată, camera încălzită, drumul pe carc-l făcuse prin zăpadă în mijlocul codrului, privirea caldă a fetei îndreptată spre cl – i se părea că-şi aude sângele cum îi svâcneştc în tâmple şi în tot trupul simţea o furnicare despre care-şi închipuise că este de ani de zile adormită. Ochii lui albaştri şi îndrăsneţi se cufundară în adâncul apelor întunecate ale ochilor ci negri.

— Ce-mi dai, dacă-ţ.i voi cânta?

— Cc-ţi dau? murmură ea şi se uită la el cu ochii mari şi inocenţi – ca care se ferise de avansurile agenţilor comerciali şi ale tăietorilor şi supraveghetorilor minei, în timpul cât se întindea peste mesele restaurantului ca şă-i servească.

— îmi dai o sărutare, dacă-ţi voi cânta?

— O, domnule Glasgow!

— Sigur că-ţi va da, strigă Swan râzând cu hohote. Cântă *Veniţi cu toţii, tăietori...* şi Lotta te va săruta, (ot aşa te va săruta şi Karie, şi pe Yiminy, dacă nu bagi ele scaină, să ştii că te va săruta şi bătrânul Sv.an.

— Eşti de acord? stărui el, dar încercă să râdă.

Fata plecă pleoapele, ridică ochii din nou, privirile îi tremurară în largul camerei şi se îndreptară spre mama.

ci. Karie zâmbea, fără să ştie ce să zică.

— Ei bine, în cazul când nu vrei să cânţi altfel. Bamcy se ridică în picioare şi se îndreptă spre ea: Nu, nu se poate. Intâiu va. trebui să cânţi. Altfel nu sunt de acord, protestă fata.

Se opri şi ridicând fruntea, îşi umflă pieptul puternic şi dete drumul baritonului adânc şi catifelat cu caro odinioară fermecase lucrătorii cantonamentelor: Veniţi voi cei care trăiţi în codru...

După ce so încălzi, continuă cu *Pe drum venea călare lui moşneag...* iar ceilalţi trei cântau refrenul după fiecare două versuri: ,

Să na credeţi c'aşa s'a întâmplat...

Se simţea liber, fericit, tânăr şi mai mulţumit decât se simţise de ani întregi până acum. Termină cu un chiot şi sări în aer, apoi făcu doi paşi până la fata care sta pe scaun, cu privirile ridicate spre el, cu buzele uşor întredeschise şi cu ochii ca două stele. O ridică în picioare, o atrase spre el şi o sărută violent, aşa că fata murmură ceva de durere. Când îi dete drumid, păru că se clatină pe picioare, apoi îşi duse mâna la gură şi se uită la el cu ochii speriaţi.

— Hei, Gusto, pe cinstea mea, se vede' că n'ai uitat încă, cum trebue să săruţi o fată. Haide Karie, e rândul tău.

— Al meu nu! ripostă Karie cu glasul puţin răstit. Eu nu i-am făgăduit nimic. În orice caz o fată tânără ca mine, nu-şi poate pune mintea cu un lucrător

bătrân ca dumneata, domnule Glasgow, și-și feri scaunul din fața mesei. Haideți, să trecem dincolo în salon, ca să pot ridica vasele de pe masă.

— Nu, mamă; dumneata ai făcut mâncarea şi toate pregătirile, aşa că acum o rândul meu, zise Lotta şi începu să-şi sumece mânecile, de i so văzură gropiţele coatelor pe braţele albe.

— Haideţi cu toţii la bucătărie. Dă-mi şi mie un şorţ, Lotta. Cred că nu de geaba am fost odinioară băiat de serviciu la toate.

Fata începu să râdă şi-l încinse cu un şorţ împrejurul mijlocului. Unul dintre glasurile care se treziseră în-tr'ânsul, începu să protesteze: „Bamey, ai început să te porţi ca un bătrân caraghios".

— Nu vom spăla vasele, declară Karie categoric. A- dunaţi-lc şi treceţi-lo dincolo. Le vom spăla după plecarea voastră a bărbaţilor. Probabil aveţi de gând să vă culcaţi devreme, căci mâine va trebui să plecaţi înainte de revărsatul zorilor. Nu simt în stare să înţeleg, ce vă face să vânaţi cerbi. Bietele animale care nu fac nimănui rău; se opresc în loc şi se uită la trecători cu ochii lor umezi şi catifelaţi. Db ce nu-i lăsaţi acolo în codru, unde le place să trălască?

Adunară farfuriile şi în câteva clipe masa rămaso curată.

— Lasă femeile să facă treaba ce a mai rămas. Noi va trebui să plecăm cel mult la orele trei, dacă vrei cu mâine să împuşcăm un cerb. Haide, Gusto, te voi însoţi până la Ridge Ilouse.

— Foarte bine, dar să mai întârziem o clipă, căci am ceva de spus. Se oprise în uşa bucătăriei, cu obrazul aprins şi frumos. îşi descheie cheutorile şorţului şi-l trecu Lotlci. Când întinse mâna după el, o apucă şi o atrase puţin spre cl. Ascultaţi ce vă spun eu, Karie şi Swan. Şi dumneata, Lotta. Astăzi m'ain gândit foarte mult la voi, şi am ajuns la concluzia că va trebui

să plecați de aici, toți trei.

Karie își plimbă ochii în largul bucătăriei strâmte.

— Să plecăm de aici?

— înțeleg din Iron Piidgc. Să veniți la Butte des Morts și să vă instalați într'o căsuță mică și confortabilă. Iar pe Lotta o veți trimite la școală, ca să-și termine educația și să învețe ceva.

— O, domnule Glasgow! făcu Lotta și se uită la maică-sa. Karie se uită și ea la Lotta, ca și când s'ar fi spciiat de ceea ce auzise.

— Noi nu putem face așa ceva, domnule Glasgow, declară ca răstită.

Părea ciudat că din cauza emoției, Karie începuse să vorbească cu accent suedez și cuvintele pe care le pronunța, luau mlădieri de melopee. Lotta vorbise cu toată atenția și cât se poate de prevăzătoare, chiar din primo clipă când intrase în casă. De obiceiu vorbea fără a ține seamă de felul în care vorbește, dar dacă era nevoie, știa vorbi și gramatical.

— Te rog, mamă, lasă pe domnul Glasgow să spună ce are de spus.

— Da, firește!

Swan nu era în stare să înțeleagă tocmai bine și începu să clipească din pleoapele lui cu gene albe, și să se frământe pe loc.

— Aici nu se poate să vă simțiți bine, mai ales acum. Veniți cu mine la Butte des Morts.

— Acuma? întrebă Lotta cu respirația întretăiată.

O atrase spre cl și o mângâie pe mână ca pe un copil al său.

— Nu chiar în clipa aceasta. Dar în curând. Bunicul 1 dumitale nu se simte bine...

— Cine? Eu? protestă Swan.

— Nu-mi vine la socoteală durerea aceea pe care o simți în umăr. Ai răbdare, te rog, ai puțină răbdare. Va trebui să te arăți unui doctor. Dar afară de asta, lucrul de aici este prea greu.

— Ce tot vorbești. Eu sunt rezistent ca un cal de povară, sunt mai voinic decât sfrijiții aceia pe care i-ain văzut astăzi în canto...

— Te rog să taci, Swan.

— Da, bunicule. Va fi mai bine să taci și să lași pe domnul Glasgow să se explice.

— Ascultă, Swan, aș vrea ca de aci înainte să te o- dihnești și să te mai și distrezi puțin. Tot așa și Karie. Cred că nu aveți nimic împotrivă, dacă voi spune că viața pe care a dus-o, a fost destul de grea. Dacă vrea să lucreze, i-aș putea găsi o ocupație în fabrică – ceva mai ușor, dar care să i se potrivească. Probabil ca supraveghetoare a femeilor care lucrează în sala de fățuit. Acestea nu fac altceva decât păturcsc hârtie. Iar tu Swan, dacă ții numaidecât, vei putea lucra în sala unde se toacă buștenii. Am nevoie de un bărbat ca tine. Jumătate dintre lucrătorii de acolo nu știu deosebi un molift de un brad roșu, când se întâmplă să-l întâlnească în drumul lor. Se opri și se uită la Lotta. Buzele fetei erau întredeschise, respira repede și ochii i se opriseră pe obrazul lui.

— Dar eu? întrebă ca, fără să se mai poată stăpâni.

Dar el era acum alb ca varul. Se feri din calea ei și se adresă lui Swan și Karie:

— Nu sunteți de acord ca un bărbat de vârsta mea, să dea fetei acesteia o educație și o posibilitate de a face ceva? În amintirea Lollei, și întinse mâna spre fotografia de pe perete. În clipa aceasta îi

venea şi lui să creadă, că este convins de ceea ce spune.

Se simţea profund emoţionat.

— La liceul comercial! îngână Lotta mulţumită. În cazul acesta voi putea deveni stenografă!

Zâmbi şi o mângâie pe obraz. încercă să-şi imagineze trandafirul acesta de fată în biroul său, cu mânecuţe cochete de salin negru, ca ale domnişoarei Josie, şi cu un creion înfipt în. minunatul ci păr de aur roşcat, uitându-se la el, în timpul cât îi dictează şi ferindu-şi câteva şuviţe de pe frunte. Va trebui să pară volubil şi cât mai indiferent.

— Sigur că vei putea deveni stenografă. Vei putea deveni tot ce poftești. Gândiți-vă bine la ce v'am spus. Voi fi obligat să vin la Ridge de mai multe ori, în timpul cât se va lucra la reclădirea cantonamentului. Haide suedezule! Dacă e vorba să'plecăm la trei după miezul nopţii, atunci cred că nu strică să mai şi dormim puţin. Karie, aceasta a fost cina cea mai gustoasă pe care am pomenit-o de ani întregi. De ani întregi!

— Mulţumesc, domnule Glasgow, pentru vorba bună) răspunse Karie cu glasul liniştit.

Lotta cea frumoasă nu scoase nicio vorbă.

Totuş la două zile după aceea, când se găsea din nou în trenul care-l ducea spre Butte des Morts, în vagonul de bagaje cu un cerb pe care-l împuşcase şi pe care-l ducea ca trofeu al drumului acestuia până la Ridge, vechea lui prudenţă care fusese pentru el ani de-a-rândul tovarăş nedespărţit, începu să-i dea târcoale. Se simţea înfiorat de îndoieli şi de temeri.

Mă, omule, vreme de cinzeci şi trei de ani, te-ai ferit de încurcături. Nu fi prost, cum au fost ceilalţi colegi ai tăi de vârsta ta, şi nu te lăsa încurcat de o femeie. Gândeşte-tc ce fel de femeie este. încearcă şi judecă

liniştit. O chelnăriţă suedeză destul de frumuşică. Mi se pare c'ai fost prins în vârtejul unei nebunii de tinereţe întârziată... Tinereţe întârziată... Nu prea ştia nici el exact cum să-i zică. Ai început să devii caraghios... Se spune că bărbaţii trec uneori prin această fază, când glandele încep să nu mai secreteze normal. Este natura care se sbate pentru ultima dată, înainte de a ceda. Priveşte adevărul în faţă şi recunoaşte, Barney Glasgow, că tc-ai purtat ca un imbecil... Ce ar spune Ncllie Glasgow despre tine? Ascultă-mă ce-ţi spun; ea a fost femeie deşteaptă. Iar tu eşti fiul ei şi băiat tot atât de deştept. Deştept cum nu se mai poate şi mai bogat decât oricare dintre ei; eşti bărbat prezentabil, dar până acum tc-ai ferit de încurcături... gândeşte-te la familia tu... la Evvy... Doamne, dar fata aceasta este totuş o frumuseţe... şi e tânără şi mlădioasă ca o floare...

Acrul aspru din miazănoapte şi alergătura celor trei zile care trecuseră îşi făcură efectul chiar asupra lui, deşi continuă să se sbuciume din pricina gândurilor şi o saltelei prea tari. Adormi.

După cc trecură primele zece minute de când era în biroul său, Josie Sinnott se uită pe deasupra ochelarilor la el şi-l cercetă cu de-a-mănuntul. Intrase în birou ca o bătaie de vânt care făcuse tăbliile fereştilor să vibreze. Umerii lui aveau o legănare neobişnuită, obrazul îi strălucea şi ochii îi scăpărau.

— Nu-mi aduc aminte să te fi văzut vreodată arătând atât de bine, după un drum la Iron Ridge, zise ea.

— Mă simt admirabil. Ad-mirabil! şi începu să fredoneze: *Veni(i voi cei...*

Josie Sinnott era fată bătrână şi fecioară, dar cu toate acestea ştia că atunci când la vârsta de cinzcci şi

trei de ani bărbaţii încep să cânte în biroul lor, la orele nouă şi jumătate dimineaţa, într'o zi de iarnă ceţoasă, motivele acestei mulţumiri trebuc căutate în altă parte, nu numai în faptul c'au reuşit să împuşte un cerb.

— Ai împuşcat un cerb?

— Sigur că da. L-am adus azi noapte cu mine. Vrei' să-ţi dau şi dumitalc o bucată de came? O friptură de vânat; probabil mamei dumitalc i-ar face plăcere.

— Dumneata ştii foarte bine că cu nu pot suferi astfel de carne, din cauza mirosului pe care-l are. Asta este pentru finlandeji, nu pentru mine.

— Dumneata habar n'ai de ce c bun. începu din nou să-fredoneze, în timpul cât 'îşi[i] cetea corespondenţa.

"— După atitudinea dumitalc i-ar veni omului să creadă c'ai împuşcat cel puţin un leu. •' ■'

Cârid sosisc cu trenul de dimineaţă; găsise toată casa plină de florarii şr decoratorii[1] sosiţi din' Milwaukeo,[i] Căsătoria trebuia să ■ se celebreze- a doua zi. Doamna Emmn Louisâ ar fi avut poftă să 'aducă florari -şi deco- i-atori din Chicago, dar Bamcy îi răspunsese:[1] ,;Ba de loc. Mulţumeştc-ie' cu Statul în care locueşti. E mult mai bine. În felul'acesta'banii vor rămâne în Wisconsin'V Întrebaseră şi' pe Evvj', dar ea Te răspunsese că n'o . interesează pe cine' vor aduce.

Ziarul *Scntincl* din Milwaukee publicase în dimineaţa aceea un articol-preliminar despre[i] călătorie, cu o foto-, grafic a lui Eveljm şi una a lui Orvillc, alături do o fotografic a domnului şi doamnei Bernard Glasgow. A- , ceasta apropiere ilustrată dintre Barnoy şi Orvic- se

dpvcdi foarte puțin-măgulitoare pentru- tânărul mire.

[Ziarele vorbeau despre Amiaza cea Marc. Fiica mulți- milionaiului fabricant de hârtie se .va căsători cu unul dintre marii negustori de hârtie. Cel mai important eveniment'al anului în Statul Wiscdrtsin, va fi căsătoria dom-' nișoarci Evdyn ' Ilannah Glasgow, fiica domnului și-a I doamnei Bernard Glasgow, cu Orville G. Brenuncr, fiu]

domnului și al doamnei August II. Bremmer, din Buttc | des ?>Iorts. Ceremonia se va> desfășura în timpul amiezii.

■ Această căsătorie va uni două dintre cele mai importante

și mai bogate'familii.!.. ■[1] •-

— Sfinte Doamne, ce se va întâmpla dacă [această căsătorie se vă celebra după – amiază! exclamă Barney. Nimenea nu-i dete atenție. De fapt dela întoarcerea lui din Ivon Ridge nimenea dintre – cci ai casei nu se mai ocupase de el.

În fața casei se opreau căruțele încărcate cu tot felul de lucruri: scări, coșuri și o mulțime de pachete învăluite în alb, întocmai ca niște fantome. Iiallul cel mare dela intrare arăta ca și când la Butte des Morts ar fi venit pădurea fermecată a lui Birnam: găleți cu palmieri, cu ferige uriașe și tot felul de crengi de copaci încărcate de frunze. În fața căminului fusese ridicat un altar. Lucrătorii nu se mișcară din casă și ciocăneala continuă până după miezul nopții, iar dimineața următoare apărură din nou, înainte de orele șapte.

— Este procedeul cel mai barbar, pe care l-am pomenit în viața mea, protestă Barney cu glas

sălbatic.

— Dacă această cununie s'ar fi celebrat în biserică, n'am fi avut atâta bătaie de cap, exclamă la rândul ei l'jnma Louisa. Dela început până la sfârşit, nu mi-a ajutat la nimic, ci a alergat de colo până colo prin casă, ca şi când ar fi umblat prin somn. Îţi vine să crezi că cu sunt cea care se căsătoreşte. Mi se pare nefiresc să refuzi cununia la biserică. Cred că orice fată ar fi de acord cu aşa ceva. Aş vrea şi eu să ştiu care este motivul că s'a împotrivit?

— Din cauză că o căsătorie în biserică îţi face impresia că este ceva definitiv şi legal, răspunse Evvy melancolică.

— Frumos fel de a vorbi, n'am ce zice. Nu ştiu unde va ajunge tineretul din ziua de azi, cu acest fel do a judeca.

— În orice caz nu la un sfârşit bun, răspunse Evvy cu resemnare.

Bcrnie trebuia să fie martorul lui Orvie, iar Amanda, sora lui dolofană şi lipsită de farmec, care avea nouăsprezece ani, îşi rezervase rolul de domnişoară de onoare.

— Nici mai mult nici mai puțin decât o familie mare și fericită, declarase Ewy nemulțumită. Rochia de mireasă a ci era de satin alb, cu broderii și ornamente do perle; cu trenă lungă, cu flori de lămâiță și tot ce se obișnuește într'o astfel de împrejurare.

În dimineața zilei când trebuia să se celebreze căsătoria, Barney care nu putuse dormi toată noaptea și coborâse din pat la orele șase, rămase mirat când văzu pe EvVy că apare cu automobilul la cotitura alcei. Abia I începuse să se lumineze de ziuă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pe unde ai umblat? întrebă cl.

— Am făcut o plimbare, ca să ies în calea zorilor a- cestci zile nupțiale. Acesta este unul dintre obiceiurile romantice ale mireselor.

Dar Barney era destul de deștept, ca să-și dea seamă de realitate. Obiceiul putea să fie romantic, dar nu avea | nicio legătură cu Orvic. Nu putea fi cu nimic mai ro mantic în legătură cu Orvie, decât ar fi fost cu Emma Louisa. Se uită cu atenție la ca. Obrazul fetei era lipsit . dc Orice expresie. După ce bău o ceașcă de cafea, stânci în picioare, se îndreptă spre camera ci. Lucrătorii în- | ccpură ciocăncala. Ghirlande dc iederă, trandafiri, cununi I albe de-a-lungul frizelor din camerele dela parter. • Pui, argintărie, reporteri de gazetă, telegrame, cutii de carton alb. Uși care se trântesc. Ciripitul domnișoarelor ʙ de .onoare.

Evclyn sc îmbrăcă devreme. își încuie ușa dela ca- | meră și sc opri un moment .cu spatele sprijinit de ușa închisă, uitându-se în largul camerei cu ochii desnădăjduiți. Pe urmă se așeză liniștită într'un fotoliu și începu * să cetească romanul *Trei Săptămâni* de Elinor Glyn, *fi o* scriitoare din Anglia. Cartea reprezenta cea mai mare

scnşaţic, a, zilei. Amvoanele bisericilor, şi Asociaţiile Femcninc tunau şi. fulgerau împotriva ,ci. Doamna Einma Louisa spusese fiicei, şale. că nu .are voie s'o cetească.

Scăpată ¿proaspăt din inânilo domnişoarei Lou Sliifty, apăru în camera miresei.. Doamna -Glasgow, fidelă tradiţiilor,. cra, îmbrăcată într'o rochie cu. totul nepotrivită, de.mătasă cenuşie, în,,faţă cu o bucată, de muslină., Pentru ,obrazul ei palid şi.,părul cărunt,, această combinaţie de colori părea grozav de . austeră şi lipsită de orice farmec.

Prin. hali, venind din camera oaspeţilor, şe, auzea ciripitul fetelor care erau domnişoarele de onoare, i Probabil . doamna Emma..Louisa se- aşteptase ■ ca Eyclyn să iie cel, puţin în tovărăşia, uncia dintre. aceste fete. Rămase încremenită când văzu mireasa stând'pe.scaun şi cetind în mijlocul camerei cu mobila de frasin, cu perdele de plasă şi cu tapetul de pe pereţi, numai, buchete de. trandafiri- ,v

— Evclyn Glasgow, te poftesc să te ridici numaidecât dc pe scaunul acela., . ,

Fata ridică ochii de pe carte şi se uită la ea. ■

— Ce s'a întâmplat?. , , iv ■ ,

— Nu te gândeşti , la rochia .ta. de • mătasă.. Fusta îţi va rămâne boţită la, spate..,

— Şi cc importanţă arc. .. . ,-i-;

— Dă-mi voie , sărţi; spun, că, ¡nu există bărbat, caro săţi suporte ccca ce ţi-am suportat'cu în luna aceasta din urmă. ,

— Pc Orvie nu-ı ¡va interesa că rochia mea este hoţită la spate sau nu.

— Stai şi , cetesti. jCc carta, este aceasta, domnişoară Evclyn ..Glasgow. ?...,- Nu. ,ţ.i-am. spus: că nu

voi. admite...

— Peste, un sfert dc ceas voi fi căsătorită. Prin ur-

marc efectul pe care-l va exercita aceasta lectură-asupra concepţiilor mele morale – dacă o voi ceti acum – nu cred că se va deosebi cu ceva, faţă: de cel! pe care l-ar putea avea,‘ dacă o voi ceti mai târziu.

. Lou Shifty ţi-a- drapat adineaori vălul,de mireasă, şi acum, ia te uită, cum arată. O voi trimite numaidecât. Şi Amnnda, care este domnişoara' ta de onoare, ar trebui să'fie acum aci-în* cameră;- împreună cu tino.

' – Nu' cumva să; îndrăsneşti să spui scârbei aceleia Să vină la mine.-Nu s’ar putea să mă laşi şi dumneata în pace! -

Glasul lui Evelyn tremura ca de un-spasm de isterie. Emma Loilisa era femeia carc-şi dădea numaidecât seamă ’ ce înseamnă o astfel de scenă,! când simţea că se apropie. De jos din . curte se auzeau roţile trăsurilor oprite la intrare; deschiderea şi închiderea uşilor şi glasurile invitaţilor care soseau.' Nu se putea ca tocmai acum să se expună unei scene catastrofale. Speriată, se întoarse în loc, târându-şi trena rochiei cenuşii al cărei foşnet par’că ar fi vrut ■ să domolească protestul ei:

—* În viaţa mea n’am mai auzit aşaceva... Fată denaturată... păcat de bietul Orvie...

Evvy se repezi la uşă, o închise şi o încuie.

La orele douăsprezece fără un sfert Barney Glasgow bătu la uşa dovrniloiului ficei sale. Wentzel ii făcuse o jacheta foarte frumoasă: Apăsă clanţa, dar uşa nu se deschise. Bătu din nou:

— Evvy, sunt eu.

— E timpul să cohor?

— Nu, dar aş fi vrut...

— Nu e nimenea cu dumneata ?
— Sunt singur.
, Deschise uşa. Când intră, se întoarse în loc şi so

depărta de el, aşa că nu-i putea vedea obrazul.

— încuie uşa.

Se uită la spatele ei, cu mâna întinsă spre uşă. Apoi o încuie. Evvy se opri în faţa măsuţei de toaletă şi mă- nilc ei înoepură să mute lucrurile înşirate pe ea. Bamcy se apropie şi trecând în faţa ei, se opri aproape sfios. Îi puse mânile pe umeri şi o apropie încet de el. Băgă numaidecât de seamă că este cu ochii plini de lacrimi.

Mai văzuse şi altădată femei plângând, dar nu în felul acesta. Plânsul ei părea îngrozitor, din pricină că nu încerca să se ascundă, nici nu-şi ridicase un braţ, ca să-şi acopere obrazul. N'avea nici batista mototolită în mână. Obrazul îi era descoperit şi strâmbat ca al unui copil mic care plânge cu ochii închişi şi cu buzele tremurând de durerea ce-l chinueşte, dar nu îndrăsneşto să ţipe, ca să nu-l audă cineva. Lacrimele îi curgeau şiroaie în lungul obrazului, coborau spre bărbie şi-i picurau pe rochia de mătasă albă, pe şalul ca o spumă şi pe pieptul de muslin plisat al rochiei.

— la vezi ce ai făcut cu rochia, zise el, fără să ştie ce i-ar putea spune. Se simţea înspăimântat şi îngrozit, îşi scoase batista din buzunarul jachetei şi i-o întinse. O undă binefăcătoare de apă de Colonia tremură în largul camerei. Refuză să primească batista.

— Nu, te rog. Rochia n'arc nicio importanţă, căci do astăzi înainte nu o voi mai îmbrăca niciodată. Dacă îmi voi şterge obrazul, mi se vor umfla pleoapele.

— Dragă Evvy, fetiţa mea, spune ce s'a întâmplat.

— Nimica, dar trebuc să plâng. încolo mă simt perfect de bine.

încercă s'o cuprindă în braţe, peste vălul de mireasă şi fără să ţină socotoală de felul în care este îmbrăcată. Dar se feri din calea lui.

— îmi boțești vălul.

— Bine, dar ce s'a întâmplat? Spune tăticului!

— Nimic. Crede-mă, nu s'a întâmplat nimic.

— Orvie?

— Da.

— Ce a făcut?

— Nimica. *'

— Credeam că poate s'a întâmplat ceva, zise el, fără Să-și dea scamă de absurditatea cuvintelor pe care le pronunța. Evvy, fetița mea, ascultă-mă! Nici acum nu este prea târziu... Le voi spune că nu te simți bine, c'ai fost apucată de o indispoziție neașteptată... Voi ooborâ în hali și voi spune invitaților... Ascultă-mă, nu ești obligată, nici chiar în această clipă...

— Nu, tată, totul este în perfectă regulă. Nu fi caraghios, dragă Gusto. Crede-mă, nu am nimica. îmi voi pudra obrazul din gros. Mireasa a fost frumoasăj deși puțin cam palidă,, vor zice invitații. Probabil am început să mă gândesc, că voi fi obligată să-ini petrec tot restul vieții alături de Orvie, și gândul acesta m'a înspăimântat. Se întâmplă și așa ceva, chiar în ultimele clipe ale pasului hotărâtor pe care trebue să-l faci.

Se simțeîi năucit și chinuit de durere, așa că începu s'o certe ca pe un copil care a alergat prin casă și după ce a căzut, s'a lovit.

— Este exact momentul cel mai potrivit să te gândești la așa ceva. Ia să-mi spui și mie, rogu-te, ce te-a determinat să primești să te măriți cu cl?

— În viață toate fetele trebue să se mărite. El era Orvie, și eu mă obișnuisem cu cl din copilărie. Ridică ochii, și uitându-se la el, zâmbi, dar zâmbetul acesta fu mai mult o strâmbătură. Pentru el fu o sensație mult mai îngrozitoare, s'o vadă zâmbind în felul acesta,

decât adineaori când o văzuse' plângând. Ncşţiind ce să facă;. Bamcy mccpu . să,,.şe, frământe;.pe loc. Evvy ridică două degete .şi i le, puse, pe, buze: Nu te frământa, dragul meu. Apoi se uită la obrazul lui şi părţu, că se gândeşte la ceva grav: Ascultă, tată, sunt grozav;de îndrăgostită.

— Bine, dar tocmai adineaori spuneai*.

— O, nu este vorba, de Orvic. . Eu sunt îndrăgostită de Ţony. ■ =..

— Tony, .repetă, elf într'un târziu, îngândurat. . , – Tony Schwerkc. ; . . , Ţony Schwerkc.. . ,,

— Dragă Gusto, ,nu mai,repeta, fiecare cuvânt;,după mine, căci pare;atât de caraghios..

, – Ei. bine,, pentru . numele lui. Dumnezeu, cine este omul, acesta!,,Schwerkc! Ce vrei să spui, când ,afirmi că: eşti , îndrăgostită de...,. în . colonie sunt: o mulţime ,de oameni cu numele,Schwerkc...,

,— Este exact unul care locucştc împreună .cu.familia lui în colonia fabricci. Este . al. treilea lucrător la maşina de tamburat. Frăţiorul lui.este cel.care ne aduce ziarele în fiecare dimineaţă. Ţony a reuşit ,să se ridice din sala în care sunt maşinile ,.de, pisat buştenii. Lucrează- în fabrică .dela vârsta de. paisprezece, ani. Sunt nebună după el şi tot aşa este şi el nebun după mine. Este un tânăr înalt şi syclt şi. când trece. fâşia de hârtie: peste tamburul maşinii, pare o zeitate din epoca aceea, clasică a antichităţii despre care am învăţat. în Istoria Elaclei, pe vremea când eram la ¡\ lilwaukoe Downer. Nu are pe el decât pantalonii şi în loc de cămaşă un tricou, iar mijlocul îi este supt ca al unui. viespe. Cuvintele îi scăpau de pe buze, ca răpăiala picăturilor de ploaie, începu din nou să plângă şi lacrimelc i se împrăşliară în

toate părţile pc picptul rochiei: Orvie arc stomacul umflat ca un cimpoiu. ,

— De când eunoşli pe acest. Schwerke? ,.i ;

. rr— De,un an şi mai bine. :Toatu :lumea din, oraş ştie, afară de tine şi de; mama'.;, şi de Orvie. , ; ;

. Dar.Bcrnie? .. ... .

. —■: 'Da, ştie şi el. .A. reuşit, să afle adevărul. L-ar fi putut, afla oricine/fără nicio greutate. Despre dragostea noastră vorbeşte ;tOată. lumea la popicăria lui Denny, de mai bine de un an. Spunea, mereu că va veni să-ţi spună ţie şi mamei. Dar după ce; m'am ■ logodit: cu Orvie şi s'au f ăcut toate . pregătirile căsătoriei mele... .

.

—:',Unde ai cunoscut pe acest iSchwerke? Şi cum s'a întâmplat, de ai vorbit• cu . el? În fabrică, sau în altă parte?. ■ . ■ . • ,

— Ce importanţă mai poate avea aşa ceva? Eu icon- I duceam automobilul şi m'am împotmolit în noroiul de pe şoseaua naţională —. ştii foarte bine că acum drumul este tăiat foarte adânc, în argila desfundată. Am încercat să pun motorul în mişcare,, dar nu;Voia' să se aprindă şi nu mă mai puteam mişca din loc. Tony trecea tocmai atunci. Se ducea: În-lucru.. Săptămână aceea se întâmplase să fie , în echipa, de noapte. S'a întins în noroiu şi s'a băgat .sub maşină,.!şi , nu- puteam să-i văd altceva, decât picioarele care , rămăseseră afară. Arăta atât de caraghios, încât , am început să râd. Se sbătea în felul acesta sub automobilul , meu şi arăta atât de caraghios, şi atât de drăguţ şi de. neajutorat,-întocmai ca un gândac care â căzut pe spate şi încearcă! să se întoarcă din nou pe pântece.,

— O, Evvy, cum .se poate să-ţi pierzi vremea cu

un tânăr ca acesta! Nu se poate să faci astfel de lucruri. Purtarea. aceasta ar frânge inima maică-ti:

— Tot așa și-a pierdut și ca vremea cu un tânăr ■ca acesta... și a sfârșit prin a se căsători cu el.

Se uită la ca cu ochii speriați.

— Cu cine? Cu mine! Eu n'am fost un astfel dc...

— Dimpotrivă, tot ca el ai fost și tu. Sunt informată, Nici nu se putea altfel, căci ai avut grijă să vorbești de nenumărate ori despre aceste amănunte. Ce altceva ai fost tu decât un tânăr tăietor de păduri care era .băiat frumos și priceput. Ei bine, Tony Schwerkc este cel mai bun lucrător din fabrica ta.

— Și ce ai de gând să faci acum?

— Nimica... Ne-am luat rămas bun, azi dimineață, înainte ca ol să plece la lucru. S'a purtat foarte liniștit, te rog să mă crezi, până ieri. Pe urmă a declarat că va veni aci și va zădărnici căsătoria. Ca într'o piesă de ■teatru...

— Ewy!

— Nu te speria... căci nu va mai veni/ își închipuc că de fapt cu iubesc pe Orvie – vreau să spun...

— Ascultă... nu cumva voi doi – nu cumva tu – s'a întâmplat ceva între...

În realitate întrebarea aceasta neformulată era subiectul adevărat al conversației lor de acuma. Se uitată unul la altul. Nu se putea decide să pronunțe cuvintele care-i muriseră în gât. Aceasta era Ewy, fetița lui adorată. Mireasă, sau care va deveni foarte curând mireasă. Dar ■ea habar nu avea despre astfel de lucruri, prin urmare ■un părinte nu se cade să discute așa ceva cu fiică-sa.

— Ba da! Aceste două silabe fură pronunțate cu o violență neobișnuită, ca o plesnitură de biciu.

— Sfinte Atotputernice, îl voi ucide! Pe omul

acosta îl voi ucide, îl voi...

— Gusto, nu fi caraghios. Sau dacă vrei numaidecât să ucizi pe cineva, începe cu mine. Este singurul lucru cuminte pe care l-ai putea face.

Se simţea îngrozit de apropierea acestei femei pe care nu o mai cunoştea:

— Nu se poate ca acum să mergi înainte şi să te căsătoreşti cu Orvie. Nu se poate să te căsătoreşti cu un bărbat care – pe care nici cel puţin nu-l iubeşti – şi nici nu-l poţi suferi în apropierea ta. În'oriee caz – sfinte Doamne – n'ar fi un procedeu. corect faţă de el... Nu pentrucă m'ar interesa chestiunea aceasta...

— Vorbeşti şi tu ca personagiile din romane. Orvie îmi este destul de simpatic. Cine poate afirma contrariul? Ne vom înţelege foarte bine. Mă iubeşte enorm.

— Acesta nu este felul în care o fată s'ar putea mărita. Tu nu te poţi mărita în felul acesta. Nu voi...

Se uită la el. împrejurul buzelor îi tremură un zâmbet ironic. Din ochii ei mari şi desamăgiţi se uitau acum la ci cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă casnică, plină de desamăgiri şi amărăciuni ascunse.

— Vrei să mă căsătoresc cu Tony?

— Sfinte Atotputernice, Evvy, doar nu...

— 0, aş dori atât de mult...

Se auzi o bătaie în uşă şi dincolo de ea un cliihotit vesel. Foşnet de rochii şi râsete înfundate. Era Amanda Bremmcr şi celelalte fete, cu pălăriile lor pitoreşti. Do jos se auzeau primele acorduri ale orhestrei lui Lcn Hartman din Milwaukee.

Tum-Tum-ta-lum. Tum-Tum-ta-tum. Tum-la-ti-TAII-ti-tum-TAH-ta-ta-TIIUM.

În acceaș clipă ochii lui Evvy se lărgiră din pricina I spaimei și o băşicuță albă de spumă îi apăru în colțul gurii, făcând-o să-și ducă degetele la buze.

— Dragă, Gusto, mă tem că voi... și se repezi într'un suflet spre camera de baie. O auzi că 'începe să vomiteze. Dete fuga spre ea,' ca' s'o susțină, dar îi făcu semn s'o lase în pace: Spune-le[1] că vin numaidecât... murmură ea. Gusto se apropie de uşă şi' strigă,[1] fără s'o. deschidă: mu-/■ ■; "C ■■

• – Un minut vă rog; -numai un singur minut. '

Evelyn'se întoarse în cameră.

Imediat; -'.un- singur[2] minut şi voi- veni.

Glasul ei părea – acum liniștit' şi[2] răsuna limpede.[1] Se apropie de; oglindă şi luând un puf- de pudră . şi-l' trecu peste obraz, peste bărbie[1] şi în lungul nasului. îşi udă degetul cu■ vârful; limbii şr îşi netezi 'sprâncenele. Se ciupi cu putere de amândoi obrajii,[1] îşi muşcă buzele şi şi-le umezi. Obrazul udat de lacrimi de acum câteva clipe, părea îmbujorat Uşor şi ochii îi străluceau: Tată, deschide uşa.

Descuie • uşa: şi fetele se repeziră în stol spre ea, debitând tot felul de 'exclamații -şr de adjective 'măgulitoare. Manile grăbite-începură -să-i • aşeze vălul, trena rochiei şi-i puseră >în braţe un buchet de crini albi. Amanda Bremmer, aprinsă lâ obraz, era' îmbrăcată' într'o rochie trandafirie. Celelalte patru fete: erau în rochii albe de tuli, îmbrăcate peste un combinezon de mătasă verde, albastra palid, galben şi de coloarea[1] orhideelor.

Mica procesiune se formă numaidecât. O clipă se opriră în capul scării elegante. Mâna lui Evvy se odihnea po braţul tatălui ei. Cu obrazul lui frumos şi[1] rumen şi cu statura lui atât de impunătoare, Barncy putea trece clrcpt mire. Hallul şi cadrele tuturor uşilor păreau pline de oamenii care ridicaseră obrazele spre ei. Datorită celor cinsprczcce ani

de serviciu în birouri, Josic Sinnott venise să vadă căsătoria fiicei stăpânyilui ei, dar în loc să stea în umbră, se strecutas« mai aproape, aşa că

■acum era exact la; picioarele, scării, proptită de balustrada elegantă şi în. apropierea panglicei albe de mătasă •caf.e forma un, fel de-.naos pentru miri. Obrazul ci nerăbdător, cu ochelarii lucitori încălecaţi pe nas, fu[1] primul. pe care-Barncy îl văzu, în clipa când se opri în capul..scării, cu .fiică-sa; la- braţ..

„la te uită, căţeaua aceasta bătrână! îşi. zise el în timpul cât se uita mulţumit şi foarte elegant împrejurul său. Cred că; trece piintr'o . emoţie indirectă, când vede pe altcinova că se măritä. Ar trebui să-i tragă cineva un picior sdravăn, pentrucă îndrăsneşte; să se strecoare în felul acesta. printre oameni., Probabil mâine la fabrică va începe săuni vorbească,despre.ceremonia.asta, aşa că vş. trebui să i-o retez numaidecât". -.

. Dar se întâmplă că a: doua zi el însuş se văzu obligat să vorbească: despre,-acest subiect, -cu toate .că n'ar fi dorit. Se simţea nemulţumit de.tăcerea acestei femei cave de., obiceiu era întotdeauna atât de. vorbăreaţă.

, —.Cum'ţi-a plăcut; Căsătoria? întrebă el cu sfială.

— O, a fost foarte frumoasă. Evvy arăta foarte bine!

.— Atâta tot? întrebă el [1]şi se uită la. ca zâmbind.

; Jos ic scutură din . cap ca un cal, cum avea obiceiul.

— Uneori îmi. vine. să cred, că sunt;.situaţii şi mai ! neplăcute, decât- şă rămâi fată . bătrână. >

Marşul nupţial, încurajat acum de. prezenţa miresei, -devenitriumfal. Trena rochiei lui Ewy, vălul ei de ■ mireasă, se- auzeau-foşnind în josul împunătoarei acari ' . ti, hallului. În salonuf elegant,- aproape de cămin,, • se

vedea strălucind un glob roşu care în realitate era obrazul lui Orvie. .

După. cununie toată lumea opunea că ■ Pcv. Sa <1. lloward Palcy-s'a intrec-ut pe sine însuş. Se bucura <le marea favoa're a doamnei Glasgow care era o ne-

i

ostenită colaboratoare a lui – pentru operele caritabile – mai ales de vreo zece ani încoace. Rev. Sa J. lloward Paley întrebuinţa cuvântul *conjur* care iăcu pc Evvy să tresară.

— Vă conjur, în această clipă, când sunteţi gata să faceţi pasul solemn şi sacru, vă conjur, dragii mei copii...

În această clipă ar fi fost zadarnic să încerci să întâlneşti privirile lui Orvie, deoarece se uita la Rev. Sa Paley, iar ochii lui albaştri spălăciţi păreau sticloşi, şi obrazul roşu, mai roşu decât întotdeauna. Arăta exact ca un copil de şcoală care a fost dojenit de învăţătorul său. Ochii lui Evvy întâlniră pe ai lui Barney. Pleoapa dreaptă îi tresări, făcându-i un semn abia perceptibil; clipirea aceasta, mai mult decât lacrimele de acum câteva minute, sau zâmbetul ei chinuit şi obrazul caraghios al doamnei Emma Louisa, sau glasul tunător al Rev. Sale Paley, făcură pe Barney Glasgow să încleşte din pumni şi obrazul să i se aprindă de primejdioasa revoltă stăpânită ce clocotea într'ânsul. În această clipă simţea pornirea nestăpânită de a ridica pumnul învelit în mânuşa de coloarea levănţichii, ¡ca să se repeadă printre invitaţi şi să lovească odată pc Rev. Sa Paley în obrazul sanctimonios, apoi în obrazul buhăit şi roşu al lui Orvie, să pocnească odată pe Emma Louisa peste fălcile udate de lacrimele stoarse de emoţie şi să se întoarcă spre obrazul solemn şi serios al lui Bcrnic care în gând îşi făcea socoteala, cu cât ar fi reuşit el mai bine în aranjarea acestei ceremonii, ca apoi să-l miruiască şi pe el

cci puțin odată.

— ...soț și soție.

„Felicitările mele... Sărută mireasa... Adorabil... Bunicule... la te uită la ca, cum roșește... Felicitările melc... A fost adorabilă... Adorabilă...”

Examinară darurile care erau înşirate în mod barbar pe o masă din bibliotecă. Pe urmă desfundară şampania, care avea un gust ciudat şi părea acră, acum în miezul zilei. Urmară pateuri de puiu, mazăre verde, înghețată, tăială în forme meşteşugite şi impresionante. Evvy îmbrăcată într'o rochie cafenie de mătasă, pentru călătorie, cvj. o voaletă pe care erau brodate omizi – voaleta. Ia modă – plecată peste balustrada galeriei din hali, în mână cu buchetul de mireasă, .uitâr.du-se la obrazelo şi manile invitaţilor ridicate spre ea. Apoi ridică braţuL şi-l aruncă. Florile descriseră ¡un arc în aer. Se auziră, ţipete şi se făcu înghesuială. Fără să vrea, Hernie repezi braţul în sus, când văzu buchetul, că trece pe deasupra capului său, deşi numai domnişoarele de onoare trebuiau să se aţină în calea lui. Rămase nemişcat şi. părea puţin caraghios, în braţe cu uriaşul buchet legat cu panglici.

— Bcmie! Bernic va fi primul care vine la rând!

Amanda Bremmer, fata bucălată şi urâtă încercă să i-l smulgă din mână şi râse încrezută. Reuşi să i-l ia şi se depărtă cochetă. Dar Bernie nu o urmări. Astfel fata. scoase un ţipăt uşor şi se refugie în camera din. apropiere, ca şi când ar fi vrut să se ferească din calea lui.

începu o răpăială de pantofi, de fire de orez şi alte simboluri banale a căror semnificaţie nu o cunoşteau nici ci tocmai bine, şi imediat după aceea invitaţii se simţiră învăluiţi de atmosfera care coboară de obicehi asupra nuntaşilor în timpul amiezii, după ce principalii eroi au ieşit din scenă.

Timp de două săptămâni Baniey umblă ca prin vis prin Bultc des Morts. Căsătoria fiicei sale il întristase £n mod cu totul neobişnuit şi-l năucise puţin. Scena

desfăşurata intre – el şi Evelyn îl făcuse ■ să uite pentru un timp propriile sale preocupări din ajunul căsătoriei- acesteia: Swan- deveni din nou ■ un prieten din tineresc şi xih funcţionar de încredere a cărui utilitate se apropia de ■ sfârşit; -Karie o fiinţă: credincioasă şi' muncitoare:; Lotta o fată drăguţă. „Cu toate acestea va trebui să fac ceva în interesul'lor'yîşi zise el; Fără;îndoială trebue să fi fost nebun, ca să vorbesc în felul în care am vorbit cu ci". ' • •

■

A doua zi după căsătorie/ trecu: în uriaşa sală a maşinilor. Tóny Schwcrkc. Fiul bătrânului Anton Schwerke. Fiul unui lucrător dcin fabrică dc hârtie; Bătrânul Anton fusese cam de vârsta lui însuş. Murise acum un an sau acum doi aniâ Băiatul' acesta trebue să' fie de douăzeci şi doi sau douăzeci şi 'trei dc aui. dlarncy se învârti pián sală, stete de vorbă cu supraveghetorul maşinii; şi se prefăcea că a venit în obişnuitul său turneu do inspecţie. -

'• ■ ■ ;■ ■

— Hei; Trcd.

— Ce faci, domnule Glasgow?.

•

— Cum'merge?' ■ •

— O, n'am niciun motiv să mă plâng.

— Lucrezi cir echipă completă, nu-r aşa? ■

— Da, aproape completă.

— M'am gândit că-dacă timpurile 'acestea grele vor continua şi vom fi obligaţi' să ■ reducem fabricaţia, cei' care sunt de vârsta duinitale vor trebui la rigoare să se mai odihnească şi să cedeze docul

celor mai tineri. Dar

huîm ⁱ – tânărul cela de colo cinc os te? Al treilea lucrător?

Frcd se uită spre valțul de pâslă și oțel; unde Tony Schvvcrkc era la celălalt capăt al uriașei mașini .și stârcea în pumni primii metri do hârtie albă ce ieșiseră de pe vafțul calandrului. Tocmai potrivise valul de hârtie pe uriașul sul dc metal. Era desculț. -Pantalonii îi erau sumeși peste gîcsnele delicate. Era cu cămașa deschisă la piept, cu mânecile ridicate până din sus de coate. Plccându-și și inlinzându-și trupul, mișcându-se din loc în loc și îndoindu-sc, părea că în mișcările lui se reflectează forța uriașă a acestei mașini pe care o supra- veghia. Îți făcea impresia unei forțe stăpânite și conștiente de capacitatea ei. Mișcările lui erau ușoare, repezi și sigure. Barney se gândi la Orvie, în comparație cu băiatul acesta. Un credincios câine ciobănesc alături de un cal de curse. Un tânăr adorabil... cu înfățișare dc semizeu... un admirabil specimen omenesc... adorabil... numai dragoste... ca și Lotta.

— Acesta este Schwcrkc.

***— Care Schwcrkc?**

— Tony Schwcrkc. Al treilea lucrător. Este cel mai bun lucrător pe care-l avem. Doar îl cunoști. Fiul bătrânului Schwcrkc care a murit.

I' se păru că l'Tcd se uită la cl mirat. Probabil cu-noștea toate amănuntele jocului dc-a-baba oarba al lui Evvy cu tânărul acesta.

— Al treilea lucrător trebue să fie tânăr. Trebue să fie iute dc mână, când trece valul de hârtie peste valț. Cred că nu c nevoie să vă mai spun astfel dc

vorbe, sfârşi Ficd şi începu să râdă cu oarecare sfială.

Baincy presimţea că s'a făcut puţin de râs şi se depărta numaidecât. Apucă spre celălalt capăt al sălii. Voia să vorbească cu băiatul. Valul dc hârtie venea acum domol şi se înfăşură într'un sul uriaş. Hârtia mototolită fusese adunată într'un coş şi dusă din nou la bătătoarele unde trebuia s'o facă pastă. Aci-nu se risipea nimica. Fără să spună ceva, întinse mâna după o bucată de hârtie albă. Schwerke rupse o fâşie care atârna şi i-o «întinse. Bamey o ţinu . în lumină şi cercetă filigrama care fusese imprimată în hârtia umedă de către sulul din cealaltă sală. Apoi o smâci repede cu amândouă mânile, ca să-i încerce rezistenta. Băiatul nu se mai uita la el demult.

— Marfă bună şi albă, declară Barney, fără să ştie ce să zică.

Schwerke nu răspunse.

— Credeam că hârtia aceasta trebue presată în mod special.

Tânărul clătină din cap, dar nu se întoarse spre cl.

„Ei, firea-i afurisit, las' că te fac eu să vorbeşti",, îşi zise el.

— Cum te cheamă?

— Ştii foarte bine, cum mă cheamă.

Obrazul lui Bamey deveni roşu ca o flacără, din pricina revoltei.

— la ascultă, cu cine crezi că vorbeşti?

Schwerke îşi îndreptă trupul, se apropie de el şi se opri. Era tot atât de înalt ca şr Bamey. Ochii lui – ochii negri ca de ţigancă ai mamei lui – se uitară drept în luminile ochilor lui Barney.

— Dacă vrei să merg la Van der Boogaart şi să-mi dau demisia, sunt gata s'o fac şi asta. Obrazul lui

chinuit strălucea de mândrie. În ochii aceştia ai lui, Bamey descoperi aeceaş clipire pe care o văzuse îi\, ochii lui Evvy, în ziua cununiei, exact când fetele începuseră să bată în uşa ei. Toată moştenirea irlandeză din temperamentul lui şi tot sentimentalismul său' îi năvăli în suflet dintr'odată. Ridică braţul şi puse mâna pc partea de sus a braţului lui Tony Schwerke cârc .tresări ca un resort de oţel. Il bătu cu palma îndoita pe braţ.

— E în perfectă regulă, Scliwcrkc, zise cl și-și continuă drumul.

Vreme de zece zile se așeza la masă, dimineața, la amiază și seara, împreună cu Emma Louisa și Bernic. Asculta la ce spune soția sa despre casa lui Ewy. Casa pe care le-o dase ca dar de nuntă, era la un pas de ei. Lui Ewy îi venise ideea năstrușnică să-și clădească o casă tocmai la capătul.peninsulei, care în timpul verii era o fâșie de pământ acoperită cu tot felul de buruieni, iar în timpul iernii un fel de deșert acoperit de zăpadă. Milionarii din Butte des Morts nu se gândiseră să-și clădească locuințele atât de departe, pe vremea când își instalaseră fabricele în Butte. Spuncaxi că este prea departe de centrul orașului. Afară de asta terenul era înconjurat de apă din două părți. Uneori copiii făceau excursii până la capătul peninsulei. Îndrăgostiții care se plimbau noaptea cu cabrioletele până la capătul străzii, rămâneau de multe ori până târziu noaptea în timpul verii. Emma Louise reușise să răcorească cntusiasmul lui Ewy pentru această regiune, și ca nu mai stăruise.

Într'o după amiază Barncy veni cu cabrioleta lui trasă de cei doi cai negri până aci, și oprindu-se se uită un moment. Terenul era pe marginea apei și era din două părți înconjurat de apă. Nicăiri în Butte des Morts nu se găsea un teren care să se poată compara cu acesta, "fie gândi că dacă înlr'o bană zi oamenii j'or. începe sa se plimbe cu automobilele până aici – daci era foarte probabil că cei din oraș să înceapă .să-și procure automobile, exact cum își procurau acuma caii, cabrioletele și brccurile – va fi foarte bine să ai o cdtă care să fie departe de pavajul străzii. Aci nu se auzea niciun fel de sgomot, afară de valurile ușoare care

clipoceau pe țărm.
Lui Swan îi va face plăcere să aibă o căsuță pe terenul acesta. O bucată frumoasă de teren, o grădiniță unde să poală cultiva legume și flori, așa cum le cultiva și la Ridge. Swan, Karie și Lotta, toți împreună și mulțumiți. Departe de ochii care ar încerca să-i urmărească. Să-i urmărească? Dar de ce anume?

Se întoarse acasă și se simți mai ușurat și mai vesel decât se simțise dela căsătoria lui Evelyn încoace. Fusese neliniștit, supărăcios și dormise prost. Se opri cu cabrioleta în fața casei învăluite în înserarea acestei zile de Decembrie. Ar putea într'un fel oarecare să aducă vorba despre afacerea asta. Emraa Louisa trecuse pe la casa fiicei sale, ca să aranjeze lucrurile, așa cum ar îi preferat Ewy să fie aranjate. Soții Orville Breînmer erau așteptați să se întoarcă din călătoria lor de nuntă, în preajma Crăciunului. Până atunci nu aveau mai mult de două săptămâni.

— În timpul din urmă m'aiti gândit la Swan.

Doamna Emma Louisa țâfni pe nări. Ea n'avuscso niciodată o părere prea bună despre prietenul din tinerețe al soțului ci. Vorbea despre el, spunând „suedezul acela".

— Ce mai este acuma cu el? întrebă ea pe un ton, ca și când înainte de asta ar fi avut nenumărate neajunsuri din pricina lui.

— Nimic deosebit. Swan a început să îmbătrânească.

— Așa se întâmplă cu noi toți, răspunse doamna Emma Louisa grațioasă.

Nu încercă s'o contrazică.

— Acum este prea bătrân pentru ca să mai poată lucra în codru. Stand acolo împreună cu fiică-sa

EDNA FERBER

Karie și cu nepoată-sa, înseamnă că- ci nu s'au ales cu nimic din viață. Eu îi datorez foarte mult lui Swan.

— Ce vârstă are Tata aceasta?

— Iluim? întrebă el distrat.

— Tc-am întrebat, ce vârstă are iiica aceasta a lui, despre care spui că n'a înțeles nimic din viață, trăind acolo la Iron Ridge.

— O, Karie! De, să vedein, Karie trebue să aibă în orice caz treizeci şi cinci – treizeci şi şase de ani. Este o icmeie voinică, o suedeză dintre acelea cu pumnii cât hunele şi cu un obraz ca o tingire. Cu toate acestea este o l'emcie cumsecade şi ar vrea ca fiica ci să facă ceva în viață. Eu n'o condamn de loc din pricina asta. Fata este foarte drăguță.

Ce vârstă are fata ei?

-- Probabil şaptesprezece, optsprezece ani, cam aşa ceva. Este mai tânără decât Evvy.

Ennna Louisa respiră ceva mai uşurată:

— Şi ce crezi c'ai putea face pentru ele? Doar cel mult să le scoți din rosturile lor şi să le faci să nu se mai fcimtă la îndemână.

— De, nici cu nu ştiu ce să zic, dragă Em. M'âm gândit că poate ar fi bine să-i aduc pe toți aci în Butt'C deş ÎUorts. Svvan are o rană la umăr care ar trebui îngrijită. De aci înainte nu va mai putea lucra multă vreme şi atunci ce vor face? Femeile lucrează la hotelul din Iron Ridge. M'am gândit că eventual femeii i-aş putea da o slujbă .aci în fabrică şi pe fată s'o trimit la liceul comercial, ca să învețe ceva... sau să devină stenografă.

Bănuiala care adineaori se liniştise, tresări din nou în privirile doamnei.

— Cum arată Karie aceasta? Poate i-aş putea da de lucru aci în casă, sau eventual la spălătorie, dacă va fi bună de ceva. Sau să lucreze în

casa lui Ewy. Crezi că ar puțea fi bună ca ajutoare?

„Fii cu băgare de seamă", îşi zise el când simţi că obrazul începe să i se aprindă din pricina revoltei. „Fii cu băgare de seamă".

— O, Em, o foarte drăguţ din partea ta. Totuş cu cred că femeia aceasta ar prefera să fie independentă şi să lucreze în fabrică. Nu cred ca ea să fi făcut vreodată gospodărie... înţeleg în afară de casa ei. Uite ce; voi scrie lui Swan să ne trimită o fotografic a ei, aşa că vei putea s'o vezi cum arată.

Trimise lui Karic o scrisoare, împreună cu o sumă de bani (mai mare decât ar fi trebuit) şi-i spuse să se fotografieze numaidecât. Scrisoarea o dictă domnişoarei Josie Sinnott. La o săptămână după aceea într'o dimineaţă găsi plicul cu firma fotografului la el pe birou, sosit odată cu scrisorile din ziua aceea.

— Aceasta este fotografia după care ai scris, zise Josie Sinnott. Se uită la fotografic şi începu să râdă cu hohote. Karie îşi frizase părul, îşi îmbrăcase cea mai frumoasă rochie cu picăţele şi cu guler înalt şi strâns împrejurul gâtului, iar în faţă părul şi-l pieptănase cu un burlan de crepeu. Ochii ei sinceri se uitau la el. Oasele puternice ale obrajilor, gura mare, obrazul ei cumsecade de ruralâ, era tot atât de impresionant ca şi al lui Swan şi tot atât de lipsit de prefăcătorie. Odată cu fotografia, a sosit şi o scrisoare, adăugă Josie. Glasul ci părea nemulţumit. Ce o fi având? se întrebă Barney. Luă scrisoarea în mână. Văzu că este o scrisoare plină de efuziuni, sinceră şi nc- prefăcută, ca însaş Karie.

DruoA' Domnule Glasqow.

iau tocul în mână ca să-fi spun că mi-a,n făcut fotografia aşa cum mi-ai poruncit şi sper că-fi va plăcea. Cred că este bună dar cu sunt întotdeauna pufin nurloasă când mă fotografie: aşa că mi se pare c'arăt prea serioasă. Arăt mai bine când încerc să zâmbesc dar

dumneata mă vei putea recunoaşte .şi aşa ţi vel

*ştii că sunt cu iar dacă nu-ti ca plăcea n'ai decât s'o * trimiţi la mansardă ca să sperie şoarecii ha-ha-ha. Mi-ai trimis a- tăţia bani încât eram gata să-ţi trimit jumătate din ei înapoi dar m'am gândit să-ţi jac & surpriză şi să-ţi trimit ji o fotografic de a lui Lottie pe care o anexez la această scrisoare mi se parc foarte frumoasă şi toată lumea este de această părere uită-te ce jrumos zâmbeşte dar cu toate acestea nu din pricina gurii carc este închisă ci a ochilor care sunt atât de trişti încât aproape> mi-a venit să plâng când am văzut-o. Cred că nu te vei supăra c'am comandat şi fotografia lui Lottie. Dar deocamdată ajunge atât pe aici este vreme frumoasă şi zăpadă mare tata se simte foarte bine deşi braţul îl supără din când în când dar nu se plânge niciodată căci ştii foarte bine cum este Sivan bătrânul viking cred. că ajunge atâta Lottie se simte bine şi-ţi trimite salutări afectuoase ca şi mine şi multe mulţumiri pentru amabilitatea dumitale. Sper să vă vedem în curând aci la Ridge.*

a dumitale prietenă

KARIE LINDBECK.

Începu să răscolească scrisorile şi se uită în lungul biroului.

— Iat'o! zise Josie cu glasul rece şi-i întinse fotografia lui Lottie.

Era fotografia care o reprezenta cu capul şi umerii ei adorabili împrejurul cărora era drapat vălul de tuli al fotografului, pentru a forma un fondai diafan. Se uita dc-a-drcptul la spectator, pe*sub genele lungi, căci bărbia era puţin plecată în jos.

— Sunt fotografii bune? întrebă Josie cu superioritate.

— .Da, destul de bune pentru un fotograf de provincie. Sunt fetele lui Swan; probabil le cunoşti.

— Nu ştiam că are o fată atât de tânără ca asta.

— Tânără? Bine dar Karie a trecut demult de treizeci de ani.

După ce termină cu examinatul fotografiilor, le lăsă clin mână.

— Nu m'am referit la ea.

— O, vorbeşti despre cealaltă... pe care o

cheamă

Lotta. Fata ei. Da. Aceasta este nepoata lui. Este o codană drăguță, nu-i așa?

— Eu n'aș putea afirma despre ea cu certitudine că este drăguță, răspunse domnișoara Sinnott pe un ton semnificativ, exact cum n'ai putea spune despre o fotografic a lui Lillian Russcll că ar fi drăguță sau pe vremea când eram la școala superioară, despre Ilelena a Troici sau despre Cfeopatra.

încercă să nu pară că este mulțumit de cuvintele ei.

— Ei, haide, Josie! Aceasta este o mică suedeză din miazănoapte. Fotograful a retușat placa'. Cu toate acestea aș putea spune că fotografia nu redă coloarea obrazului ci, așa fel ca să ți-o poată sugera. Aceasta este extraordinară; are un obraz ca o petală de trandafir și niște ochii căprii carc te fac să tresari, deoarece părul îl are blond – nu exact blond ci de coloarea mierei proaspete când o storci din faguri și te uiți la'ea în lumină... Se opri speriat și se prefăcu că tușește. Este o fată foarte frumoasă, dacă stai să te gândești cum arată mama ei.

Domnișoara Sinnott se uită la el într'un fel ciudat.

— Aceasta este fata despre care spuneai că ai vrea să învețe stenografia?

— Umda 1

— Într'un birou s'ar potrivi destul de bine.

Va să zică acesta este motivul. Nu mai avea nevoie să afle și altceva. împrejurarea aceasta justifica atitudinea lui calmă și triumfătoare din ultimele zile, clocotul de veselie stăpânită, după întoarcerea lui din Ridge. Josio n'avea habar de funcțiunea glandelor, dar cu toate acestea înțelegea că un suflu de viață nouă, de noi nădejdi, o revenire a tincrcței sau a desainăgirilor tinereței începuse să clocotească adânc

în sufletul omului acestuia cane eru în pragul vârstei, şi îl făcea acum să trepideze.

îşi închise carnetul de stenografie, îşi înfipse creionul în păr şi se apropie de uşa pe care o deschise şi o închise cu o înspăimântătoare linişte.

ţamcy aşteptă o clipă fără să se înişte. Pe urmă ochii i sc opriră din nou asupra fotografiei, aşa ca din întâmplare. Va să zică Ilclena din Troia? Prin urmare nu greşise. Plecă ochii spre ca. Ochii mari şi umezi ai fetei sc uitau dc-a-drcptul în ochii lui, iar pe buze îi tremura un zâmbet sfios. Se plecă repede, exact ca un copil, şi sărută fotografia.

Deschise un sertar al biroului şi băgă fotografia Lottei înăuntru. În sertarul acesta era un revolver, o sticlă do coniac Bour!>011, o copie a testamentului său, un mic carnet legat în piele în care erau însemnate diverse a- dresc, şi o fotografie aproape ştearsă a lui Nellio G'asgow. împinse sertarul şi-l încuie.

Doamna Emma Louisa făcea planuri măreţ« vederea ^Crăciunului şi a apropiatei întoarceri a tinerilor căsătoriţi. Pentru Ajunul Crăciunului invitase familia Bremmer la masă - Bremmer mere, Bremmer pere şi Amanda care trăgea nădejdea lui Bernie. Barney se gândea melancolic la anii cc-l vor aştepta de aci înainte, cu dineurile săptămânale în familia Bremmer. Se simţea ca şi când ar fi fost prins în cursă. În timpul cinei doamna Emma Louisa le anunţă programul pe carc-l pregătise.

— După căsătoria aceasta a lui Evvy, mi se parc că .mă simt mai odihnită, începu ca cu glasul plângăreţ- Presimt că va trebui să ofer o compensaţie prietenilor mei, pentru timpul cât nu m'am putut ocupa de ei. Am pierdut luni de zile, cu pregătirea trusoului şi

cu organizarea seratelor în cinstea noii ei familii. Sunt convinsă că mă voi alege cu multă recunoştinţă din partea ei pentru această ostenealâ. Familia Bremmer va veni Vineri – evident i-am invitat şi pentru dineul din ajunul Crăciunului, dar m'am gândit că nu vom fi decât poi •şase...

— Va veni şi Amanda? întrebă Bernie cu glasul răslit.

— Ei cum, firește că va veni!

Bernie zâmbi mulţumit.

— Vineri scara este întrunirea săptămânală a mcin- brilor Clubului Tinerilor.

— O, Bernie, nu se poate să, lipseşti.

— Aşteaptă şi vei vedea, dacă se poate sau nu.

Bamcy se uită mulţumit la fiul său.

Emma Louisa făcu o mutră de martiră.

— Cred că până acum ar fi trebuit să-mi dau seamă, că nu pot conta în nicio împrejurare pe concursul familiei mele. Reverenţa Sa Paley mi-a spus chiar în ziua cununiei lui Evvy: „Doamnă Glasgow, dacă în cariera mea am văzut vreodată o femeie care să fie martira familiei sale, atunci această femeie eşti dumneata", şi s'a uitat la obrazul meu.

— A fost o atenţie extrem de delicată din partea lui, răspunse Bamey.

Abătută, doamna Emma Louisa continuă să-şi mănânce excelentul cotlet de viţel.

— Joi seara vor veni la noi la cină.

— Cine? ţipă Barney.

— Reverenţa Sa Paley, cu doamna Paley şi Shadracli, împreună cu Esther.

Prin minte îi trecu o inspiraţie subită:

— Ui-tc ce, Emma Louisa, îmi pare rău că eu nu voi fi acasă, deoarece mâine seară sunt obligat să plec la Iron Ridgc.

Trădată în felul acesta de cei doi bărbați ai casei, martira declară că presimte e'o vor apuca durerile de cap și refuză desertul, reușind să atragă atenția t\supra ei, când ceru cameristei să-i aducă plosca cu apă caldă, sărurile aromate, un ceaiu de mușețel, amoniac și câteva buline. Glasul îi tremura din pricina suferinței. Imediat după aceea se retrase în camera ei și adormi somn adânc, căci era perfect sănătoasă, în timp ce Bamey asculta pocnetul surd al mașinilor de măcinat lemnul, care venea

de dincolo dc fluviu, şi svâcnelile dc- mulţumire ale propriei sale inimi.

Toi drumul până la Ridge îşi zise c'a plecat de acasă pentru a se convinge cum merg lucrările de reclădire ale cantonamentului care arsese. Ca şi când unul dintre cei einzcci de oameni pe care-i avea acolo, n'ar fi putut să-i facă un raport. Imediat ce se urcă în tren, se simţi asediat de aceleaş îndoieli şi temeri, ca şi' înainte de asta. Josie Sinnott se încruntase, când primise ordinul să-i comande compartimentul salon. Toată viaţa am fost strunit şi tiranizat de o adunătură de femei cu ceafa groasă, îşi zise el cu amărăciune. De maică-sa, de soţia sa, de fiică-sa- şi de stenografa pe care o avea. Toată viaţa s'a lăsat să-i poruncească femeile. I se păru că vede chipul împăcat al Lottei şi sfioasa acceptare a fiecărui cuvânt pe care-l pronunţa el. „O, domnule,. Glasgow!" Şi privirile ci pline de adoraţie. Pe cinstea mea, iată ce caută un bărbat la o femeie.

La două ceasuri după sosirea la Ridge, hotărârea lui era luată. Găsi pe Swan chinuit de dureri.

— Doctorii aceştia habar n'au dc meseria pe care o fac. Ti-au dat o alifie, protestă Barney. Ascultă; va trebui să vii cu mine.

— Nici nu mă gândesc să merg să mă arăt unui doctor din Escanaby.

— Dă-l încolo de Escanaby! Vom merge la Chicago.

— Cine?

— Tu! Şi cu. Şi Karie şi Lotta, noi toţi. Vom pleca la Chicago, ca să stăm de vorbă cu cel mai bun doctor cc se găseşte în acest oraş, şi vom petrece câteva zile cum n'ai mai pomenit până acum în toată viaţa ta dc cârtiţă; ce zici dc asta?

Cu totul pe neaşteptate, întocmai ea atunci când te

pomeneşti învăluit în razele calde ale soarelui, îşi adusese aminte eă el esto om bogat, un om foarte bogat, cel mai bogat om din miazănoapte. Obiceiurile zilnice Care durau de ani întregi şi ocupaţiile îl făcuseră să uito de această realitate. Numai rareori, cum se întâmplă şi de astă dată, părea că o celulă din conştiinţa lui se deschide, şi dintr'ânsa se repede un fol de rachetă care răspândeşte împrejurul lui o puzderie de stele, calde, strălucitoare şi încărcate de energie electrică. Trebuia să-şi repete în gând:

„ – Eu îmi pot permite orice-mi trece prin gând. Am •atâţia bani, încât pot face tot ce doresc". În schimb nu cerca altceva, decât să poată vedea obrazul Lottci, Când îi va spune ce are de gârid să facă.

înainte de toate vorbi cu Brotschneider, directorul dela Ridgc îlouse. Dar nu trebuia ca neamţul acesta să-l înţeleagă greşit:

„— Voi lua pe Swan cu mine la Chicago, ca să vadă ce arc la umăr. îmi esto prea vechiu prieten, ca să-l pot lăsa să. sufere în felul acesta".

,,— Domnule Glasgow, dumneata eşti un bărbat foarte cumsecade. Nu „sunt mulţi în situaţia dumitale care să se gândească în felul acesta la un vechiu prieten".

„— O, nu face nimica. Să-ţi spun adevărul: mi se parc că bătrânul ar trebui să se mai odihnească puţin, căci i^a sosit şi lui vremea. I-am făgăduit că voi lua şi fetele cu noi, pentru o scurtă vacanţă, ca să aibă grijă de el. În Buttc des Morts ne vom opri, ca să luăm şi pe doamna Glasgow".

Asta înseamnă că aci la restaurant voi rămâne fără personalul de care am nevoie, domnule Glasgow".

,,— În oraş se găsesc destule fete care vor primi bucuroase slujba", ripostă Barncy.

Un vagon special. Un vagon ca un apartament. Totul

fusese hotărât, odată cu drumul la Chicago. Acesta era felul în care înțelegea el să procedeze. Telegrafiase și totul se făcuse fără greutate.

Dorea s'o vadă în alt mediu, dorea s'o vadă departe de Ridge, departe de Ridge House, s'o scape de uniforma aceea nesuferită de chelnăriță și de tăvile care erau destul de grele, pentru a fi purtate de -un cal de povară.

Când spuse celor două femei, Karic începu o serie de proteste pornite din punct de vedere practic, imediat ce înțelese despre ce este vorba.

— Chicago! Asta nu sc va putea în niciun caz. Em nu mă poate înlocui în slujba de chelnăriță șefă, decât oel mult la o singură masă sau două. își pierde numaidecât capul. Brotsclmeider nici nu va vrea să audă dc așa ceva. Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Glasgow, și să nu vă închipuiți despre mine că nu sunt în stare să apreciez generozitatea dumneavoastră, dar cu toate acestea...

Lotta sc mulțumise să se uite la el și să exclame:

— O, domnule Glasgow!

Nu dorea altceva decât să impresioneze pe fata aceasta rece și liniștită. Ar fi vrut să facă paradă, exact ca un băiat când primăvara se urcă într'un măr și sc lasă cu capul în jos, ținându-se numai cu genunchii de o creangă.

Toți trei – Swan, Karie și Lotta – rămaseră atât de năuciți dc cuvintele lui, încât păreau aproape indiferenți.

Sc vedea destul dc bine că Karic ar fi vrut să plece. Dar ceva mai puternic decât dorința ci, o făcea să ezite. Pe umerii obrazului îi apăruseră două pete mari roșii, iar degetele ciotoroasc frământau șorțul.

— Eu şi Lottie suntem obligate să ne prezentăm la: slujbă. Dar afară de asta, gândeşte-te la cheltuieli.

— Asta mă priveşte numai pe mine.

Karie aruncă o privire plină de înţeles spre fiică-sa::

— Ce va zice lumea, când va vedea că ne-ai luat cu. dumneata?

— Ui-te ce Karie, vorbele acestea ale dumitale mă miră foarte mult. Dacă nu pot lua pe fiica şi nepoata unui vechiu prieten la o mică plimbare, înseamnă că. lumea a început să judece tocmai de-a'ndoasele.

Lotta încleştă din fălci şi buzele îi deveniră o linie subţire pe care Barney ar fi pulut-o recunoaşte numai-decât, dacă n'ar fi fost atât de preocupat de propriile sale emoţii:

— Vom pleca! declară ea.

Vagonul special fu ataşat la trenul numărul unsprezece.. Hainele negre de sărbătoare pe care le îmbrăcase Swan, păreau prea strâmte pentru statura lui de uriaş. Karie îmbrăcase cea mai bună rochie "pe care o avea. Pe pălăria enormă avea o bufniţă adevărată. Chelnăriţa dela Ridge llouse ştia foarte bine ce se poartă. Edificiul a- cesta era cocoţat peste pieptănătura pompadour şi capul îi era învăluit într'un văl. Jacheta – adevărată minime – se potrivea tocmai bine, ca să-i cuprindă bustul opulent.

Frumuseţea Lottei reuşea să iasă în evidenţă chiar în rochia cea mai bună pe care o avea; un fel de triumf al naturéi asupra artificiilor.. Pălăria, ei tot atât de impunătoare ca şi a lui Karie, reprezenta interpretarea de ultimă orii a ideci pe caro şi-o făceau modistele din Iron Ridge despre o pălărie femeiască. Fascinatorul negru de lână care încadrase obrazul ci în scara când

Ivarie îl invitase la cină, i se părea acum mult mai simpatic,

Purta un pardesiu închis de postav, făcut în casă. Ineălțasc ghete cu carâmbi de stofă, încheiați în nasturi și cu vârfuri de lac. Pe dedesubt îmbrăcase flanele de iarnă, destul dc groase, ca să-i țină de cald. Dar cu toate a- cestca. pe sub fuste nu avea gheomotoacc, cum avea Karic, care era mult mai grasă. Amândouă se mmțcau cutremurate de emoție. Swan era mai mult speriat și supus, decât emoționat.

Cu ochii mari și cu gura căscată, cele două femei admirau luxul și confortul pe care poate să ți-l ofere un vagon special. Sc uitau împrejurul lor, sc uitata la Barney, ■ deveneau rigide și stângace și făceau mișcări dc falsă eleganță, cu manile și cu capul.

— Ei haideți; faceți-vă comod! strigă Barney. Trânti lui Swan o palmă peste umărul sănătos, ciupi pe Lotta de obraz și tratâ pe Karie cu o palmă sdravănă pe care i-o trânti în dos. Haideți, ce stați așa speriați! Vă uitați de par'că ați fi la închisoare, nu altceva. Asta, fetelor,

..este camera voastră. Scoalcți-vă hainele și destindeți-vă, căci vom petrece aci vreme mai lungă.

Își scoaseră pălăriile și hainele. Le auzi că au început să șopotească, dar nu putea înțelege decât murmurul domol al glăsuirilor lor: șo-șo-șo-șo-șo-șo.

— la ascultați, fetelor; nu c frumos să șopotiți. Veniți încoace.

Ieșirâ amândouă, umblând pe vârful picioarelor. Râdeau.

— Intrcabă-l pe el...

— Nu... prefer să-l întrebi tu.

— Dă-i drumul, Lotta.

Fata se aprinse ușor la obraz:

– Nc-am întrebat... eu şi mama nc-am întrebat adineaori... lot ce-i aici – vreau să spun, tot vagonul acesta

este al dumitale? înțeleg, că vagonul acesta este numai pentru noi? Sigur că nu se poate să fie numai pentru noi, adăugă ca repede.

Drăguța de ca, își zise el. Ce fată adorabilă.

— Fiecare colțișor este numai al nostru, răspunse el. La dispoziția voastră. Colo este compartimentul vostru de dormit, alături de el este al meu și dincolo al lui Swan. Iar acesta de aci este salonul.

— Nu mai intră-nimenea în vagonul acesta! se miră Swan. începuse să se uite pe fereastră la câmpurile acoperite de zăpadă care fugeau pe lângă tren. Nu se așezase pe canapea, ci Se plecase și sta cu manile proptite în genunchi, cu pălăria în cap și cu paltonul pe .pi, ca și când s'ar fi gândit să sară pe fereastră din trenul care alerga cu toată viteza.

— N'au decât să încerce, dacă vor! ■

Ceva mai îndrăsnețe decât până acum, femeile plecară să exploreze vagonul. începură din nou să vorbească în șoaptă și țipară mirate, când descoperiră mica .bucătărie, și aprinseră lumina, ca apoi să dea peste minusculul frigider! Se așezară pe canapelele de pluș apoi săriră din nou în picioare, ca să examineze biroul. Barney luă o pernă și o puse la picioarele Lottei. Ochii fetei străluceau și păreau enormi, iar obrazul îi devenea când rumen, când palid. După oe-și scosese pălăria și pardesiul, arăta frumoasă și tânără în bluza ci albă făcută în casă, jve piept cu un mic jabot tivit cu dantelă.

— Ce ați zice să beâi ceva? Ce părere ai Swan, crezi c'ar merge un pahar de băutură?

— Ar merge foarte bine.

Swan își scosese paltonul și manevra perdeaua au ta-in a ta a lercștii, ridicând-o și coborând-o mereu, ca și

când manile lui uriaşe s'ar fi bucurat de această jucărie. În ochii lui albaştri însă mai stăruia şi acuina privirea aceea speriată dela început.

— Tc rog, Swan, apasă butonul cel de colo.

Mana se desprinse de pe perdeaua fcreştii; descoperi butonul negru pe marginea canatului şi apăsă pe el, râzând sfios, ca un copil. O uşă se deschise. Toţi trei se ridicară în picioare, cu trupurile înţepenite. Comisionarul negru care fusese îmbrăcat în tunică albastră şi cu chipiul în cap, şi care la urcarea în tren le ajutase să-şi aşeze geamantanele, era acum îmbrăcat într'o tunică albă scrobită şi încins cu un şorţ. În mână avea o listă marc tipărită. Pe aceasta o întinse lui Barncy, după ce se înclină în faţa lui şi-şi arătă dinţii cu coroane de aur,

— Vă rog, domnule Glasgow, sub!

— Haideţi fetelor. Ce vreţi să mâncaţi? Vom munca aci în.vagon. Tot ce vă doreşte inimioara.

Dar ochii strălucitori ai Lottei se tuli ururîi din pricina dezamăgirii. Dacă s'ar îi uitat la obrazul bun şi mulţumit al lui Karie, ar fi putut face acocâş constatare.

— Nu mergem să mâncăm în vagonul restaurant?

. – Nu e nevoie. Acesta este un vagon special. Putem mânca aci, fără să ne deranjeze nimenea.

— Va fi foarte bine, declară Karie pe un ton în cate nu sc simţea nicio convingere. Dar Lotta iiu se lăsă convinsă de vorbele ci, aşa că adăugă:

— Te rog, domnule Glasgow, nu te deranja din pricinii noastră. Crcde-mă, eu aş prefera să mâncăm în vagonul restaurant..

— Lottie Lindbeck! se auzi protestul indignat al lui Karie.

— Da, aş dori foarte mult! stărui fata. Apoi adăugă. dintr'o răsuflare: O, domnule Glasgow. În viaţa nţefl n'nrn pus piciorul într'uu vagon restaurant, dar am vă/ut
căiţUo.'ii stând în faţa fereştilor vagonului la mese, şi m'ftin gândit întotdeauna că ar fi extraordinar, să pot mânca şi eu odată într'un vagon restaurant, aşa cum mâncau aceia. Gura ei adorabilă se strâmbase puţin din pricina desamăgirii şi ocliii i se umbriseră: Am servit întotdeauna pe alţii, aşa că m'am gândit c'ar fi bine să pot să mă aşez şi cu la o masă şi să am pe cineva căruia săd dau comanda, ca să mă servească şi pe mine. Apoi începu să râdă sfioasă şi se întoarse sfidătoare spre maina ci.

Sfinte Atotputernice, îşi zise Barncy, apoi adăugă cu glasul ridicat:

-- După ce vom ajunge la Chicago, vom mânca în toate restaurantele pe care le doreşti. Mi-am închipuit că veţi fi ¡'¡obosite şi veţi vrea să vă culcaţi devreme, după ce aţi lucrat cât a fost ziua de lungă şi v'aţi zorit cu jţfn-paéhctatul.

— Cum adecă, cu obosită! . protestă Karie mai în- cirăsneaţă decât adineaori. Eu care de multe ori m'am culcat la trei după miezul nopţii şi eram gata cu treburile casei înainte de răsăritul soarelui!

Toţi ar fi vrut să treacă în vagonul restaurant. El plătise un vagon special şi ei voiau să mănânce în altă parte. Acum se uitau la el şi aşteptau. Vitalitatea acestor oameni părea că emană dintr'ânşii ca o puzderie de scântei. Tot vagonul era plin de scântei care roiau şi scăpărau în toate părţile.

— Foarte bine! se auzi Barmey pc sine răspunzând-, şi rămase îngrozit de propriul său glas. – Prin urmare vom trece în vagonul restaurant. Ce vreţi să

mâncați?

— Stridii! răspunse Lotta, fără să mai stea la gânduri.

— Cred că nu ai de gând să mănânci stridii în restaurantul' unui tren.

— Dc cc să nu mănânc?

— Pcntrucă s'ar putea să nu fie proaspete. Ai răbdare, până când vom ajunge la Chicago, unde vom comanda o masă cu stridii la Boston Oyster IloUse.

Toţi patru îşi apropiară capetele unul de altul. Fata sta aproape de el şi se uita peste umărul lui. Obrazul ei fraged ca o floare era atât de aproape de al lui! Ar fi putut să se întoarcă şi să-şi lipească buzele de el. Nu face aşa ceva, caraghiosule! O astfel de faptă ar tulbura toată plăcerea acestui drum.

Swan ar fi vrut să ea o costiţă şi o şuncă cu ouă.

— Nu daţi atenţie vorbelor pe care le spune tata. Dacă n'aş interveni eu, ar fi în stare să mănânce de trei ori pe zi, cafea cu lipie, cartofi prăjiţi şi şunca. El va rămâne toată viaţa un tăietor dc păduri.

— Sigur că voi rămâne tăietor de păduri; adecă de ce nu!

— Aci scrie fillet dc morun – huîm – ce o fi asta? En bo-o-r-d-u-r-e? Lolta întinse degetul ca să le arate inscripţia dc pe listă.

— Asta înseamnă probabil cartofi terciuiţi şi eventual împrejurul lor legume, aranjate pe o tavă.

— Să luăm asta.

Karic care era din fire mai practică, interveni:

— Bărbaţilor nu se poate să le placă aşa ceva. Este o mâncare prea fantastică.

— În cazul acesta vor.putea mânca ceva mai consistent, înainte sau după această mâncare.

— Lottic! Preţurile mi se par îngrozitoare. Acesta nu este un procedeu american. Totul este marcat, cu preţuri speciale.

— Luaţi cc vreţi, fetelor. Vom lua fillet de morun. Ce ziceţi să luăm un fillet mignon cu sos dc ciuperci?

I'WA'
PAUL'

O, domnule Glasgow, putem lua ţelină şi măsline?

— Sigur că da. Cu ce doriţi să începeţi? Cu supă?

Fata îşi duse un deget la buze şi păru că ezită.

— N'am putea lua ceva ce n'am mai mânaat niciodată? De pildă asta de aci? şi întinse din nou degetul spre inscripţia de pe listă: Beluga"Caviar, $ 2,50. Acesta Lrebue să fie un iei de aperitiv˙, ca smorgasbord, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva, răspunse Barney zâmbind. Ouă de peşte, dar puţin cam sărate.

— Ulium! făcu Swan şi-şi supse buzele.

— Icre pentru toţi, porunci Barney. Comisionarul notă comanda şi ridică oebii în tavan. înainte de a trece 111 vagonul restaurant, bărbaţii băură câte un Rye Whisky,

— Să merg fără pălărie, întrebă Lotta, sau nu se obişnueşte aşa ceva?

Se uită la părul ei adorabil şi lucitor, şi-şi aduse aminte de pălăria făcută de modistele din Iron Ridge.

— Sigur, veţi trece dincolo aşa cum sunteţi. Probabil ar fi nevoie să vă puneţi ceva pe umeri – un şal de blană sau ceva...

— Nu e nevoie – nici n'avem niciun fel de blană, răspunse ea fără să ezite. În vagon este destul de cald, aşa că nu vom avea nevoie de nimica.

Nu ştie nici ce i-ar trebui, îşi zise el cu admiraţie. Este cu toate acestea o fată deşteaptă şi se pricepe la articole de lux, ca o mică subretă. Va mai învăţa şi de aci înainte. Va fi adevărată plăcere să-i arăţi anumite obiecte. Nu are blană. Dar va avea o zibclină. O blană de zibclină din care să apară umerii ci superbi şi părul.

— În cazul când sunteţi dispuşi – atunci „la

masă întinsă!"

— Zor la mâncare, căci altfel o aruncăm! chiui Swan, Minţindu-se încântat de frazele acestea simple şi obiş-
nuile, în mediul străin eare-l înspăimânta.

Trecură în vagonul restaurant şi chelnărul şef le ieşi în cale, 'ca şi când ar fi fost membrii unei case. regale.

— Poftiţi pe aici, domnule Glasgow. Sunt foarte mulţumit că vă pot servi. Totul este pregătit. Ce ziceţi dc felul acesta? Sunteţi 'de acord?

Nimic din atitudinea lui nu părea că trădează mirare, văzând călătorii unui vagon special că vin să mănânce în vagonul restaurant.

Toţi cei din vagon se uitau la Lotta. Până şi femeile, dar privirile acestora erau ostile. Se uită o singură dată la ele, apoi se întoarse spre el şi în privirile blânde fi tremură un uşor reproş.

— Ar fi trebuit să-mi pun pălăria, zise ca mâhnită., căci văzuse că toate celelalte femei din vagonul restaurant erau cu pălării.

Avu ocazie să-i dea prima lecţie:

— Ascultă, Lotta. Să nu te uiţi niciodată la ceea oc fac sau cum sunt îmbrăcate celelalte femei. Din cauză că tu eşti întotdeauna cea mai frumoasă femeie, acolo unde te găseşti, indiferent de felul în care eşti îmbrăcată. Şi toate femeile vor dori să fie ele în locul tău.

— O, mulţumesc, domnule Glasgow. Primi foarte simplu aceste cuvinte ale lui, cum primea orice.

Ca s'o pună la încercare, comandă brânză şi alune prăjite şi cafea neagră, în loc de îngheţatacc o comanda
seră ele, după ce terminară cu masa. Lotta se uită la cl, apoi dete la o parte cupa cu îngheţata.

— N'aş putea să cer şi cu tot asta?

Când chelnărul sosi cu comanda, gustă şi dete <le câteva ori repede din cap.

— Exact, declară ca, ca şl când ar fi confirmat un gând carc o preocupa. Este mai bine, decât îngheţ;**« aceea dulce, după mâncarea pe care nc-a servit-o. Te face să te simţi mai uşurat după ce te ridici dela-masă.

Barney îşi dete seamă că protejata sa este o elevă ascultătoare.

Se uitase cu băgare de seamă în largul restaurantului, ca să se convingă nu cumva la vreo masă e cineva pe earc-l cunoaşte. Intrăm colţ, cu spatele spre ei, era Cliarley Goodnow, dela fabrica de hârtie din Kaukaună. Il văzuse că întoarce capul şi se uită la ci. Intrase în vagon, când ei începuseră să mănânce.

După ce terminară, le spuse:

—. Intoarceţi-vă în vagon. Voi plăti nota şi vin numai-d;ecât. A intrat un prieten al meu cu care aş vrea să stau tic vorbă câteva minute.

După plecarea lor, se ridică dela masă şi trecu foarte liniştit la masa lui Goodnow.

— Ilello, Charley!

— Cc faci Barney?

— Ai fost la vânătoare?

— Da. N'am putut pleca la începutul sezonului, căci abia acum am scăpat. Ai fost şi tu la vânătoare?

— Nu, de astă dată n'am venit pentru vânătoare. Am venit să iau pe bătrânul Swan – pe Bostrom, cel carc mi-a fost tovarăş în timpul uceniciei mele ca tăietor do păduri. E bolnav. Il duc să se arate

unui specialist din Chicago.

— Va să zică aşa ! zise . el şi-şi . umezi vârful ţigării p,e care soia să şi-o aprindă. Apoi începu să râdă. Nu c,itmva ai vreo încurcătură cu' fata aceea? Ia spune drept.

— Cum se poate; este nepoata bătrânului Swan. N'aro nici optsprezece ani, protestă Barney şi glasul îi tremură de virtuoasă indignare.

— Pentru, mine ar fi tocmai bună. Mie-mi plac fetele ele optsprezece ani.

Ce porc bătrân, își zise Barncy înlorcându-se în vagonul său special. Probabil când va ajunge la Kaukauna, va scorni cine știe ce năzbâtie care nu va întârzia să fie răspândită și la Butte des Morts. Se hotărâ să trimită doamnei Emma Louisa o telegramă pe care comisionarul o va preda oficiului la stația următoare. Ia s'o scriu: *Sivan grav bolnav plecat împreună Chicago vizităm medic specialist.* Simția satisfacția obișnuită, după ce reușești să faci o telegramă în zece cuvinte.

-Se așezară toți patru împrejurul mesei, ca să joace câine roșu, ca pe vremea când era tăietor în codru. Femeile considerau drept ceva dela sine înțeles, luxul pe care-l vedeau împrejurul lor, deoarece ele nu făcuseră niciodată călătorii. Trenul alerga prin noaptea înghețată a acestei regiuni din miazănoapte. Locomotiva șucra ascuțit, se auzea sunet de clopot, din când în când prindeau câte o frântură de conversație, când se opreau pentru câteva clipe într'o stație. Se simțeau mulțumiți împrejurul mesei de joc și se legănau pe scaune la fiecare mișcare a trenului, cu trupul destins și ușor toropiți de oboseală. Bărbații beau câte un pahar do'whisky și după el luau o înghițitură de apă.

— Ia și dumneata o gură, se adresă Barney lui Lotta.

— Mie nu-mi place whisky.

— Gustă-l. Ar fi vrut s'o vadă că pune buzele fermecătoare pe gura paharului. Sorbi o picătură și ochii mari ca ai unui copil i se vedeau pe deasupra gurii paharului.

La orele zece comisionarul le aduse sandwichuri și cafea fierbinte. Din când în când se ridicau dela masă, se apropiau de fereastră și după ce ridicau jjerdeaua, se

uitau la regiunea înecată în noapte sau la clipirea slabă a luminilor câte unui orășel zăvorât în nămeții iernii din această regiune septentrională. Perdeaua cobora din nou, ca să ascundă câmpurile și pădurile încremenite sub linţoliul lor de zăpadă. Se întorceau la masa împrejurul căreia se auzea fâșâitul cărților trântite pe tăblia de Cristal, se simțea mirosul țigării lui Barney și mireasma proaspătă a cafelei fierbinți.

Lotta începu să caște ca un copil. Căscatul ei, contamină și pe Karie care căscă sdravăn și oftă din pricina oboselii.

— Eu nu mai pot. Voi dacă vreți, n'avcți decât să stați toată noaptea, dar eu mă duc la culcare.

Părea frântă de oboseală.

— La ce oră va trebui să ne sculăm, domnule Glasgow?

— La ora care vă com-ine. După ce vom ajunge la Chicago, vagonul acesta va fi tras pe o linie laterală și ne vom scula când vom avea poftă.

Acceptară și această informație cu toată liniștea.

— Eu toată viața m'am sculat devreme, declară Karie, așa că ar fi greu ca să înveți un dulău bătrân să mai facă ghiumbușlâcuri.

Luminile din vagon erau acum scăzute. Chihotitul și șoaptele din compartimentul femeilor încetase. Barney știa că în zorii zilei trenul se va opri pentru câteva minute în gara Butte des Morts și că după aceea își va continua drumul spre Chicago. Doamna Emma Louisa va dormi în patul ei. În timpul iernii purta cămăși lungi de flanelă, încheiate până sub bărbie și mirosea a cuișoare, dar el nu se întrebase niciodată care este motivul.

Din când în când inima îi svâcnca violent, ca și când s'ar fi urcat cu ascensorul la etajul al douăzeci și unulea al unui sgârie nori din Chicago, cum ar fi Templul

Masonic din State Street.

Nimenea – nici chiar morții – n'ar fi în stare să doarmă în mijlocul pocnetului necontenit și al scârțâi- Lului ce se aude fără întrerupere în lungul liniilor de garaj ale gării din Chicago, își zise Bamey. Se întoarse în așternut și se uită afară, în lumina tulbure a dimineții de iarnă. Swan, complet îmbrăcat, cu paltonul pe cl și cu pălăria în cap, sta în picioare pe platforma înghețată dintre linii și vorbea cu un acar simpatic, care Ja fereastra compartimentului văzuse pe Lotta și de atunci nu se mai mișcase din loc. Impunătoarele clădiri înegrilc de funingine și viaductele din Chicago își aruncau umbra asupra vagonului care fusese garat pe una dintre, liniile de manevră din North-Weslcrn-Yards.

Trupul i he înfioră ușor și gemu, când coborâ din așternut și se cxnmină în oglindă. I se păru că arată buhăit, obosit și bătrân. Nu se simțea tocmai bine. Își trecu mâna peste bărbie și-și pipăi țepușele nerase, apoi se uită la pungile de sub pleoape. Trebuia să se radă și avea nevoie de un prosop fierbinte și de o baie, nimic altceva. Firc-ar a naibei de treabă; cum de nu se gândise •să dea ordin să-i vină un bărbier. Acum va trebui să aștepte până când vor ajunge la liotei. Oare fetele s'au trezit?

După ce se îmbrăcă, deschise ușa compartimentului.

Din celălalt capăt al vagonului râsete. Ce scnsație, să te pomcn ii aceasta, în mijlocul unei gări de j compartimentului, aproape înveseli

— – Cine-i acolo ? strigă Karie < u ceste trei cuvinte era concentrat^ lată în puteri de cai, ca să poată Imlica în aer o greutate de einzeci de kilograme.

svon de vorbă și ,pe o dimineață ca J|i| nevră! Bătu la ușa .r glasul solemn. În a- jȘlestulă energie ealcu-

—i Scoală-tc, fată de tăietor trândavă.!

— – Să mă scol! țipă Karie și deschise larg ușa compartimentului. Eu sunt sculată de câteva ceasuri. Era pe deplin îmbrăcată și în cap cu pălăria pe care trona buf-, nița. În comparație cu gara aceasta, ar fi mult mai ușor să dormi în fabrica de cherestea din Ridgc. Dar cu toate acestea părea bine dispusă.

— îmi pare bine! 'zise Barney, apoi întrebă: Unde este fata?

Karie deschise ușa ceva mai larg și strigă peste umăr:

— Lottie, grăbeștc-tc puțin, căci toate lumea este gata,

• afară de tine.

Fata scoase capul prin deschizătura ușii dela cabinetul din compartiment. Părul îi era desfăcut și-i cădea pe umerii despoiați. Peste piept își întinsese un prosop. Obrazul îi picura de apă, era zâmbitor ca un trandafir .și proaspăt săpunit. Barney se gândi că în viața lui n'a văzut ceva atât de proaspăt, de exuberant și de plin de tinerețe. Părea un uriaș trandafir auriu, încărcat de rouă. Clipi din ochi și-și șterse picăturile de apă de pe obraz.

— Nu-mi treime mai mult de un minut.

Aseară spuneai că n’a re importanță la ce oră ne vom scula.

— Sigur ca nu are. Nimic nu arc importanță, decât posibilitatea de a ne distra. Ne așteaptă o zi de po-

mină, fetelor. Haide, îmbracă-te, ca o fată cuminte şi ascultătoare.

Hotărase să nu se ducă la *Palmer Iloiise.* Aci era prea multă lume care-l cunoştea. Nu se va duce nici la impunătorul monument de piatră care era *Hotelul Auditoriu.* Se vor opri la Stratford pe Michigan Avenue sau la Jackson – acestea erau preferabile. îşi zise că nu are nimic de ascuns şi nici nu vrea să. se ascundă de nimenea. Dar lumea ar putea să interpreteze greşit, cum interpretase şi boul acela de Goodnow.

Plecară cu o maşină şi cu bagajele îngrămădite împrejurul lor: trei suedeji care nu-şi putuseră bea în dimineaţa aceasta cafeaua fierbinte şi înviorătoare, şi un bărbat de vârstă mijlocie, chinuit de îndoieli tulburi şi de temeri, se îndreptau acum spre hotelul Stratford, simţindu-sc mai puţin veseli decât de obicciu. Impunătoarele geamantane de piele ale lui Barney, cu cătărămilc lor lucitoare, fuseseră aşezate în imediata apropiere a geamantanelor de mucava şi împletituri rustice de nuiele ale celorlalţi trei. Lolta băgă • numaidecât de seamă. Lovi geamantanul ci cu vârful de lac al ghetelor noi şi dete drumul unui râs care părea puţin stânjenit.

— Mamă, mi se pare că pe noi, cliiar dela început, ne vor considera drept nişte janghinoşi.

— Asta înseamnă că nu se vor înşela de loc, răspunse Karie şi începu să râdă fără niciun fel de amărăciune.

Bamcy telegrafiase să i se rezerveze camerele de care avea nevoie. Cele două femei ar fi avut poftă să mai întârzie şi să examineze totul, în calitate de experte în problemele hotelurilor, dar fură conduşi în camerele lor oproape imediat ce sosiră. Karie şi Lotta schimbară câteva priviri semnificative. la uită-te la covor, cât este

de gros. Cel care este la ascensor, poartă mânuși. Ia

vezi, avem doi servitori care sunt numai pentru noi. Pe taticu nu. l'au lăsat nici cel puțin să-și ducă geamantanul. Domnul Glasgow a dat băiatului aceluia un dollar. Dar Karie, Lotta și Swan nu scoaseră nicio vorbă, până când unul dintre servitori le deschise ușa altei camere caro părea că face parte dintr'o serie nesfârșită de camere, și le spuse: „Acesta este salonul". Constatarea aceasta fu prea mult, chiar pentru niște oameni atât de stăpâniți ca ei.

— Salonul! exclamă Lotta și Karie la unison. O, domnule Glasgoiv, noi nu avem nevoie de niciun salon.

— Sigur că aveți nevoie. Salonul este pentru a primi vizitatori.

— În Chicago nu cunoaștem pe nimenea, prin urmara nu poate fi vorba de vizitatori, ripostă Karie.

Lotta se grăbi să i-o ia înainte:

— Domnul Glasgow face aluzie la dumnealui insuș, Barncy se uită repede la ea, dar constată că fata a coborât pleoapele.

— Este exact ceea ce spune Lotta. N'avcm nevoie să provocăm scandal, când voi veni în vizită la niște fote frumoase ca voi; nu-i așa Swan?

Swan se oprise în fața ferestii; o fereastră înaltă până în tavan care da spre Michigan Avenue și dincolo de el spre apele cenușii ale lacului. Auzindu-și numele, se întoarse și pe obrazul lui se văzu tremurând o expresie de neînțelegere.

— Apa aceea de colo, ce fel de apă este? Lake Superior; tlat- acesta trebue să fie undeva în Ontonagon, mi se pare?

— Da de unde, Swan; mă copil fără minte! Și tu spui despre tine că ești Viking? Acesta este Laice Michigan.

— Este tot aşa ca şi cel clin apropiere de Escanaby şi' Sturgeon Bay.

— Sigur că da. Lake Michigan este o baltă foarte mare. la ascultaţi, într'o zi din vara viitoare, când vom fi cu toţii în Butte des Morts, vă voi lua într'o excursie cu y a eh tul meu şi vom trece prin Fond du Eac ca să ajungem până aici.

Se uitară la cl cu politicoasă apreciere, dar fiecare se gândea acum la cafea, fiind obişnuiţi să prânzească cel mai târziu la şase dimineaţa. Se uitaseră la scaunele tapiţatc cu pluş şi le admiraseră, la covorul gros şi la admirabilele paturi de alamă din camera femeilor; urmăriseră şi maşinile impunătoare care treceau pe Michigan Avenue. Barney înţelese imediat la ce se gândesc.

— Voi fetelor treceţi dincolo şi despachetaţi sau faceţi tot ce vreţi. Am comandat să ni se servească prânzul în cameră, aşa că nu întârziaţi prea mult, căci trabuc să sosească din minut în minut. Camera aceasta de aci, Karie, este a tatălui dumitale, iar cea de lângă ea este camera pe care o voi lua cu.

— Vom mânca aci în cameră?

— Lottie Lindbeck, te poftesc să nu te mai amesteci în dispoziţiile pe care vrea domnul Glasgow să le dea. Dumnealui este obişnuit să mănânce înlr'un salon, nu în restaurante ca cel dela* Ridge Ilouse, alături de tot felul de adunătură.

— Karie, las'o în pace. Fata spune ce gândeşte. Ca ori ce fată cuminte. Pentru Dumnezeu, iată-i c'au venit. Mi se pare că nu mă voi putea bărbieri, decât după ce \ om termina cu mâncarea.

În cameră apărură doi chelnări care puseră stăpânire pe toate lucrurile dimprcjurul lor şi cu ci era al treilea, despic caic cele două femei îşi închipuiră că trebue să

iic proprietarul, căci îl auziră spunând:

— Vă salut, domnule Glasgow. Sper că aci vă simțiri bine.

Iar Barney îi răspunsese:

— Da, Otto, cred că este foarte bine.

Opiul acesta da ordine celor doi chelnări și vorbea cu ei într'o limbă pe care ele nu o puteau înțelege. Aduseseră cu ei tăvi enorme. Aveau și niște cuptoraşe pe care le puteai duce în mâiup din care scoteau lucrurile care trebuiau servite calde. Ouă, costițe, pește, fursecuri. Servicii de cafea fierbinte, servicii de ccaiu fierbinte. Grămezi de pesmeți și toate acoperite cu șervete .albe ca spuma, din pânza cea mai fină. Farfurii încărcate cu cornuri calde, uncie unse cu dulceață, altele presărato cu chimen, altele simple. Cupe cu apă în care untul răsucit în inele înota printre bucățele de gliiață. Frișca era în c.ești de argint.

— Poftiți la masă, domnule Glasgow.

Barney se încruntă la demnul personagiu cu numele Otto și-i făcu semn spre Karie și apoi spre Lotta.

Domnul cel elegant se înclină, apoi se întoarse sfios și cu obrazul aprins.

— Pardon, și se înclină, din nou, dc astă dată spre Karip. Madame, sunteți servită. O nouă înclinare a capului spre Lotta: Madcmoiselle.

‘ —>: În sfârșit, slavă Domnului c'a sosit, exclamă Karie înveselită. Aș fi în stare să mănânc un bou întreg.

Lotta *Mo* ușor din cap, ca o regină. Nu este decât chelnăr, îș_i zise ea, deși pare atât de măreț și este atât de bine îmbrăcat.

Mâncară și băură enorm. După ce-și liniștiră aceasta primă necesitato, se simțiră mai bine dispuși. începură să râdă și să vorbească, iar camera prinse viață și nu

mai părea o simplă cameră de hotel. Barney se uită la obrazcle celor trei. Toţi aveau obrazul proaspăt şi luminos, iar pielea era transparentă ca a copiilor mici. Ochii le străluceau şi globula albă era şi ea albă-albăstric, ca a ochilor de copil. Aveau părul des, curat şi lucitor, mâni puternice; de mâncat mâncau cu poftă, de era adevărată plăcere să te uiţi la ci, căci te făceau să te simţi şi tu înviorat, tânăr şi plin de sănătate.

După ce se saturară, îşi feriră scaunele dela masă şi Barney se ridică în picioare şi se întinse.

— Acum voi conduce pe Swan la un doctor.

— Eu nu mă duc la niciun doctor. Eu nu sunt bolnav.

— Ba eşti, tăticule. Acesta este motivul pentru care am , făcut drumul până la Chicago, iar acum spui că nu te duci la doctor.

— Cum să nu se ducă. S'ar putea ca la urmă să constate că eu sunt cel bolnav. Ne vom întoarce cât ai bate în palme.

— Şi pe urmă ce facem?

— Lottic Lindbeck!

— Pe urmă vom ieşi în oraş şi vom cheltui ceva parale, răspunse Barney şi se uită la ea.

' Karic deveni gravă:

— Ui-tc ce, domnule Glasgow, dumneata ai cheltuit chiar până acuma, destule parale. Lottie şi cu am vrea să facem o inică plimbare pe strada principală .şi să examinăm lucrurile expuse în vitrinele magazinelor din State Street, despre care am auzit întotdeauna vorbin- du-se.

— la lăsaţi vorba. La ce sunt buni banii, dacă nu-i cheltueşli. Majoritatea oamenilor nu ştiu cum se chcl- luesc banii. Doamna Glasgow face parLc dintre aceştia; tot aşa a fost tatăl şi mama ci, înainte de asta.

—• Aş vrea să fiu şi eu ca ei, răspunse Karic. Să ştiu că am bani şi că dacă vreau, aş putea să-i cheltuesc. Atât mi-ar fi dcajuns.

— Pentru mine n'ar fi dcajuns, căci eu i-aş cheltui în orice caz, adăugă Lotta râzând.

— Pe ce i-ai cheltui, Lotta?

Ridică fruntea spre tavan, aşa că i se văzu linia bărbiei şi gâtul frumos şi tânăr. Apoi îşi legănă piciorul îmbrăcat în ciorapii negri de bumbac şi încălţat în ghetele ieftine şi cu carâmbii înalţi.

— Mi-aş cumpăra – ia să văd – vreo zece rochii, una mai frumoasă decât cealaltă, şi pantofi ca să se potrivească la fiecare rochie, şi pălării cu pene; după aceea mi-aş cumpăra un inel şi un ceasornic cu lanţ pe care să-l înfăşur împrejurul gâtului şi un ac cu diamant; o umbreluţă cu volane, dintre acelea pe care le-am văzut în jurnalul de modă, o trăsură cu doi cai negri; mi-aş mai cumpăra o umbrelă dintre acelea care se îndoaie când eşti în trăsură şi încă o trăsură dintre acelea înalte undo stai cocoţat sus de tot, iar caii vor trebui să fie de cei care aleargă repede, sfârşi ca şi respiră adânc.

— Îţi place să te plimbi cu cai care aleargă repede?

— N'am mânat niciodată cai eare să alerge repede, numai'pe cei ai lui Glcn Mower, ori aceştia nu sunt ceca ce aş vrea cu, ci un fel de cai de camion cu care în'a luat cincya la plimbare în câte o zi de Duminecă. Eu înţeleg adevăraţi cai de curse. I-aş mâna cu în lungul străzii ţi toată lumea ar întoarce capul, ca să se uite după mine.

— Vezi, acesta este felul în care-mi place s'aud o fată vorbind! Ascultă, Lotta, în Butte des Morts am doi cai negri care te-ar face să-ţi ţii pălăria în mână, când încep să alerge.

— Crezi că s'ar putea caţîntr'o bună zi să-i mân şi cu?

— Lottie Lindbcck!

— Sigur că s'ar putea. Apoi îşi scoase ceasornicul din buzunar. Ei comedie! Haide, Swan! În timpul acesta voi fetelor pregătiţi-vă, căci pe la orele unsprezece vom fi în orice caz înapoi.

Lotta îşi dusese mânile la piept, ca şi când ar fi vrut să-şi oprească bătăile inimii, şi se uita la ci.

— Şi pe urmă ce?

— Asta va fi o surpriză. Staţi liniştite şi când ne vom întoarce, să vă găsim aici, aţi înţeles? Căci altfel trimit poliţia după voi, să vă caute.

— Ne vom întoarce la timp, căci nu vom merge prea departe. State Street, cu regiunea aceea unde sunt magazinele, cred că nu e departe?

— Nu, dar prin partea aceea vom trece chiar astăzi după amiază. Ia să vedem, sunteţi în stare să ghiciţi ce vom face astă seară?

— Ce? întrebară cu toţii curioşi.

— înainte de toate vom merge la un teatru – indiferent de piesa pe care vreţi s'o vedeţi. Nu c numai atât, aveţi răbdare. După spectacol ne vom duce la Rcctor's şi vom mânca raci şi vom bea şampanie.

Pe obrazelc lor nu tresări nicio urmă de înţelegere.

— Ce este acest Rcctor's ? întrebă Lotta cu glasul liniştit.

— Este restaurantul cercetat de toată lumea care merge la teatru – actorii, cei carc-şi pot permite astfel de lux, şi toată lumea bună – aci îi poţi vedea aproape pe toţi. În localul acesta am văzut ¡ic Lilian Russell, Nat Goodwin, Weber şi Fields, pe Maxin ElliotLşi Sam Bcrnard.

— Eu nu merg la restaurantul acesta.

Toți trei se uitară la Lotta. Declarația aceasta o făcuse cu glasul tot atât de liniștit, ca și adineaori. Karie părea mai consternată decât de obiceiu. Dar Swan, omul care era întotdeauna atât de liniștit, încercă s'o certe ca pe un copil rău nărăvit:

— Acesta este un fel de a vorbi, pe care nu se cuvine să-l întrebuințezi față de domnul Glasgow.

Dar Barney începu să zâmbească:

— Ce s'a întâmplat, Lotta? Nu-ți place șampania și langustele?

— În viața mea... cu nu le-am gustat în viața mea. Unde crezi c'așI fi putut mânca așa ceva? Am auzit mereu de astfel de lucruri, în cărțile pe care le-am cetit și în piesele de teatru care s'au jucat la Iron Ridge. Și mi-am zis mereu, că dacă aș putea să gust o singură dată așa ceva, aș fi în stare să mor ¡fericită.

— Vei putea să guști așa ceva chiar fără să mori – doar cel mult dacă vei mânca prea 'multă langustă. Prin urmare spune ce s'a întâmplat? De ce nu vrei să mergi la Rector's?

Ridică bărbia în sus.

— Noi nu putem merge în astfel de localuri, nici mama nici eu; arătăm ca niște cerșetoare. Plecă ochii și se uită la rochia cu care era îmbrăcată. Apoi întoarse capul în altă parte. Cu totul pe neașteptate ochii frumoși i sc umplură de lacrimi, întocmai ca ai unui copil.

începu să râdă mulțumit. Făcu un pas și după ce se apropie de ca, o mângâie pe obraz și o apucă de mână.

— Va să zică acesta este motivul! și continuă să râdă mulțumit, până când fata își smulse mâna din mâna lui: De, s'ar putea ca aceasta să fie surpriza despre care am vorbit adineaori.

În aceeaș clipă fata se întoarse spre el și-și încleștă

manile pe brațul lui; ochii îi străluceau de lac rimele pe care acum nu mai încerCa_ să și le ascundă.

— E adevărat? Rochii! Vrei să spui că-mi vei cumpăra rochii ! Aceasta este surpriza ! O, domnule Glasgow ! Mamă, aceasta este; aceasta este surpriza !

Își repezi brațele și-l cuprinse; era aproape tot atât de înaltă ca -și el. Sărutarea pe care i-o dete, lu dictată da mulțumire și recunoștință; un gest lipsit de orice sexualitate, ca și sărutul unui copil.

— Da, aceasta este. Câte pofteşti. Cele zece despre care vorbeai. Tot așa și lui Knric, adăugă el grăbit.

— O, domnule Glasgow! exclamă Lotla.

Dar Karic se dovedi mai dificilă. Barney își zise că probabil femeia aceasta, ca și Swan, erau mândri și țineau să-și păstreze independența.

— Nu vrem să chcltucști cu noi bani în felul acesta. Este deajuns că nc-ai adus până aci la Chicago.

— Lasă, draga mea. Banii sunt făcuți să fie cheltuiți. Haide, Swan, să plecăm. Peste un ceas vom fi înapoi. Voi fetelor, băgați de seamă, să fiți acasă.

— Nu vrei. să vin și eu cu voi? înțeleg, la doctor?

— Da, și până când te vei întoarce acasă la botei, cineva a răpit pe Lotta. Nu se poate să lăsăm singură o fală frumoasă, într'un oraș stricat ca acesta, nu-i a.șa Lotta?

Fata se mulțumi să se uite la el, fără să zică nimic.

BIBLIOTECA
UNIVERSITARIA

UJIA SIC CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY